

ພາກທີ 6

ຄວາມຮຸນແຮງທາງເພດ ແມ່ນຫຍັງ?	142
ຄວາມຮຸນແຮງທາງເພດ ເປັນອັນຕະລາຍຕໍ່ສຸຂະພາບໃນຫຼາຍຮູບແບບ	143
ຄວາມຮຸນແຮງທາງເພດສ້າງຄວາມເຈັບປວດໃຫ້ແຕ່ລະຄົນ	144
ສະແດງບົດບາດ ເພື່ອປົກສາສົນທະນາ ເລື່ອງຄວາມຮຸນແຮງທາງເພດ	146
ກິດຈະກຳ: ສະແດງບົດບາດ: ຄວາມຮຸນແຮງທາງເພດກະທົບໃສ່ແຕ່ລະຄົນ	148
ກິດຈະກຳ: ສົ່ງຕໍ່ຜັກກະຫຼ່ຳປີ	149
ແມ່ນຫຍັງເປັນສາເຫດ ຄວາມຮຸນແຮງທາງເພດ?	150
ກິດຈະກຳ: ສຳຫຼວດສາເຫດຄວາມຮຸນແຮງທາງເພດ	152
ກິດຈະກຳ: “ຈົບລົງດ້ວຍຄວາມສຸກ”ໃຊ້ບົດບາດເປັນໂຕລະຄອນເພື່ອຄິດເຖິງການປ່ຽນແປງ..	153
ອຳນາດ ແລະຄວາມຮຸນແຮງ	154
ກິດຈະກຳ: ອຳນາດຫຼາຍຕໍ່ສູ້ກັບອຳນາດໜ້ອຍ	154
ພວກຜູ້ຊາຍສາມາດຢືນຢັ້ງຄວາມຮຸນແຮງ	156
ກິດຈະກຳ: ໃຊ້ບົດບາດເປັນໂຕລະຄອນຫຸ່ນປັ້ນ	160
ສິລະປະ ແລະສື່ມວນຊົນທຳລາຍຄວາມຮຸນແຮງງຽບໆ	162
ແລກປ່ຽນເລື່ອງລາວທີ່ເປັນຄວາມຈິງໂດຍຜ່ານສິລະປະ	164
ບັນດາບົດບາດຂອງຊຸມຊົນເພື່ອຊ່ວຍເຫຼືອພວກລອດຊີວິດ	166
ຊ່ວຍເຫຼືອພວກລອດຊີວິດ ເພື່ອອອກຈາກຄວາມຮຸນແຮງຂອງຄອບຄົວ	166
ພະນັກງານແພດຊ່ວຍເຫຼືອຜູ້ລອດຊີວິດຈາກຄວາມຮຸນແຮງທາງເພດ	167
ສົ່ງເສີມກຸ່ມຜູ້ຊົງຄຸນວຸດທິ	168
ຈັດຕັ້ງເພື່ອຫຼີກເວັ້ນຄວາມຮຸນແຮງ	169
ເຮັດໃຫ້ລະບົບຍຸຕິທຳເຮັດໜ້າທີ່ເພື່ອຢຸດຢັ້ງຄວາມຮຸນແຮງ	171
ຮຽນຮູ້ກ່ຽວກັບການປົກປ້ອງທາງດ້ານກົດໝາຍ	171
ກິດຈະກຳ: ກຸ່ມສືບສວນກ່ຽວກັບພາລະບົດບາດ ແລະໜ້າທີ່ຂອງເຈົ້າໜ້າທີ່ທ້ອງຖິ່ນ	172
ເຮັດວຽກກັບສານທ້ອງຖິ່ນ ແລະຕຳຫຼວດ	174
ຈັດຕັ້ງນຳເອົາຄວາມຍຸຕິທຳມາໃຫ້ພວກລອດຊີວິດ	175

ຢຸດຕິຄວາມຮຸນແຮງທາງເພດ.

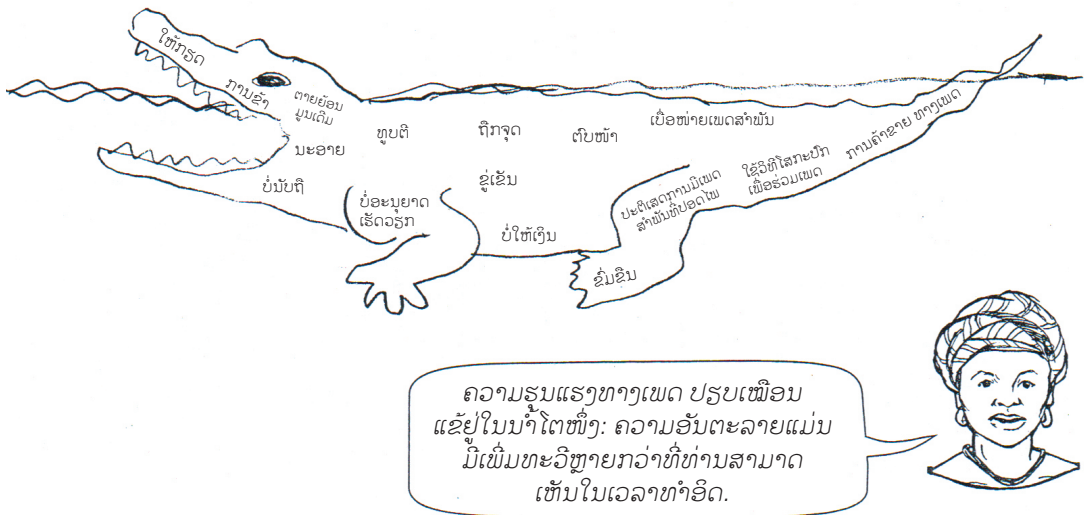

ຄວາມເຈັບປວດຈາກຄວາມຮຸນແຮງ ຫຼື ຄວາມຢ້ານກົວຈາກຄວາມຮຸນແຮງບໍ່ຄວນເປັນຊາຕາກຳສ່ວນໜຶ່ງໃນຊີວິດຂອງໃຜຈັກຄົນ. ມັນເປັນເລື່ອງໜ້າເສົ້າ, ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ຮູບການຄວາມຮຸນແຮງທາງເພດ ແມ່ນມີຢູ່ທົ່ວໄປ ແລະກໍຖືວ່າ “ເປັນເລື່ອງທຳມະດາ”. ພວກແມ່ຍິງສ່ວນຫຼວງຫຼາຍຢ້ານກົວຕໍ່ການຖືກຂົ່ມຂືນ ຫຼື ຖືກຮ່ວມເພດດ້ວຍຄວາມຮຸນແຮງ ເຖິງແມ່ນວ່າ ມັນຈະບໍ່ໄດ້ເປັນການທຳຮ້າຍ ຫຼື ຄຸກຄາມເກີດຂຶ້ນກັບບຸກຄົນກໍຕາມ. ຄວາມຢ້ານແມ່ນໄດ້ກາຍເປັນສ່ວນໜຶ່ງຂອງແມ່ຍິງ ແລະພວກຜູ້ຊາຍຫຼາຍຄົນເຊື່ອວ່າການໃຊ້ຄວາມຮຸນແຮງ ຫຼື ຄຸກຄາມດ້ວຍຄວາມຮຸນແຮງທາງເພດແມ່ນວິທີທາງທີ່ຮັບໄດ້ ເພື່ອນຳເອົາອຳນາດດ້ວຍຄວາມຄາດຫວັງເຖິງຄວາມເປັນຜູ້ຊາຍຂອງຕົນ. ຄວາມມຸ່ງຫວັງເຫຼົ່ານັ້ນ ແມ່ນສ່ວນໜຶ່ງຂອງຄວາມເປັນຊາຍ ເຖິງວ່າ ຊາຍຜູ້ນັ້ນບໍ່ເຄີຍໄດ້ໃຊ້ຄວາມຮຸນແຮງຜ່ານມາກໍຕາມ.

ໂດຍທາງກາຍະພາບແລ້ວ ຄວາມຮຸນແຮງ ເຊັ່ນ; ການທຸບຕີ ຫຼື ການຮ່ວມເພດດ້ວຍຄວາມຮຸນແຮງ ເຊັ່ນ; ການຂົ່ມຂືນ, ແມ່ນສິ່ງທີ່ເວລາຜູ້ຄົນຄິດເຖິງຮູບການຄວາມຮຸນແຮງທາງເພດ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ຄວາມຮຸນແຮງທາງເພດໄດ້ລວມເອົາທຸກວິທີທາງຂອງການໃຊ້ອຳນາດ ຫຼື ກຳລັງທີ່ໄດ້ຖືກນຳໃຊ້ເພື່ອຄວບຄຸມພວກແມ່ຍິງ ແລະເດັກສາວ ແລະລົງໂທດພວກຜູ້ຊາຍພວກທີ່ບໍ່ນັບຖື ວ່າຕົນເປັນເພດໃດ

ຄວາມຮຸນແຮງທາງເພດ ແມ່ນຫຍັງ?

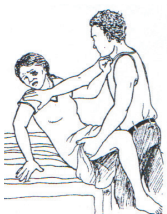
ຄວາມຮຸນແຮງ ຫຼື ການຄຸກຄາມໃດໆຂອງຄວາມຮຸນແຮງທີ່ໄດ້ກະທຳຕໍ່ພວກແມ່ຍິງ ແລະເດັກສາວ ເພື່ອບັງຄັບດ້ວຍບົດບາດ ແລະສະຖານະພາບທີ່ຕຳຕ້ອຍຂອງພວກແມ່ຍິງ ແມ່ນພື້ນຖານຄວາມຮຸນແຮງທາງເພດ. ຄວາມອັນຕະລາຍໄດ້ກະທຳໂດຍ ພວກຮັກຮ່ວມເພດ, ເກ, ຄົນສອງເພດ ແລະການປ່ຽນເພດ (LGBT ຜູ້ຄົນອາດກາຍເປັນພື້ນຖານຄວາມຮຸນແຮງທາງເພດໄດ້ ເພາະວ່າ ຊີວິດການເປັນຢູ່ຂອງພວກເຂົາຖືກທຳທາຍຕໍ່ແນວຄິດທີ່ແຂງກະດ້າງ ກ່ຽວກັບຄວາມເປັນເພດຊາຍແລະຍິງ. ພື້ນຖານຄວາມຮຸນແຮງທາງເພດ ບໍ່ພຽງແຕ່ເປັນກາຍຍະພາບ ແລະການຮ່ວມເພດ ແຕ່ມັນຍັງແມ່ນອາລົມຈິດ ແລະເສດຖະກິດອີກດ້ວຍ. ເມື່ອຜູ້ຄົນໃຊ້ພຽງຄຳເວົ້າຄຸກຄາມພວກແມ່ຍິງ ແລະພວກ LGBT ແມ່ນຈຳກັດເສລີພາບຂອງພວກເຂົາແລ້ວ, ເໝືອນນຳເອົາພວກເຂົາອອກຈາກການສຶກສາ ແລະຄ່າແຮງງານທີ່ຍຸຕິທຳ ຫຼື ໃຊ້ຄວາມຮຸນແຮງທາງເພດ ເພື່ອຄວບຄຸມສິ່ງພວກເຂົາສາມາດ ແລະບໍ່ສາມາດເຮັດໄດ້, ອັນນີ້ກໍແມ່ນຄວາມຮຸນແຮງອັນໜຶ່ງ.

ເບິ່ງຄືວ່າເປັນຄວາມຮຸນແຮງທາງເພດ ຊຶ່ງເປັນການກະທຳຂອງບຸກຄົນຜູ້ຮວ-ຊາຍຜູ້ໜຶ່ງໄດ້ທຸບຕິເມຍຂອງເຂົາ ຫຼື ເຈົ້ານາຍຜູ້ທີ່ຄຸກຄາມທາງເພດພະນັກງານຂອງເຂົາ. ແຕ່ວ່າ ຜູ້ກະທຳຜິດ ແມ່ນຖືກອະນຸຍາດ ຫຼື ແມ່ນກະທັ້ງມີການຊຸກຍູ້ໃຫ້ກະທຳແບບນີ້ ເພາະວ່າ ບຸກຄົນທີ່ຢູ່ອ້ອມໂຕເຂົາໃຫ້ເຫດຜົນວ່າຖືກຕ້ອງເໝາະສົມ ກັບຄວາມປະພຶດແບບນີ້. ກ່າວເຖິງຄວາມຮຸນແຮງທາງເພດ ໝາຍເຖິງບໍ່ພຽງແຕ່ການປ່ຽນແປງຄວາມຮຸນແຮງຂອງພວກຜູ້ຊາຍທີ່ມີຕໍ່ກັບພວກແມ່ຍິງ ແລະພວກຄົນທີ່ເປັນ LGBT ມັນຍັງໝາຍເຖິງການປ່ຽນແປງກົດໝາຍນຳດ້ວຍ ການໃຫ້ການຊ່ວຍເຫຼືອຢ່າງກວ້າງຂວາງຕໍ່ກັບທ່າທີ ແລະປະເພນີທີ່ອະນຸຍາດ ແລະ ແມ່ນກະທັ້ງນຳພາເຮັດໃຫ້ສ້າງຄວາມຮຸນແຮງທາງເພດ.

ຄວາມຮຸນແຮງທາງເພດ ເປັນອັນຕະລາຍຕໍ່ສຸຂະພາບ ໃນຫຼາຍຮູບແບບ.

ຢ່າງໜ້ອຍ 1 ໃນ 3 ຂອງພວກແມ່ຍິງໄດ້ຖືກທຸບຕີ, ບິບບັງຄັບເພື່ອມີເພດສຳພັນນຳ ຫຼື ຂົ່ມເຫັງ ໂດຍທາງຮ່າງກາຍດ້ວຍວິທີການຕ່າງໆ, ໂດຍປົກກະຕິແລ້ວແມ່ນໂດຍຜູ້ຊາຍ ທີ່ພວກນາງຮູ້ຈັກ. ບັນດາສຸຂະພາບທີ່ຖືກຜົນກະທົບຂອງລັກສະນະທາງກາຍະພາບນີ້ ລວມທັງການເຈັບປວດຢ່າງສາຫັດ, ພວກຄົນພິການຖາວອນ ແລະຜູ້ທີ່ບາດເຈັບ ເຊັ່ນ: ກະດູກຫັກ, ໄຟໄໝ້, ຕາພິການ, ການປາດ ແລະການເຮັດໃຫ້ມີບາດແຜ. ພວກແມ່ຍິງ ໄດ້ຮັບຄວາມເຈັບປວດຈາກຄວາມຜິດພາດ ຈາກການຖືກທຸບຕີໃນໄລຍະຕັ້ງຄົນ. ບັນດາ ບັນຫາ ເຊັ່ນ: ການເຈັບຫົວ, ເປັນໂລກຫິດ, ການເຈັບທ້ອງ, ການເຈັບກ້າມເນື້ອອາດເຈັບ ເປັນປີ ພາຍຫຼັງໄດ້ຖືກຂົ່ມຂືນ.

ການຂົ່ມຂືນທາງເພດເປັນສາເຫດໃຫ້ມີບັນຫາໃນການຮ່ວມເພດ ລວມທັງການ ຕັ້ງຄົນທີ່ບໍ່ໄດ້ຕັ້ງໃຈ, ການຮ່ວມເພດທີ່ໄດ້ຕິດເຊື້ອຜ່ານການຮ່ວມເພດກັນ, ການຢ້ານກົວ ຕໍ່ການມີເພດສຳພັນ, ມີຄວາມເຈັບປວດໃນໄລຍະຮ່ວມເພດ ແລະໂດຍບໍ່ເພິ່ງປາຖະໜາ. ການຂົ່ມຂືນທາງເພດຕັ້ງແຕ່ເວລາຍັງເປັນໄວເດັກ ສາມາດມີຜົນກະທົບຕໍ່ຄວາມສັບສົນ ທາງດ້ານຄວາມຮູ້ສຶກທາງເພດໃນພາຍຫຼັງຂອງຊີວິດ ແລະຢ້ານກົວການມີສຳພັນຢ່າງ ຖືກສຸຂະລັກສະນະ.

ບາງຮູບການຂອງຄວາມຮຸນແຮງ ທີ່ເປັນສາເຫດການບາດເຈັບທີ່ມອງບໍ່ເຫັນ ຈາກພາຍນອກ ແຕ່ວ່າມັນຍັງທຳອິດຕະລາຍຕໍ່ສຸຂະພາບໄດ້ໃນຫຼາຍທາງ. ຍົກຕົວຢ່າງ ກົດໝາຍ ແລະປະເພນີກ່ຽວກັບການແຕ່ງງານ ອາດເຮັດໃຫ້ເປັນຮູບການໜຶ່ງຂອງ ຄວາມຮຸນແຮງ ຖ້າຫາກວ່າແມ່ຍິງຜູ້ໜຶ່ງຫາກຖືກບັງໃຫ້ເຂົ້າສູ່ບົດບາດບ່ອນທີ່ນາງມີ ສິດພຽງແຕ່ເລັກນ້ອຍ. ສະຖານະພາບທີ່ຕ່ຳຕ້ອຍຂອງນາງໃນການແຕ່ງງານ ອາດເຮັດ ເປັນຜົນກະທົບຕໍ່ສຸຂະພາບຂອງນາງ ຖ້າຫາກວ່າອັນນີ້ປຽບເໝືອນເອົານາງອອກຈາກ ການບໍ່ມີອາຫານ ແລະການຮັກສາສຸຂະພາບ ຫຼື ສັ່ງໃຫ້ເມື່ອໃດ ແລະຢ່າງໃດ ເພື່ອໃຫ້ ມີເພດສຳພັນ ຫຼືບໍ່ ນາງກໍບໍ່ໄດ້ຕັ້ງທ້ອງ. ສະຖານະພາບທີ່ຕ່ຳຕ້ອຍຂອງນາງອາດມີຜົນ ກະທົບໂດຍທາງອ້ອມຕໍ່ສຸຂະພາບຂອງນາງ ຖ້າຫາກວ່ານຳເອົານາງອອກຈາກການ ສຶກສາ, ກິດກິນນາງບໍ່ໃຫ້ເຮັດວຽກຢູ່ຂ້າງນອກ ດ້ວຍຄຳແຮງງານທີ່ຕ່ຳ. ເງື່ອນໄຂ ເຫຼົ່ານີ້ບັງຄັບໃຫ້ພວກແມ່ຍິງຕົກຢູ່ໃນສະຖານະການ ຂອງຄວາມຮຸນແຮງທາງເພດ ທີ່ ເປັນອັນຕະລາຍຕໍ່ສຸຂະພາບຂອງພວກນາງ.

ການປະຕິເສດເອົາເງິນໃຫ້ ແມ່ຍິງ ເພື່ອໃຊ້ຈ່າຍຊ່ວຍ ເຫຼືອຕົນເອງ ແລະລູກຂອງ ນາງ ຫຼືວ່າປະຕິເສດການ ໃຫ້ອາຫານ ແຕ່ພວກເຂົາ ແມ່ນຮູບການໜຶ່ງໃນການ ຮຸນແຮງດ້ານເສດຖະກິດ

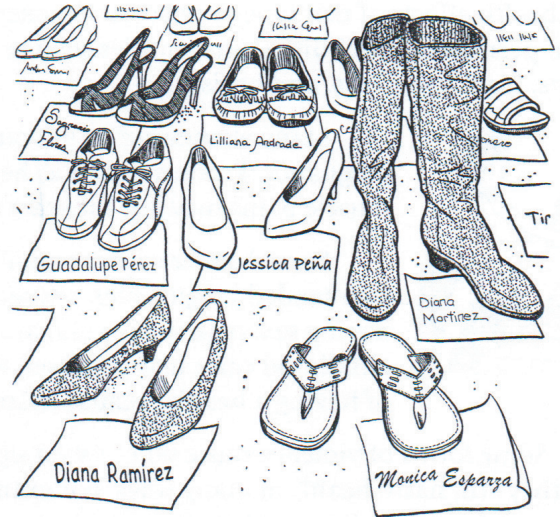

ໃຊ້ຄຳປະໝາດ ແລະກຳວ ຄຳຜິດໃສ່ແມ່ຍິງກ່ວກັບ ບັນຫາຄອບຄົວແມ່ນຮູບ ການໜຶ່ງຂອງການສ້າງ ຄວາມຮຸນແຮງທາງດ້ານ ຄວາມຮູ້ສຶກທີ່ເຮັດໃຫ້ເກີດ ມີການເຈັບໃຈເປັນເວລາ ຍາວນານ

ຄວາມຮຸນແຮງທາງອາລົມຈິດ, ເຊັ່ນວ່າ ຊາຍຜູ້ໜຶ່ງດູກ, ເຮັດໃຫ້ເສຍກຽດ, ສ້າງ ຄວາມອັບອາຍແກ່ແມ່ຍິງ ຫຼື ຫ້າມບໍ່ໃຫ້ນາງອອກຈາກເຮືອນ, ໃຫ້ໄປພົບຄອບຄົວ ຫຼື ເວົ້າກັບໝູ່ເພື່ອນ, ອັນນີ້ກໍແມ່ນອັນຕະລາຍຄືກັນ. ການຂົ່ມເຫັງອັນນີ້ ສາມາດເຮັດໃຫ້ ແມ່ຍິງຮູ້ສຶກວ່ານາງບໍ່ໄດ້ເປັນໂຕຂອງໂຕເອງ ຫຼື ນຳເອົາຄວາມຂົ່ມຂືນ ຫຼື ຄວາມບໍ່ມີສຸຂະ ພາບທີ່ດີໃຫ້ແກ່ນາງ. ນາງອາດຈະບໍ່ສະແຫວງຫາການຮັກສາສຸຂະພາບ ແລະອາດຈະມີ ບັນຫາຄວາມເຈັບປວດທາງດ້ານອາລົມຈິດເປັນເວລາຍາວນານ.

ການຂົ່ມເຫັງສາມາດນຳໄປສູ່ບັນຫາສຸຂະພາບຈິດ, ເຊັ່ນວ່າ: ມີຄວາມຢ້ານກົວຕະ ຫຼອດໄປ, ຄວາມເສົ້າໃຈ, ຂາດຄວາມເຊື່ອໝັ້ນ, ມີຄວາມເປັນໂຕຂອງໂຕເອງຕ່ຳ, ຂ້ອຍ, ລົງໂທດຕົນເອງ, ແລະມີບັນຫາເລື່ອງການກິນການນອນຕາມມາ. ເພື່ອຕໍ່ສູ້ກັບຄວາມ ຮຸນແຮງ ຫຼື ຜົນກະທົບຕໍ່ຄວາມຮູ້ສຶກເຫຼົ່ານີ້ ພວກແມ່ຍິງບໍ່ຄວນກະທຳໃນສິ່ງທີ່ເປັນອັນ ຕະລາຍ ໂດຍການຫຼີກລ່ຽງຈາກຜູ້ຄົນທີ່ນຳໃຊ້ຢາ (ເສບຕິດ) ຫຼື ເຫຼົ່າ, ມີຄູ່ຮ່ວມເພດຫຼາຍ ຄົນ, ທຳຮ້າຍໂຕເອງ, ຫຼື ກ້າວໄປເຖິງການຂ້າໂຕຕາຍ.

ການຄາດຕະກຳທາງເພດ ແມ່ນວິທີທີ່ມີຄວາມຕັ້ງໃຈເພື່ອຂ້າຊີວິດແມ່ຍິງຄົນໜຶ່ງ. ການຄາດຕະກຳທາງເພດລວມທັງການຄາດຕະກຳແມ່ຍິງຄົນໜຶ່ງໂດຍຄູ່ຮ່ວມເພດສຳພັນ ຫຼື ອະດີດຄູ່ຮ່ວມເພດສຳພັນ, ບົກກະຕິແລ້ວແມ່ນການຂົ່ມຂືນແບບມີສາຍສຳພັນກັນຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ. ການຄາດຕະກຳທາງເພດອີກຊະນິດໜຶ່ງແມ່ນ “ຄາດຕະກຳຊັ້ນສູງ” ເມື່ອພວກຍາດຝ່າຍຊາຍຂອງແມ່ຍິງຄົນໜຶ່ງ ຂ້ານາງຖິ້ມເພາະວ່ານາງໄດ້ຕິຕຽນ ບໍ່ຍິນຍອມຮ່ວມເພດນຳ ຫຼື ພຶດຕິກຳທາງສັງຄົມ ແລະບາງເທື່ອກໍຍ້ອນວ່ານາງໄດ້ຖືກຂົ່ມຂືນມາແລ້ວ. ຢູ່ປະເທດອິນເດຍ ພວກແມ່ຍິງນັບເປັນພັນຄົນໄດ້ຖືກຄາດຕະກຳໃນແຕ່ລະປີ ໂດຍຍາດທາງຝ່າຍຊາຍ ເພາະວ່າມີຄວາມຂັດແຍ່ງກັນໃນເລື່ອງຄ່າສິນສອດ (ທີ່ຈ່າຍໂດຍຄອບຄົວຂອງຝ່າຍຍິງເມື່ອນາງແຕ່ງງານ) ແລະພວກແມ່ຍິງນັບບໍ່ຖ້ວນໄດ້ຖືກຄຸກຄາມ, ການຂົ່ມຂືນທາງເພດ ແລະຖືກຄາດຕະກຳ ໂດຍພວກຜູ້ຊາຍທີ່ບໍ່ສາມາດພິສູດໄດ້ວ່າແມ່ນໃຜ, ໂດຍສະເພາະແລ້ວຢູ່ໃນສະຖານທີ່ພວກຜູ້ຊາຍມັກສູມກັບການຄ້າຂາຍຢາເສບຕິດ ແລະ ຕອບໂຕ້ກັນດ້ວຍອາວຸດ.

ຢູ່ປະເທດແມັກຊິໂກ, ກຸ່ມສິດທິມະນຸດໄດ້ວາງສະແດງເກີບເກົ່າຂອງພວກແມ່ຍິງຜູ້ທີ່ຖືກຫາຍສາບສູນ ຫຼື ພວກທີ່ພົບສົບໄດ້ຖືກຄາດຕະກຳຢ່າງໂຫດຫັຽມ. ພວກເຈົ້າໜ້າທີ່ໄດ້ປະຕິບັດໜ້າທີ່ເພື່ອຍຸຕິຄວາມຮຸນແຮງໄດ້ແຕ່ພຽງແຕ່ເລັກນ້ອຍເທົ່ານັ້ນ.

ຄວາມຮຸນແຮງທາງເພດສ້າງຄວາມເຈັບປວດໃຫ້ແຕ່ລະຄົນ

ຄວາມຮຸນແຮງມີຜົນກະທົບບໍ່ແມ່ນແຕ່ບຸກຄົນທີ່ຖືກຂົ່ມຂືນເທົ່ານັ້ນ, ມັນຍັງໄດ້ເປັນອັນຕະລາຍຕໍ່ຄົນອື່ນໆ ອີກດ້ວຍ. ຮູບການຄວາມຮຸນແຮງທາງເພດໄດ້ສ້າງຄວາມທ້ອຍໃຈການນັບຖືຊຶ່ງກັນ ແລະກັນ, ສາຍສຳພັນທາງສຸຂະພາບທີ່ດີຢູ່ໃນຄອບຄົວ, ຢູ່ໃນໂຮງຮຽນ, ຢູ່ສະຖານທີ່ສາທາລະນະ ແລະແມ່ນກະທັ້ງສູນຮັກສາສຸຂະພາບເອງ. ເປັນເວລາຍາວນານມາແລ້ວທີ່ຜູ້ຄົນເຊື່ອວ່າ ພວກຜູ້ຊາຍແມ່ນມີຄວາມສຳຄັນຫຼາຍກວ່າພວກແມ່ຍິງ-ແລະທີ່ເຮັດໃຫ້ພວກແມ່ຍິງສົມຄວນທີ່ຈະໄດ້ຮັບການຂັຽນຕີ, ຮັບຄວາມອັບອາຍ, ການເພິກຖອນສິດ ຫຼື ເຄື່ອງຄ້າຈູນ-ທຸກໆຄົນຕ່າງກໍໄດ້ຮັບຄວາມເຈັບຊ້າ ໃນທາງໃດທາງໜຶ່ງຈາກຄວາມບໍ່ຍຸຕິທຳ.

ຄວາມຮຸນແຮງເຮັດໃຫ້ພວກເດັກນ້ອຍ, ບັນດາຄອບຄົວ ແລະບັນດາຊຸມຊົນ ໄດ້ຫ່າງໄກຈາກການມີສຸຂະພາບທີ່ດີ ແລະພວກແມ່ຍິງໄດ້ເຮັດໜ້າທີ່ຢ່າງເຕັມສ່ວນເພື່ອເຂົ້າຮ່ວມ ແລະການມີສ່ວນຮ່ວມ. ພວກແມ່ຍິງຜູ້ຊຶ່ງຖືກເຮັດໃຫ້ຢ້ານກົວແລະມີດຽບບໍ່ສາມາດສະແດງບົດບາດຢ່າງຫ້າວຫັນເພື່ອພັດທະນາສຸຂະພາບ ແລະຍົກລະດັບສະຖານະພາບຂອງພວກແມ່ຍິງຢູ່ໃນຊຸມຊົນ.

ຄວາມຮຸນແຮງທາງເພດ ບັງຄັບໃຫ້ເປັນອັນຕະລາຍຕໍ່ແນວຄິດ ທີ່ຄວາມເປັນເພດຊາຍ ໝາຍເຖິງການມີຢູ່ຊຶ່ງຄວາມຮຸນແຮງໃນຕົວ. ຄວາມກະຕຸ້ນໃຈຂອງພວກຜູ້ຊາຍ ເພື່ອໃຫ້ມີທາງກະທຳຄວາມຮຸນແຮງທີ່ສາມາດນຳມາຊຶ່ງການມີບາດເຈັບ ແລະ ການເສຍຊີວິດ.

ຄວາມຮຸນແຮງທາງເພດ ທຳອັນຕະລາຍຕໍ່ພວກເດັກນ້ອຍ.

ພວກເດັກນ້ອຍທັງຫຼາຍ ພວກທີ່ຖືກຂົ່ມຂືນ ຫຼື ພວກທີ່ເຫັນການຖືກຂົ່ມຂືນຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ ໄດ້ຮັບຜົນກະທົບທາງຄວາມຮູ້ສຶກຢ່າງແຮງຈາກການຂາດການຊ່ວຍເຫຼືອ, ມີອາຣົມຮຸນແຮງ, ມີຄວາມໂສກເສົ້າ, ມີຄວາມອັບອາຍ, ຫຼື ມີຄວາມຜິດ. ຄວາມຮູ້ສຶກເຫຼົ່ານີ້ ອາດນຳພາພວກເຂົາໃຫ້ເປັນຜູ້ຄຸກຄາມ ແລະຂົ່ມຂືນຕໍ່ຜູ້ອື່ນ ຮຽນແບບຄວາມຮຸນແຮງທີ່ພວກເຂົາໄດ້ພົບເຫັນ. ຄວາມຝັນຮ້າຍ ແລະຄວາມຢ້ານກົວອື່ນໆ, ຝັນປຽກ ແລະບັນຫາເລື່ອງອາລົມຈິດ ກໍແມ່ນເປັນເລື່ອງທຳມະດາ ແລະອາດກາຍມາກ່ຽວກັບສຸຂະພາບທາງຈິດໄລຍະຍາວນານ. ພວກເດັກນ້ອຍຈຳນວນໜຶ່ງໄດ້ກາຍມາເປັນຜູ້ຮູບຂົ່ມຂືນ ແລະຢູ່ຫ່າງໄກຜູ້ຄົນ ເພາະວ່າພວກເຂົາບໍ່ກ້າເວົ້າ ຫຼື ເຮັດໃນບາງສິ່ງບາງຢ່າງ ທີ່ອາດຈະເປັນສິ່ງຢ້ວຍວນໃຫ້ມີການຂົ່ມຂືນ, ຫຼື ກໍຍ້ອນວ່າພວກເຂົາຢ້ານກົວ ເພື່ອບອກໃຫ້ໃຜຮູ້ນຳ ວ່າມັນໄດ້ເກີດຫຍັງຂຶ້ນກັບພວກເຂົາ.

ພວກເດັກນ້ອຍຢູ່ໃນຄອບຄົວທີ່ຖືກຂົ່ມຂືນປົກກະຕິຈະເຕີບໂຕ ແລະຮຽນໜັງສືຊ້າຫຼາຍ. ພວກເຂົາອາດມີບັນຫາເດືອດຮ້ອນໃນການສະແດງອອກຢູ່ໃນໂຮງຮຽນ ແລະມີການເຈັບປ່ວຍຫຼາຍຂຶ້ນ ເຊັ່ນວ່າ ການເຈັບກະເພາະອາຫານ, ເຈັບຫົວ ແລະໂລກຫອບຫຼົດ ແລະຍັງມີພວກເດັກນ້ອຍຫຼາຍໆຄົນໄດ້ຮັບບາດເຈັບ ແລະ ຖືກຂ້າຕາຍ ເມື່ອຄວາມຮຸນແຮງນັ້ນໄດ້ຖືກນຳໃຊ້ເພື່ອຕໍ່ຕ້ານກັບພວກເຂົາ.

ພວກເດັກສາວ ແລະ ເດັກຊາຍ ຮຽນຮູ້ກ່ຽວກັບເພດ ຈາກພວກຜູ້ໃຫຍ່ທີ່ຢູ່ອ້ອມຂ້າງພວກເຂົາ. ເມື່ອພວກຜູ້ຊາຍຂົ່ມຂືນພວກແມ່ຍິງ ແລະ ຈາກນັ້ນກໍຕຳນິພວກແມ່ຍິງເພື່ອຂົ່ມຂືນ, ພວກເດັກນ້ອຍຜູ້ຊາຍກໍຮຽນປະຕິບັດຕາມຄືກັນ. ຖ້າຫາກວ່າພວກແມ່ຍິງຕຳນິພວກເຂົາເອງ, ເດັກນ້ອຍຜູ້ຍິງກໍຮຽນນຳເພື່ອເຮັດຕາມຄວາມຮູ້ສຶກໃນທຳນອງດຽວກັນ. ແຕ່ວ່າຄວາມຮຸນແຮງຕ້ານກັບພວກແມ່ຍິງ ບໍ່ເຄີຍເປັນຄວາມຜິດຂອງນາງຈັກເທື່ອ.

ບົດບາດເຮັດກິດຈະກຳ ຢູ່ໃນໜ້າ 148 ສາມາດຊ່ວຍກຸ່ມກິດຈະກຳ ເພື່ອກວດຄືນ ແລະສົນທະນາກັນ ບັນດາແນວທາງທີ່ຮູບການຄວາມຮຸນແຮງທາງເພດ ທີ່ທຳອັນຕະລາຍຕໍ່ໝົດທຸກຄົນ-ຜູ້ເຄາະຮ້າຍ, ຕໍ່ບຸກຄົນທີ່ເປັນພະຍານ ແລະບຸກຄົນທີ່ເປັນຜູ້ຂົ່ມຂືນ.

ຂ້ອຍໄດ້ເຫັນພໍ່ຂອງຂ້ອຍຕິແມ່ຂອງຂ້ອຍ ຕັ້ງແຕ່ຂ້ອຍຍັງນ້ອຍ, ດັ່ງນັ້ນ, ຂ້ອຍຈຶ່ງຄິດວ່າມັນເປັນເລື່ອງທຳມະດາ. ເມື່ອຂ້ອຍໄດ້ຮຽນຮູ້ກ່ຽວກັບຄວາມຮຸນແຮງ ແລະໄດ້ເຂົ້າໃຈມັນເປັນອັນຕະລາຍຕໍ່ທຸກຄົນແນວໃດ. ຂ້ອຍໄດ້ຢຸດທຸບຕິແມ່ຂອງຂ້ອຍ. ຂ້ອຍບໍ່ຮູ້ຈະເວົ້າກັບແມ່ຂ້ອຍແນວໃດ ແລະກໍໃຊ້ເວລາດົນນານເຕີບກວ່ານາງຈະເຊື່ອໃຈຂ້ອຍ.

ສະແດງບົດບາດ ເພື່ອປຶກສາສົນທະນາ ເລື່ອງຄວາມຮຸນແຮງທາງເພດ

ພວກທີ່ເຂົ້າຮ່ວມກິດຈະກຳໃນບົດບາດ, ສະແດງບົດບາດນອກສະຖານະການໃນຊີວິດຈິງ. ອັນນີ້ຊ່ວຍໃຫ້ຜູ້ຄົນພິຈາລະນາບັນດາຫົວຂໍ້ ທີ່ພວກເຂົາຮູ້ສຶກວ່າເປັນສ່ວນຕົວ ຫຼື ສ່ວນບຸກຄົນ ເຊັ່ນວ່າ ບົດບາດຂອງພວກຜູ້ຊາຍ ແລະແມ່ຍິງ ແລະສາຍສໍາພັນໃນຄອບຄົວ. ບັນດາກິດຈະກຳ ຢູ່ໃນໜ້າ 148, 152, 153 ແລະ 160 ຢູ່ໃນພາກນີ້ ນຳໃຊ້ບົດບາດເຮັດໜ້າທີ່ກ່ຽວກັບຮູບການຄວາມຮຸນແຮງທາງເພດ ເພື່ອຊ່ວຍເຫຼືອຜູ້ຄົນໃຫ້ຄິດເຖິງວ່າເປັນຫຍັງຄວາມຮຸນແຮງຈຶ່ງເກີດຂຶ້ນ ແລະກ່ຽວກັບວິທີທາງທີ່ແຕກຕ່າງກັນໄປເປັນອັນຕະລາຍ. ພິຈາລະນາເບິ່ງພາລະບົດບາດ ເຮັດໜ້າທີ່ໆ ສາມາດຊ່ວຍໃຫ້ກຸ່ມກິດຈະກຳໜຶ່ງເບິ່ງທີ່ປະຕິກິລິຍາ (ທ່າທີ), ປະເພນີ ແລະແບບສະບັບໃນວິທີທາງຂອງພວກຜູ້ຊາຍ ແລະພວກແມ່ຍິງທີ່ໄດ້ກະທຳຕໍ່ກັນ ແລະກັນ, ຄິດເຖິງວິທີທາງເພື່ອເຮັດວຽກຮ່ວມກັນເພື່ອຢຸດພຶດຕິກຳ ຮູບແບບຄວາມຮຸນແຮງທາງເພດ ແລະປ່ຽນແປງບັນດາແນວຄິດ ແລະປະເພນີທີ່ໃຫ້ເຫດຜົນວ່າຄວາມຮຸນແຮງນັ້ນດີ.

ທ່ານສາມາດເລືອກເຟັ້ນເພື່ອເຮັດກິດຈະກຳແຍກກັນຕ່າງຫາກ ຫຼືວ່າເປັນກຸ່ມບັນຫາ. ທ່ານອາດຕ້ອງການປຶກສາສົນທະນາເລື່ອງ ບົດບາດທາງເພດກັນກ່ອນພາຍໃນກຸ່ມ (ເບິ່ງພາກທີ 3: ເພດ ແລະສຸຂະພາບ).

ກິດຈະກຳນີ້ສາມາດເຮັດໄດ້ໂດຍດີ ກັບກຸ່ມໜຶ່ງຂອງພວກແມ່ຍິງ ແລະຊາຍພ້ອມໆກັນ. ໃຫ້ພວກຜູ້ຊາຍສະແດງເຮັດບົດບາດຂອງພວກແມ່ຍິງ ແລະພວກແມ່ຍິງແກ້ງເຮັດໜ້າທີ່ເປັນພວກຜູ້ຊາຍ ສາມາດຊ່ວຍໃຫ້ຜູ້ຄົນຄິດເຖິງຄວາມບໍ່ສະເໝີພາບ ແລະເພດໃນວິທີທາງໃໝ່ອັນໜຶ່ງໄດ້.

ກະກຽມເພື່ອໃຫ້ບົດບາດເຮັດໜ້າທີ່.

ກະກຽມບັນດາສະພາບການໄວ້ລ່ວງໜ້າ. ພະຍາຍາມສ້າງບັນດາສະຖານະການ ທີ່ໜ້າເຊື່ອຖືໄດ້ ແຕ່ວ່າບໍ່ໄດ້ເຮັດຄວາມຮຸນແຮງ ຫຼື ສະແດງຄວາມບໍ່ພໍໃຈອອກມາ. ການເຮັດໜ້າທີ່ຂອງບົດບາດ ຈະເປັນເລື່ອງຈິງຫຼາຍຂຶ້ນ ຖ້າຫາກວ່າເອົາສິ່ງທີ່ເປັນໄຕຊ່ວຍຈຳນວນໜຶ່ງມາລວມເຂົ້າກັນ ແລະເຄື່ອງມືທີ່ຜູ້ຄົນສາມາດນຳໃຊ້ໃນການສະແດງບົດບາດທີ່ພວກເຂົາຫຼິ້ນ. ຕົວຢ່າງ; ສະຖານະການຕ່າງໆ ຂ້າງລຸ່ມ ລວມມີທັງຖົງທີ່ຈະໄປຊື້ເຄື່ອງ, ກາລະວັດ ໝວກຂອງຜູ້ຊາຍ, ຈັກຫຍິບຜ້າ, ເຂົ້າໜົມ ແລະເຄື່ອງອັນຍະມະນີ.

ນີ້ຄືບັນດາໂຕຢ່າງຂອງບັນດາສະຖານະການ.

ສະຖານະການທີ 1

ບັນດາໂຕລະຄອນ.

ຜູ້ຄຸກຄາມ: ສາມີ

ຜູ້ເຄາະຮ້າຍ: ພັນລະຍາ

ບັນດາພະຍານ: ພວກເດັກນ້ອຍ ແລະນ້ອງສາວພັນລະຍາ

ພັນລະຍາຜູ້ໜຶ່ງມາເຮືອນຊ້າ ຫຼັງຈາກໄປຮ່ວມປະຊຸມໜຶ່ງໃນຊຸມຊົນ.

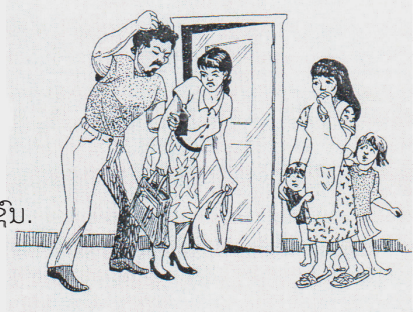
ສາມີຂອງນາງໄດ້ມີອາລົມເສຍໃນມື້ນັ້ນ ແລະກໍຢູ່ໃນອາລົມໃຈ

ຮ້າຍເພາະວ່າ ອາຫານຄາບແລງກໍຍັງບໍ່ທັນພ້ອມເມື່ອເຂົາກັບ

ມາຮອດເຮືອນ. ນ້ອງສາວພັນລະຍາແມ່ນຮັບຜິດຊອບເບິ່ງ

ແຍງພວກເດັກນ້ອຍ. ພວກເຂົາທັງໝົດຢູ່ໃນເຮືອນລໍຖ້າການ

ມາຮອດເຮືອນຂອງພັນລະຍາ. ທ່ານຄິດວ່າຈະມີຫຍັງເກີດຂຶ້ນໃນຂັ້ນຕໍ່ໄປ?

ສະຖານະການທີ 2

ບັນດາໂຕລະຄອນ.

ຜູ້ຄຸກຄາມ: ເຈົ້າຂອງຮ້ານຂາຍເສື້ອກັນໜາວ

ຜູ້ເຄາະຮ້າຍ: ກຳມະກອນຍິງ

ບັນດາພະຍານ: ພວກກຳມະກອນທີ່ໄປຮັບເງິນແຮງງານຂອງ
ພວກເຂົາກ່ອນ ແລະກໍອອກຈາກສາກໄປ.

ຍິງໜຸ່ມຜູ້ໜຶ່ງ ໄດ້ເຮັດວຽກໄດ້ 1 ອາທິດຢູ່ໃນໂຮງງານຕັດຫຍິບ
ເສື້ອຜ້ານ້ອຍແຫ່ງໜຶ່ງ. ເມື່ອນາງໄດ້ໄປເບິກເງິນແຮງງານ,
ນາຍຈ້າງບອກນາງວ່າຈັກໜ້ອຍຈຶ່ງກັບມາຮັບເອົາ. ເຂົາເຮັດ
ໃຫ້ນາງລໍຖ້າຈົນກວ່າໝົດທຸກຄົນອອກໄປຈາກໂຮງງານໝົດແລ້ວ
ແລະຈາກນັ້ນຈຶ່ງບອກນາງເຂົ້າມາໃນຫ້ອງການຂອງເຂົາຜູ້ດຽວ.
ທ່ານຄິດວ່າຈະມີຫຍັງເກີດຂຶ້ນໃນຂັ້ນຕໍ່ໄປ?

ສະຖານະການທີ 3

ບັນດາໂຕລະຄອນ.

ຜູ້ຄຸກຄາມ: ເດັກນ້ອຍໄວຮຸ່ນຜູ້ຊາຍ

ຜູ້ເຄາະຮ້າຍ: ເດັກນ້ອຍໄວຮຸ່ນແມ່ຍິງ

ບັນດາພະຍານ: ພວກເດັກນ້ອຍໄວຮຸ່ນຜູ້ຊາຍອື່ນໆ

ເດັກນ້ອຍໄວຮຸ່ນຍິງຄົນໜຶ່ງ ມັກແຕ່ງໂຕແບບເໝືອນກັບຜູ້ຊາຍ
ຫຼາຍກວ່ານຸ່ງກະໂປ່ງຕາມປະເພນີ ຫຼື ນຸ່ງເຄື່ອງເໝືອນກັບ
ພວກແມ່ຍິງໜຸ່ມທົ່ວໆ ໄປ. ນາງຍ່າງກັບໄປເຮືອນພາຍຫຼັງເລີກ
ໂຮງຮຽນ, ນາງຍ່າງຜ່ານກຸ່ມຊາຍໜຸ່ມກຸ່ມໜຶ່ງ ແລະພວກເຂົາ
ກໍເລີ່ມຮ້ອງໃສ່ແບບດູຖູກ. ໜຶ່ງໃນຈຳນວນພວກເຂົາຍ່າງຕິດ
ຕາມນາງໄປ. ທ່ານຄິດວ່າຈະມີຫຍັງເກີດຂຶ້ນ ໃນຂັ້ນຕໍ່ໄປ?

ສະຖານະການ ການເຮັດໜ້າທີ່ຂອງບົດບາດ ຊຶ່ງລວມເອົາທັງຄວາມຮຸນແຮງ
ອາດມີຄວາມຫຍຸ້ງຍາກ ຫຼື ຄວາມບໍ່ພໍໃຈສຳລັບພວກທີ່ເຂົ້າຮ່ວມ, ໂດຍສະເພາະ
ຖ້າຫາກວ່າສິ່ງນັ້ນແຕະຕ້ອງເຖິງຄວາມຮຸນແຮງທີ່ພວກເຂົາໄດ້ຮັບຄວາມ
ເສຍຫາຍທາງສ່ວນຕົວ ຫຼື ໃຊ້ຄວາມຮຸນແຮງ ທີ່ພວກເຂົາພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ຄຳນຶງ
ເຖິງ ເຊັ່ນ; ຄວາມອັບອາຍຂອງຜູ້ທີ່ເປັນເກ ຫຼື ການຖືກບັງຄັບໃຫ້ແຕ່ງງານ.

ກິດຈະກຳ.

ສະແດງບົດບາດ: ຄວາມຮຸນແຮງທາງເພດກະທົບໃສ່ແຕ່ລະຄົນ

- 1 ແບ່ງພວກທີ່ເຂົ້າຮ່ວມເປັນກຸ່ມ ກຸ່ມໜຶ່ງປະມານ 5 ຄົນ. ເອົາບົດພັນລະນາສັ້ນໆຂອງສະຖານະການອັນໜຶ່ງໃຫ້ແຕ່ລະກຸ່ມ, ເຊັ່ນວ່າ: ບົດຢູ່ໃນໜ້າທີ່ຜ່ານມາ, ທີ່ອາດນຳໄປສູ່ຄວາມຮຸນແຮງ. (ທ່ານອາດຕ້ອງການເອົາຄຳແນະນຳຈຳນວນໜຶ່ງທີ່ບໍ່ກ້າວກະໂດດໄປໂກໂພດ ໃນການພັນລະນາຄວາມຮຸນແຮງຢູ່ໃນບົດລະຄອນ) ຂໍຮ້ອງໃຫ້ພວກເຂົາໃຊ້ເວລາ 15 ຫາ 20 ນາທີເພື່ອກະກຽມບົດລະຄອນສັ້ນ 5 ນາທີທີ່ສະເໜີສະພາບກັນ ແລະພວກເຂົາຄິດວ່າມັນຈະເກີດຫຍັງຂຶ້ນ. ຊຸກຍູ້ໃຫ້ໝົດທຸກຄົນໄດ້ຫຼິ້ນສ່ວນໃດສ່ວນໜຶ່ງ.
- 2 ແນະນຳໃຫ້ແຕ່ລະກຸ່ມ ໃຫ້ສະແດງອອກເຖິງສະຖານະການຂອງຕົນ.
- 3 ພາຍຫຼັງທີ່ກຸ່ມທັງໝົດໄດ້ສະເໜີແລ້ວ, ແນະນຳໃຫ້ກຸ່ມເອົາເຄື່ອງແຕ່ງກາຍ ແລະເຄື່ອງປະກອບການສະແດງໄປໄວ້ບ່ອນອື່ນ. ຈາກນັ້ນ ຂໍໃຫ້ພວກທີ່ເຂົ້າຮ່ວມ ໃຫ້ຈັດຕັ້ງກຸ່ມ (ກິດຈະກຳ) ໃໝ່ຂຶ້ນເປັນ 3 ກຸ່ມ ໂດຍອີງໃສ່ບົດບາດຂອງ “ຜູ້ເຄາະຮ້າຍ” “ຜູ້ຄຸກຄາມ” ແລະ “ພວກພະຍານ”. ຂໍໃຫ້ພວກທີ່ເຂົ້າຮ່ວມຂອງແຕ່ລະກຸ່ມທັງຫຼາຍ ເພື່ອບັນລະຍາຍ ພວກເຂົາຮູ້ສຶກແນວໃດ ໃນບົດບາດຂອງພວກເຂົາ.
ຂໍໃຫ້ແຕ່ລະກຸ່ມ ໃນ 3 ກຸ່ມເພື່ອເວົ້າເຖິງວ່າພວກເຂົາຄິດວ່າ ຄວາມຮຸນແຮງແນວໃດທີ່ກະທົບເຖິງໂຕລະຄອນທີ່ພວກເຂົາໄດ້ສະແດງ. ມີຄວາມອັນຕະລາຍທີ່ສາມາດເປັນຕົ້ນເຫດແນວໃດ?

- 4 ຖາມພວກທີ່ເຂົ້າຮ່ວມວ່າພວກເຂົາມີຄວາມຮູ້ສຶກແນວໃດ ເມື່ອເວລາເບິ່ງພວກກຸ່ມອື່ນສະແດງບົດບາດ. ຢູ່ບ່ອນໃດທີ່ມັນກະທົບເຖິງພວກເຂົາ?
- 5 ເພື່ອລົງຄວາມເຫັນ, ຂໍໃຫ້ກຸ່ມທັງໝົດໃຫ້ເວົ້າກ່ຽວກັບທິດທາງທີ່ແຕກຕ່າງກັນທີ່ຮູບແບບຂອງການຮຸນແຮງທາງເພດ ສ້າງຄວາມເປັນອັນຕະລາຍຕໍ່ພວກແມ່ຍິງ ໃນການສະແດງບົດບາດ. ສັງລວມແນວຄວາມຄິດຂອງກຸ່ມ ກ່ຽວກັບຄວາມຮຸນແຮງແນວໃດ ທີ່ເປັນອັນຕະລາຍແກ່ພວກລູກໆຂອງພວກແມ່ຍິງ, ຄອບຄົວ, ແລະພວກອື່ນໆທີ່ເປັນພະຍານ ແລະຊຸມຊົນນຳອີກ. ຫຼັງຈາກນັ້ນກໍສືບຕໍ່ ດ້ວຍການປຶກສາສົນທະນາ ກ່ຽວກັບສາເຫດຂອງຮູບແບບຄວາມຮຸນແຮງທາງທາງເພດ (ໃຊ້ກິດຈະກຳ ໃນໜ້າ 152 ຫາ 153, ຫຼື ການສົນທະນາອັນໜຶ່ງກ່ຽວກັບບົດບາດຂອງໂຕລະຄອນ ທີ່ສາມາດປ່ຽນແປງໄດ້ ເພື່ອຫຼີກລ່ຽງຄວາມຮຸນແຮງ, ໂດຍການນຳໃຊ້ກິດຈະກຳຢູ່ໃນໜ້າ 153)

ປະເມີນຜົນຈາກການສະແດງບົດບາດ

ກິດຈະກຳ.

ສິ່ງຕໍ່ຜັກກະຫຼົ່າ (ອຸປະສັກ)

ເມື່ອການລົງຄວາມເຫັນຂອງກຸ່ມກັບບັນດາບົດບົກສາສົນທະນາກັນ ແລະກິດຈະກຳ-ໂດຍສະເພາະໃນຫົວຂໍ້ທີ່ຫຍຸ້ງຍາກ-ມັນກໍ່ເປັນການດີ ເພື່ອຖາມໝົດທຸກຄົນໃຫ້ເວົ້າກ່ຽວກັບສິ່ງທີ່ພວກເຂົາໄດ້ຮຽນມາ, ພວກເຂົາຮູ້ສຶກແນວໃດກ່ຽວກັບບັນຫາ ແລະພວກເຂົາໄດ້ຖືກກະຕຸ້ນເພື່ອໃຫ້ສະແດງບົດບາດເພື່ອເຮັດວຽກສຳລັບການປ່ຽນແປງ. ໄປພ້ອມໆກັນນີ້, ມັນຍັງມີຄວາມສຳຄັນ ເພື່ອໃຫ້ໂອກາດແກ່ຜູ້ເຂົ້າຮ່ວມທຸກຄົນເພື່ອຕີລາຄາ ແລະສະໜອງຜົນສະທ້ອນກັບອີກດ້ວຍ. ກິດຈະກຳອັນນີ້ ແມ່ນວິທີທາງເຮັດໃຫ້ສະໜຸກສະໜານ ເພື່ອໃຫ້ທຸກຄົນມີສ່ວນຮ່ວມໃນບົດຮຽນທີ່ໄດ້ຮຽນ ແລະການປະເມີນຜົນ

ເພື່ອກະກຽມ: ໃຫ້ມີເຈ້ຍຂະໜາດປຶ້ມບັນທຶກ, ເຮັດໜ້າກາກດ້ວຍເທັບແລະປາກກາ. ອີງຕາມຂະໜາດຂອງກຸ່ມ, ຂຽນ 1 ຫຼື ຫຼາຍຊຸດຂອງ 4 ຄຳຖາມຂອງບົດຕີລາຄາຂ້າງລຸ່ມນີ້ໃສ່ໃນ ແຜ່ນເຈ້ຍທີ່ຕ່າງກັນຂອງເຈ້ຍປຶ້ມບັນທຶກ.

1. ໃສ່ຊື່ສິ່ງທີ່ພວກເຮົາໄດ້ເຮັດ.
2. ໃສ່ຊື່ສິ່ງໜຶ່ງທີ່ທ່ານໄດ້ຮຽນ.
3. ເວົ້າສິ່ງໃດສິ່ງໜຶ່ງທີ່ທ່ານມັກ ແລະເວົ້າເຖິງສິ່ງໃດສິ່ງໜຶ່ງທີ່ທ່ານບໍ່ມັກ.
4. ທ່ານຈະເຮັດຫຍັງກັບສິ່ງທີ່ທ່ານໄດ້ຮຽນມາ?

1 ໃນການຈັດກິດຈະກຳ ຫຼື ການສຳມະນາເຊິ່ງປະຕິບັດການ, ໃຫ້ຖາມກຸ່ມແມ່ນຄຳຖາມຫຍັງແນ່ທີ່ພວກເຂົາຄິດວ່າເປັນຂໍ້ກຸນແຈ ເພື່ອຄວາມເຂົ້າໃຈກັບຫົວຂໍ້ທີ່ທ່ານໄດ້ສົນທະນາກັນ. ຂຽນຄຳຖາມແຕ່ລະຄຳຖາມລົງໃສ່ເຈ້ຍຕ່າງໆຫາກຂອງເຈ້ຍປຶ້ມບັນທຶກ.

2 ສ້າງ “ຜັກກະຫຼົ່າ” (ອຸປະສັກ) ໂດຍຍ່ອງຍີຄຳຖາມບົດຕີລາຄາສຸດທ້າຍຖິ້ມເຈ້ຍໝາຍເລກ 4 ຢູ່ໃນໝາກບານທີ່ຮັດຢ່າງແໜ້ນໜາ ແລະເພີ່ມຊັ້ນຂອງເຈ້ຍຄຽນຮອບໄວ້. ເພີ່ມເຈ້ຍປຶ້ມບັນທຶກສຳຮອງ ທີ່ຮວມເອົາບັນດາຄຳຖາມຂອງກຸ່ມທີ່ໄດ້ຖືກແນະນຳ, ຄຳຖາມຂອງບົດຕີລາຄາບົດໜຶ່ງ ແລະ ຄຳຖາມທີ່ມີເລ່ຍຮຸນແຮງເຊັ່ນວ່າ “ເຕັ້ນລຳຈັງຫວະໜຶ່ງ”, “ຮ້ອງເພງ ໜຶ່ງເພງ” ຈົນກວ່າວ່າທ່ານຈະໄດ້ສ້າງຂະໜາດຂອງຜັກກະຫຼົ່າແທ້ຂຶ້ນ. ເຮັດໃຫ້ແນ່ໃຈວ່າ ບັນດາຄຳຖາມຂອງບົດຕີລາຄາໄດ້ຖືກສັບຊ້ອນໃຫ້ຖືກກັບຄຳສັ່ງທີ່ກົງກັນຂ້າມ, ດັ່ງນັ້ນ ຈິ່ງໝາຍຄວາມວ່າຜັກກະຫຼົ່າໄດ້ຖືກປອກກາບອອກ ພວກມັນຈະຖືກອ່ານ 1,2,3,4 ຕາມລຳດັບ.

3 ເປີດເພງ ຫຼື ຕົບມືຂອງທ່ານ ແລະຖາມຜູ້ເຂົ້າຮ່ວມປະຊຸມໃຫ້ສົ່ງຕໍ່ຜັກກະຫຼົ່າ. ເມື່ອດົນຕີໄດ້ຢຸດລົງ, ຜູ້ຄົນຖືກາບຜັກກະຫຼົ່າທີ່ເອົາອອກມາເປັນໃບ ແລະຕອບຄຳຖາມ. ເລີ່ມຄືນໃໝ່ຈົນກວ່າວ່າໝົດທຸກກາບໄດ້ຖືກແກະອອກໄປແລ້ວ.

ໝາຍເຫດ: ທ່ານສາມາດຂຽນວ່າຜູ້ເຂົ້າຝຶກອົບຮົມເວົ້າຫຍັງໃສ່ໃນເຈ້ຍແຜ່ນໃຫຍ່ ທີ່ທຸກຄົນສາມາດແນມເຫັນ ຫຼື ພຽງແຕ່ພັງຢ່າງຕັ້ງໃຈວ່າຜູ້ເຂົ້າຝຶກອົບຮົມໄດ້ເວົ້າຫຍັງ. ໂດຍການຄິດກ່ຽວກັບທຸກຄົນເວົ້າຫຍັງ, ທ່ານສາມາດຮຽນຮູ້ຢ່າງຫຼວງຫຼາຍກ່ຽວກັບວ່າ ແມ່ນຫຍັງທີ່ເປັນຜົນກັບການສຳມະນາທາງດ້ານວິຊາການ ແລະເຮັດແນວໃດຈະເຮັດໃຫ້ມັນດີກວ່າເກົ່າໃນເທື່ອໜ້າ.

ແມ່ນຫຍັງເປັນສາເຫດ ຄວາມຮຸນແຮງທາງເພດ?

ເພື່ອຍັບຢັ້ງຄວາມຮຸນແຮງຕໍ່ກັບພວກແມ່ຍິງ, ພວກເຮົາຕ້ອງການເຂົ້າໃຈວ່າແນວຄິດຄວາມເປັນອັນຕະລາຍຂອງຄວາມເປັນເພດຊາຍ ແລະຍິງແນວໃດຕໍ່ເຫດຜົນທີ່ວ່າ ພວກຜູ້ຊາຍທີ່ຢາກໃຊ້ຄວາມຮຸນແຮງກັບພວກແມ່ຍິງ, ເດັກນ້ອຍ, ແລະຜູ້ອື່ນໆ ທີ່ມີສະຖານະພາບຕ່ຳ. ສະພາບຄວາມບໍ່ສະເໝີພາບຂອງພວກຜູ້ຊາຍ ແລະແມ່ຍິງ ແມ່ນສາເຫດຕົ້ນຕໍທີ່ພາໃຫ້ສ້າງຄວາມຮຸນແຮງທາງເພດ. ນີ້ແມ່ນຍ້ອນຄວາມບໍ່ສະເໝີພາບ ແລະລວມທັງຄວາມເຊື່ອທີ່ວ່າ ພວກແມ່ຍິງປຽບເໝືອນສິນຄ້າເສດຖະກິດທີ່ຂຶ້ນກັບພວກຜູ້ຊາຍ ແລະທີ່ວ່າພວກແມ່ຍິງ ແລະເດັກນ້ອຍເປັນເຈົ້າຂອງໂດຍຜູ້ຊາຍ ແລະຕົກຢູ່ພາຍໃຕ້ການຄວບຄຸມຂອງຜູ້ຊາຍທັງມວນ.

ພວກແມ່ຍິງ ແລກປ່ຽນເລື່ອງລາວ, ນ້ຳຕາ, ແລະ ຄວາມໂກດແຄ້ນດ້ວຍກັນ

ໃນກອງປະຊຸມ ສຸຂະພາບສຶກສາ ທີ່ເມືອງ ປູນ (Pune) ປະເທດອິນເດຍ, ພວກແມ່ຍິງໄດ້ປອບໃຈນາງ ມາຢາ (Maya) ຜູ້ທີ່ໄດ້ໃຫ້ກຳເນີດລູກສາວຄົນທີສາມ. ນາງຮ້ອງໄຫ້ຢ່າງຂົມຂຶ້ນ, ໂດຍສະແດງນ້ຳຫອມຂອງນາງໃຫ້ເພື່ອນໆເບິ່ງນາງ ຄາດີຈາ (Khadija) ໄດ້ກ່າວວ່າ “ບໍ່ຕ້ອງຮ້ອງໄຫ້ດອກ. ຜົວຂອງຂ້ອຍເຄີຍທຸບຕີຂ້ອຍຄືກັນເຖິງແມ່ນຂ້ອຍຈະມີລູກຊາຍເຖິງສອງຄົນ.”

ພາຍຫຼັງທີ່ງຽບໄປຊົ່ວຂະນະໜຶ່ງ, ນາງ ຣາທາ (Radha) ໄດ້ກ່າວວ່າ “ຂ້ອຍຖືກຕີເມື່ອຂ້ອຍຖຽງຄວາມຄືນ. ພວກຜູ້ຊາຍບໍ່ມັກແນວນີ້” ນາງ ດີປາ (Deepa) ໄດ້ຖາມດ້ວຍຖ້ອຍທຳນອງທີ່ສັບສົນວ່າ “ຄັນຊັນຜົວຂອງນາງ ມິນ (Minu) ໂຍນນາງອອກຈາກເຮືອນເດ? ນາງບໍ່ເຄີຍໂຕ້ຖຽງຫຍັງຄືນ” ບໍ່ມີໃຜໃຫ້ຄຳຕອບໄດ້.

ຈາກນັ້ນ, ນາງ ປູນາມ (Poonam) ພະນັກງານແພດໄດ້ເວົ້າຂຶ້ນວ່າ “ພວກຜູ້ຊາຍທຸບຕີພວກແມ່ຍິງເພື່ອສະແດງວ່າພວກເຂົາມີອຳນາດເໝືອນພວກເຮົາ ມັນບໍ່ແມ່ນຄວາມຜິດຂອງພວກເຮົາດອກ” ສາມີຂອງນາງ ໂຈຢາ (Joya) ໄດ້ເວົ້າວ່າ ເຂົາທຸບຕີເມຍຂອງເຂົາ ເພາະວ່າຜົວຂອງນາງ ດຳໄພດ. ແຕ່ວ່າຈົ່ງຈຳໄວ້ສະເໝີ ມັນຍຸຕິທຳແນວໃດທີ່ຜົວໜຶ່ງຂອງນາງ ຣູປາ (Roopa) ເປັນຍ້ອນຫຍັງ? ນາງລອດຕາຍຈາກໄຟໄໝ້ເພາະສາມີຂອງນາງເປັນຄົນຂີ້ຫຼົງຫວງ” ອາລົມທັງໝົດໃນກອງປະຊຸມໄດ້ປ່ຽນໄປຫຼັງຈາກນັ້ນ. ນາງອາມິນາ (Amina) ຜູ້ຍິງອາວຸໂສກວ່າໝູ່ໄດ້ກ່າວວ່າ “ມັນໄດ້ເຮັດໃຫ້ຂ້ອຍໃຈຮ້າຍຫຼາຍ ຂ້ອຍສາມາດເຂົ້າໃຈໄດ້ດີ ທີ່ມັນມີເບື້ອງຫຼັງເລິກໆໃນການຂົ່ມເຫັງເມຍ”

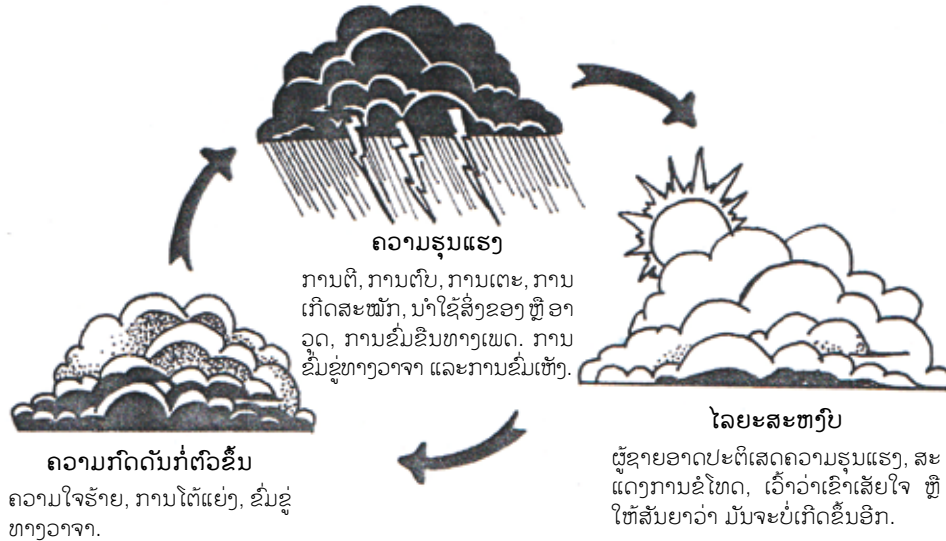

ຄວາມແຕກຕ່າງລະຫວ່າງສາເຫດ ແລະ “ໂກປິນ” ຂອງຄວາມຮຸນແຮງ

ບາງທີຜູ້ຄົນອະທິບາຍວ່າເປັນຫຍັງຜູ້ຊາຍ ໄດ້ສະແດງບົດບາດແຫ່ງຄວາມຮຸນແຮງ ໂດຍການກ່າວວ່າເຂົາເມົາ, ໜຶ່ງຫວງ, ຫຼື ບໍ່ພໍໃຈ. ຄຳຂໍໂທດເຫຼົ່ານີ້ ອາດເປັນສ່ວນໜຶ່ງຂອງເຫດຜົນ, ແຕ່ວ່າກໍບໍ່ເຄີຍໄດ້ເຫັນວ່າມັນເປັນທັງໝົດ. ແລະ ພວກເຂົາກໍບໍ່ເຄີຍເຫັນດີເຫັນພ້ອມນຳການຂົ່ມເຫັງນັ້ນ! ບາງຄົນກໍເອີ້ນເຫດຜົນເຫຼົ່ານັ້ນວ່າ “ໂກປິນ” ເພາະວ່າມັນສາມາດ “ລະເບີດ” ຂຶ້ນໄດ້ໂດຍຜູ້ຊາຍໃນສະຖານະການໃດໜຶ່ງ. ແຕ່ວ່າມັນກໍບໍ່ໄດ້ເກີດຂຶ້ນກັບຜູ້ຊາຍໝົດທຸກຄົນ ໃນສະຖານະການທີ່ຄ້າຍຄືກັນນີ້ເພື່ອໃຊ້ຄວາມຮຸນແຮງ. ພວກເດັກນ້ອຍຜູ້ຊາຍ ບໍ່ແມ່ນເກີດຂຶ້ນມາເພື່ອເປັນຄົນໃຊ້ຄວາມຮຸນແຮງ ຖ້າຫາກວ່າພວກເຂົາຫາກຖືກລ້ຽງດູດ້ວຍຄວາມຮຸນແຮງ ຫຼື ສິດສອນໃຫ້ສ້າງຄວາມຮຸນແຮງ ທີ່ຖືວ່າເປັນວິທີທາງອັນຖືກຕ້ອງເພື່ອນຳໃຊ້ອຳນາດຂອງຄວາມເປັນເພດຊາຍ.

ວົງຈອນຂອງຄວາມຮຸນແຮງ

ເມື່ອສາຍພົວພັນອັນໜຶ່ງກາຍມາເປັນຄວາມຮຸນແຮງ, ການປະທະເບື້ອງຕົ້ນອາດເບິ່ງຄືວ່າເປັນການແຍກສາເຫດອັນໜຶ່ງອອກ. ແຕ່ວ່າ, ເມື່ອຄວາມຮຸນແຮງສືບຕໍ່, ມັນຈະຕິດຕາມມາໂດຍຮູບການແບບນີ້ສະເໝີ:

ແມ່ຍິງ ທີ່ຜ່ານຄວາມຮຸນແຮງທາງເພດ ໄດ້ຮຽນຮູ້ຫວັງວ່າ ແລະວາງແຜນກຽມ....ເບິ່ງແຕ່ລະຕອນຂອງວົງຈອນ. ໂດຍມີເພື່ອຮ່ວມເພດຫຼາຍຄົນ, ໄລຍະສະຫງົບແມ່ນສັ້ນກວ່າ ແລະສັ້ນກວ່າ ຈົນເຮັດໃຫ້ແມ່ຍິງເສຍຄວາມປະສົງທີ່ຈະຕອບໂຕ້ ຫຼື ຕໍ່ສູ້ຄືນ. ການຄວບຄຸມຂອງຜູ້ຊາຍເໝືອນນາງໄດ້ສັ່ນສູດລົງຍ້ອນວ່າຜູ້ຊາຍ ບໍ່ຕ້ອງການທີ່ຈະໃຫ້ຄຳໝັ້ນສັນຍາກ່ຽວກັບສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນວ່າ ຈະຄ່ອຍເຮັດໃຫ້ດີຂຶ້ນ.

ເປັນຫຍັງພວກແມ່ຍິງຈຶ່ງທົນຢູ່ໄດ້?

ພວກແມ່ຍິງເປັນຜູ້ຖືກແຮ້ວໄດ້ ໃນວົງຈອນຂອງຄວາມຮຸນແຮງ. ການທຳລາຍແລະນຳເອົາຕົນເອງອອກຈາກວົງຈອນ ແມ່ນວິທີທາງທີ່ເອົາໂຕຫຼົບໜີ, ແຕ່ວ່າ ພວກແມ່ຍິງທີ່ຖືກຂົ່ມເຫັງຈຳນວນຫຼວງຫຼາຍຍັງຢູ່ໂດຍຄວາມເຂົ້າໃຈເບິ່ງຄືວ່າມັນຈະເປັນໄປບໍ່ໄດ້. ພວກແມ່ຍິງຜູ້ທີ່ໄດ້ຖືກຂົ່ມເຫັງຈະຕົກຢູ່ໃນສະພາບດັ່ງນີ້:

- ອາດບໍ່ມີສະຖານທີ່ປອດໄພຈະໄປ
- ອາດບໍ່ມີວິທີກັບສິ່ງທີ່ຈະສະໜອງໃຫ້ພວກເຂົາເອງ ແລະພວກເດັກນ້ອຍຢູ່ຂ້າງນອກ ຂອງສາຍສຳພັນແຫ່ງການຂົ່ມເຫັງ.
- ອາດເກີດຄວາມກັງວົນຫຼາຍໂພດ ເພື່ອໃຫ້ໄດ້ຮັບການຊ່ວຍເຫຼືອທີ່ອາດມີຢູ່ສຳລັບພວກເຂົາ ແລະລູກໆຂອງພວກເຂົາ.
- ອາດຖືກລ້າງຂະໜອງໂດຍພວກທີ່ເປັນຄົນຂົ່ມຂືນພວກເຂົາ ເພື່ອໃຫ້ຮູ້ສຶກວ່າພວກເຂົາບໍ່ສົມຄວນຈະໄດ້ຮັບຄວາມຊ່ວຍເຫຼືອ,

ໜຶ່ງໃນສາເຫດຂອງຄວາມຮຸນແຮງທາງເພດ, ຈາກນັ້ນ, ກໍແມ່ນການຂາດໂອກາດຕ່າງໆສຳລັບພວກແມ່ຍິງ. ໂດຍການປະຕິບັດງານ ເພື່ອພັດທະນາບັນດາທາງເລືອກຂອງສະຖານະການທີ່ກ່າວມາຂ້າງເທິງ, ຊຸມຊົນຂອງທ່ານສາມາດປົກປ້ອງພວກແມ່ຍິງ ອອກຈາກການກາຍມາເປັນຜູ້ທີ່ຖືກບັງຄັບນຳເຂົ້າໄປສູ່ສາຍສຳພັນແຫ່ງການຂົ່ມເຫັງ ແລະວົງຈອນແຫ່ງຄວາມຮຸນແຮງໄດ້.

ບາງຄັ້ງຄາວ ຫົວຂອງພວກເຮົາກໍເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຢ້ານ
ກົວ ແລະຄວາມມືດມົນທີ່ພວກເຮົາຢາກສະກົດໃຫ້ເບິ່ງຄຳວ່າ
“Why?” (ເປັນຫຍັງ?) ແລະພະຍາຍາມເພື່ອໃຫ້ເຂົ້າໃຈ.

ນາງຊາລອນ ອິດສະກຳເມີ ຟຣິມິງ
ເມືອງໄຊໂຕວ ນາເຊັນ, ສະຫະລັດອະເມລິກາ

ກິດຈະກຳ.

ສຳຫຼວດສາເຫດຂອງຄວາມຮຸນແຮງທາງເພດ

- 1 ພາຍຫຼັງໄດ້ເຮັດກິດຈະກຳໃນໜ້າ 48 ແລ້ວ, ຂໍໃຫ້ນັກສະແດງທັງຫຼາຍໃຫ້ເອົາເຄື່ອງປະກອບການສະແດງ ແລະເຄື່ອງແຕ່ງກາຍມາເກັບມ້ຽນ ແລະກັບເຂົ້າມາຮ່ວມກຸ່ມຄືນໃໝ່. ໃຫ້ພວກນັກສະແດງບໍ່ໃຫ້ສະແດງບົດຂອງພວກເຂົາກ່ອນໜ້າທີ່ຈະສົນທະນາກັນ ຫຼືກລ່ຽງການຕິດໂປໃສ່ (ໃສ່ຮ້າຍ) ຜູ້ເຂົ້າຮ່ວມ ຄືກັບວ່າເປັນຄົນບໍ່ດີ ຫຼື ຜູ້ເຄາະຮ້າຍ. ອັນນີ້ມີຄວາມສຳຄັນ ບໍ່ຕ້ອງສັບສົນ ຕໍ່ກັບບຸກຄົນທີ່ສະແດງບົດທີ່ເຂົາ ຫຼື ນາງໄດ້ສະແດງ.
- 2 ປຶກສາສົນທະນາກ່ຽວກັບບົດບາດຕົວລະຄອນ. ຖາມບັນດາຄຳຖາມທີ່ນຳພາກຸ່ມທັງໝົດເພື່ອບອກກ່າວວ່າມີຫຍັງໄດ້ເກີດຂຶ້ນ ທີ່ເຮັດໃຫ້ຊາຍຄົນໜຶ່ງໃຈຮ້າຍເພື່ອໃຊ້ຄວາມຮຸນແຮງ. ເພື່ອໃຫ້ຜູ້ຄົນໃສ່ຊື່ສາເຫດຕ່າງໆສຳລັບຄວາມຮຸນແຮງ, ທ່ານອາດຕ້ອງການຂຽນສາເຫດເຫຼົ່ານັ້ນລົງເທິງປ້າຍປະກາດ ຫຼື ກະດານດຳ.
- 3 ວິໄຈບັນດາສາເຫດຂອງຄວາມຮຸນແຮງ. ຊ່ວຍກຸ່ມຕັດສິນໃຈສາເຫດອັນໃດທີ່ພວກເຂົາໄດ້ຕັ້ງຊື່ທີ່ວ່າ “ໄກບິນ” (ອັນຕະລາຍ) ແລະສາເຫດໃດທີ່ເປັນ “ສາເຫດພື້ນຖານ” ຈົ່ງເບິ່ງສາເຫດທີ່ເປັນພື້ນຖານເຮັດໃຫ້ງ່າຍຂຶ້ນເພື່ອເຂົ້າໃຈວ່າ ຄວາມມຸ່ງຫວັງທາງເພດນຳໄປສູ່ຄວາມຮຸນແຮງ.

ຄ. ເປັນຫຍັງຜູ້ຊາຍຈຶ່ງໃຈຮ້າຍ?

ຕ. ເພາະວ່າ ເມຍຂອງເຂົາໄດ້ໄປປະຊຸມ ແລະ ລົມແຕ່ງ ເຂົ້າແລງໃຫ້ເຂົາ.

ຄ. ແຕ່ວ່າ ແມ່ນຫຍັງເຮັດໃຫ້ເຂົາໃຈຮ້າຍແທ້?

ຕ. ເພາະວ່າ ເຂົາຕ້ອງການໃຫ້ນາງຢູ່ເຮືອນ ແລະແຕ່ງພາເຂົ້າແລງໃຫ້ເຂົາທຸກໆຄືນ.

ຄ. ແຕ່ວ່າ ເປັນຫຍັງເຂົາຢາກໃຫ້ເຮັດແນວນັ້ນ?

ຕ. ເພາະວ່າ ເຂົາຄິດວ່າມັນແມ່ນໜ້າທີ່ຂອງນາງ ເພື່ອໃຫ້ນັບຖືເຂົາ, ບໍ່ແມ່ນໄປປະຊຸມ.

ຄ. ແຕ່ວ່າ ເປັນຫຍັງເຂົາຄິດແນວນັ້ນ?

ຕ. ເພາະວ່າ ພວກຜູ້ຊາຍ ແລະແມ່ຍິງໄດ້ຖືກສອນໃຫ້ເຊື່ອວ່າມັນເປັນວຽກຂອງແມ່ຍິງ ເພື່ອນັບຖືຜູ້ຊາຍ.

ກິດຈະກຳ.**ສຳຫຼວດຫາສາເຫດຂອງຄວາມຮຸນແຮງທາງເພດ (ຕໍ່)**

- 1 ຊອກຫາສາເຫດການສຳພັນກັນລະຫວ່າງ ຄວາມຮຸນແຮງທີ່ສະແດງບົດບາດ ແລະແນວຄິດກ່ຽວກັບພວກຜູ້ຊາຍ ແລະແມ່ຍິງວ່າຄວນຈະສະແດງບົດບາດ ແລະຄິດຫຍັງ. ສຳລັບໂຕຢ່າງ: ເປັນຫຍັງພວກຜູ້ຊາຍ ໃນບົດທີ່ສະແດງຈຶ່ງເຊື່ອວ່າມັນຖືກຕ້ອງ ເພື່ອກະທຳກິດຕໍ່ພວກແມ່ຍິງ (ຫຼືບາງທີກັບພວກອື່ນໆ) ດ້ວຍວິທີຄວາມຮຸນແຮງ? ເປັນຫຍັງຫຼາຍຄົນຍອມຮັບຄວາມຮຸນແຮງຕໍ່ກັບພວກແມ່ຍິງ? ແມ່ນຫຍັງເຮັດໃຫ້ເຊື່ອວ່າເພດສອນໃຫ້ພວກຜູ້ຊາຍ ແລະແມ່ຍິງຄິດວ່າຄວາມຮຸນແຮງຕໍ່ກັບແມ່ຍິງແມ່ນຖືກຕ້ອງ?
- 2 ທ່ານອາດສັງລວມເອົາໂດຍວາງຄຳຖາມວ່າ ແມ່ນຫຍັງຈະເກີດຂຶ້ນຢູ່ໃນແຕ່ລະສະຖານະການ ຖ້າຫາກຜູ້ຊາຍບໍ່ໄດ້ເຮັດຄວາມຮຸນແຮງ. ຖ້າບໍ່ດັ່ງນັ້ນພວກເຂົາອາດຊິເຮັດຫຍັງແທນ? ຫຼາຍທ່ານສາມາດສືບຕໍ່ກັບກິດຈະກຳຄັ້ງຕໍ່ໄປ ເພື່ອຊ່ວຍໃຫ້ກຸ່ມຄິດຫາວິທີທາງເພື່ອຍຸຕິຄວາມຮຸນແຮງທາງເພດ.

ກິດຈະກຳ.**“ຈົບລົງດ້ວຍຄວາມສຸກ” ໃຊ້ບົດບາດເປັນໂຕລະຄອນເພື່ອຄິດເຖິງການປ່ຽນແປງ**

- 1 ຂໍໃຫ້ກຸ່ມຕ່າງໆ ທີ່ໄດ້ແຍກກັນສະແດງບົດບາດຂອງແຕ່ລະສະຖານະການ ເພື່ອໃຫ້ມາເຕົ້າໂຮມກັນອີກປະມານ 15 ນາທີ ເພື່ອປຶກສາຫາລືກ່ຽວກັບຕົວລະຄອນແຕ່ລະຄົນ ທີ່ຈະໄດ້ສະແດງບົດທີ່ແຕກຕ່າງກັນທີ່ສະຖານະການຈະບໍ່ຈົບລົງດ້ວຍຄວາມຮຸນແຮງ. ຊຸກຍູ້ໃຫ້ທຸກໆຄົນເພື່ອໃຫ້ຄິດກ່ຽວກັບບົດທີ່ແຕກຕ່າງກັນຂອງຜູ້ເຄາະຮ້າຍ, ຜູ້ທີ່ເປັນຄົນຂົ່ມຂືນ ແລະພວກພະຍານຄວນຈະໄດ້ເຮັດບົດບາດນີ້. ຖາມພວກເຂົາໃຫ້ຮັບຜິດຊອບ ແຕ່ບໍ່ແມ່ນໂຍນຄວາມຮັບຜິດຊອບໃຫ້ໝົດທຸກຄົນໄປໃຫ້ແມ່ຍິງ.
- 2 ໃຫ້ສະແດງແຕ່ລະສະຖານະການຄືນ, ຕອນນີ້ການປ່ຽນແປງມີຫຍັງເກີດຂຶ້ນ ມັນຈະຈົບລົງໂດຍປາສະຈາກຄວາມຮຸນແຮງ. ມັນອາດມີອຳນາດຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ ເພື່ອເຂົ້າໃຈໃນສິ່ງທີ່ເປັນຈິງທີ່ໃຫ້ເລືອກເພື່ອເຮັດຄວາມຮຸນແຮງ, ໂດຍສະເພາະ ພວກຜູ້ຄົນຜູ້ທີ່ມີປະສົບການໃນຄວາມຮຸນແຮງ.
- 3 ໃນບົດສະແດງ “ຈົບລົງຢ່າງມີຄວາມສຸກ” ທ່ານຄິດວ່າແມ່ນຫຍັງທີ່ໄດ້ຊ່ວຍໃຫ້ພວກທີ່ເຂົ້າຮ່ວມກອງປະຊຸມ ແລະຜູ້ສັງເກດການທີ່ເຮັດບາງຢ່າງແຕກຕ່າງກັນ? ບ່ອນໃດທ່ານຄິດວ່າແນວຄິດທີ່ພວກເຂົາໄດ້ລືມສະແດງອອກ ຫຼື ຄວາມເຂັ້ມແຂງ?
- 4 ປຶກສາສົນທະນາກ່ຽວກັບການປ່ຽນແປງ ສາເຫດຕົ້ນຕໍຈຳນວນໜຶ່ງຂອງຮູບແບບຂອງຄວາມຮຸນແຮງທາງເພດ. ສະເໜີກຸ່ມໃຫ້ທົບທວນວິທີທາງເພື່ອຊ່ວຍເຫຼືອຂອງຄອບຄົວ ແລະຄອບຄົວອື່ນໆຢູ່ໃນຊຸມຊົນເຂົ້າໃຈບັນຫາ ແລະຄວາມເປັນອັນຕະລາຍທີ່ມັນເປັນສາເຫດ. ທ່ານອາດຖາມພວກເຂົາເພື່ອສະທ້ອນຄືນສະຖານະການຂອງພວກເຂົາເອງ. ມີຫຍັງຕື່ມອີກທີ່ພວກເຂົາຢາກປ່ຽນແປງສາຍສຳພັນຂອງພວກເຂົາ? ພວກເຂົາຄວນມີສ່ວນຮ່ວມເຮັດວຽກແນວໃດກັບພວກເດັກນ້ອຍ ໃນການເຮັດໃຫ້ມີການປ່ຽນແປງຕ່າງໆໃນອະນາຄົດ?

ໂດຍອີງໃສ່ບັນດາຄຳຕອບ ຕໍ່ບັນດາຄຳຖາມເຫຼົ່ານີ້, ທາງກຸ່ມອາດມີຄວາມກຽມພ້ອມ ເພື່ອວາງແຜນກັບບົດສະແດງສະເພາະຈຳນວນໜຶ່ງແລ້ວ. (ເບິ່ງການກະກຽມແຜນບົດສະແດງອັນໜຶ່ງ ໜ້າ 26).

ແລະຄວາມຮຸນແຮງ

ຜູ້ຄົນທີ່ມີຖານະສູງ ແລະມີອຳນາດຫຼາຍ ມັກໃຊ້ຄວາມຮຸນແຮງສະເໝີ ຕ້ານກັບຜູ້ຄົນທີ່ມີຖານະຕ່ຳ ແລະມີອຳນາດດ້ອຍກວ່າ. ອັນນີ້ ອາດມີຄວາມສຳຄັນອັນໜຶ່ງໃນການເລີ່ມຈັດຕັ້ງໃຫ້ມີສະຖານທີ່ຖືກຕຽງບັນຫາກ່ຽວກັບຄວາມຮຸນແຮງທາງເພດຂອງພວກຜູ້ຊາຍ. ມັນອາດຈະງ່າຍສຳລັບພວກຜູ້ຊາຍ ເພື່ອເຂົ້າໃຈຄວາມເປັນອັນຕະລາຍ ແລະຄວາມບໍ່ຍຸຕິທຳກັບພວກແມ່ຍິງທີ່ໄດ້ຮັບຄວາມຂົມຂື່ນ ຖ້າຫາກວ່າປະສົບການຂອງພວກມາ ການທີ່ບໍ່ມີອຳນາດຕໍ່ລອງ ແລະຄວາມຮຸນແຮງ ກໍຖືກຮັບຮູ້ເໝືອນກັນ.

ເພື່ອກະກຽມ ສຳລັບ 2 ກິດຈະກຳຕໍ່ໄປ, ທ່ານອາດຕ້ອງການອ່ານບົດຮຽນກ່ຽວກັບເພດ, ອຳນາດ, ແລະສຸຂະພາບ (ໜ້າ 52 ເຖິງ 53).

ກິດຈະກຳ.

ມີອຳນາດຫຼາຍ ຕໍ່ສູ້ກັບອຳນາດນ້ອຍ

- 1 ຮ່າງເຈ້ຍແຜ່ນໃຫຍ່ແຜ່ນໜຶ່ງແບ່ງເປັນ 2 ເສົາ, ໂບອັນໜຶ່ງຕິດຄຳວ່າ “ອຳນາດຫຼາຍ” [MORE POWER] ແລະອີກເສົາໜຶ່ງຕິດຄຳວ່າ “ອຳນາດໜ້ອຍ” [LESS POWER]
ຖາມພວກທີ່ເຂົ້າຮ່ວມກອງປະຊຸມ ເພື່ອລະດົມຄວາມຄິດເຫັນຂອງກຸ່ມຄົນຕ່າງໆ ທີ່ຢູ່ໃນຊຸມຊົນຜູ້ທີ່ມີອຳນາດເຫຼືອຫຼາຍ. ຂຽນບັນຊີລາຍຊື່ແນວຄວາມຄິດຕ່າງໆ ໃສ່ໃນເບື້ອງທີ່ມີ “ອຳນາດຫຼາຍ” ຂອງເຈ້ຍແຜ່ນໃຫຍ່ນັ້ນ. ເຮັດໃຫ້ແນ່ໃຈວ່າຜູ້ຄົນໄດ້ເລັ່ງເປົ້າໝາຍໃສ່ຖານະ ແລະອຳນາດທາງສັງຄົມ, ບໍ່ແມ່ນຄວາມເຂັ້ມແຂງທາງກາຍະພາບ.
- 2 ຈາກນັ້ນ ໃຫ້ຖາມແຕ່ລະຄົນຂອງພວກກຸ່ມທີ່ຢູ່ໃນກຸ່ມຜູ້ທີ່ມີອຳນາດເຫຼືອຫຼາຍ, ເອົາພວກກຸ່ມເຫຼົ່ານີ້ໃສ່ໃນເສົາອີກຂ້າງໜຶ່ງ ແລ້ວຕິດໂບຄຳວ່າ “ອຳນາດໜ້ອຍ” ໃສ່.
- 3 ສະເໜີພວກເຂົາເບິ່ງວ່າ ມີກຸ່ມໃດອີກຜູ້ທີ່ມີອຳນາດໜ້ອຍກວ່າ ແລະ ຕື່ມຄຳຄິດເຫັນເຫຼົ່ານັ້ນໃສ່ໃນເສົາທີ່ມີຄຳເວົ້າວ່າ “ອຳນາດໜ້ອຍ”. ຈາກນັ້ນ ເລືອກເອົາຜູ້ທີ່ມີອຳນາດຫຼາຍກວ່າພວກກຸ່ມສຸດທ້າຍ ແລະ ຕື່ມຄຳຄິດເຫັນເຫຼົ່ານັ້ນໃສ່ໃນເສົາທີ່ມີຄຳວ່າ “ອຳນາດຫຼາຍ”

ອຳນາດຫຼາຍ (MORE POWER)

ຜູ້ຊາຍ
ຜູ້ໃຫຍ່
ຄົນຮັ່ງມີ
ຄົນຜິວຂາວ
ເຖົ້າແກ່
ຊົນເຜົ່າສ່ວນຫຼາຍ
ເທດສະບານ
ຄົນຖິ້ນເດີມ
ແຕ່ງງານແລ້ວ
ມີຄວາມຮູ້
ປາສະຈາກຄວາມພິການ
HIV ເປັນລົບ ຫຼື ບໍ່ໄດ້ທົດລອງ
ດຶງດູດທາງເພດສຳພັນ

ອຳນາດໜ້ອຍ (LESS POWER)

ແມ່ຍິງ
ພວກເດັກນ້ອຍ ຫຼື ຊາວໜຸ່ມ
ຄົນທຸກຍາກ
ຄົນຜິວດຳ
ກຳມະກອນ
ຊົນເຜົ່າສ່ວນໜ້ອຍ
ຊົນນະບົດ
ຄົນອົບພະຍົບ
ໂສດ, ຢ່າຮ້າງ ຫຼື ໝ້າຍ
ບໍ່ມີຄວາມຮູ້
ມີຄວາມພິການ
HIV ເປັນບວກ
ເປັນເກ, ຮັກຮ່ວມເພດ, ຄົນປ່ຽນເພດ

ກິດຈະກຳ.

ມີອຳນາດຫຼາຍ ຕໍ່ສູ້ກັບອຳນາດນ້ອຍ

ຂ້ອຍນຳໃຊ້ໂຄງປະກອບໃສ່ເຈ້ຍແຜ່ນໃຫຍ່ ດ້ວຍຫຼາຍວິທີ ທີ່ເລີ່ມຈາກ ການປຶກສາຫາລື ແຕ່ວາຄວາມມີອຳນາດບໍ່ແມ່ນເລື່ອງທຳມະດາ. ຫຼາຍ ຄົນມີອຳນາດຫຼາຍໃນວິທີທາງຈຳນວນໜຶ່ງ ແຕ່ວ່າ ມີໜ້ອຍກັບພວກອື່ນໆ. ຜູ້ຄົນຈຳນວນໜຶ່ງຍ້າຍຈາກຂ້າງໜຶ່ງ ໄປອີກຂ້າງໜຶ່ງໃນໄລຍະຊີວິດຂອງ ພວກເຂົາ. ໂຄງປະກອບໃນເຈ້ຍແຜ່ນໃຫຍ່ ແມ່ນສະແດງໃຫ້ເຫັນ ປະເພດ ຕ່າງໆຂອງຄວາມບໍ່ສະເໝີພາບ ທີ່ຄ້າຍຄືກັນ. ແຕ່ວ່າບາງກຸ່ມຄົນເຮົາ ກໍປະຊຸມໜ້າກັບຄວາມຮຸນແຮງຫຼາຍກວ່າກຸ່ມອື່ນໆອີກ.

1 ສົນທະນາກັນກ່ຽວກັບໂຄງປະກອບໃນເຈ້ຍແຜ່ນໃຫຍ່ນີ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນຫຍັງແນ່. ຈົ່ງຊີ້ບອກວ່າຄົນ ທີ່ຢູ່ໃນກຸ່ມທີ່ມີອຳນາດຫຼາຍມີບັນດາອະພິສິດ ຫຼື ຜົນປະໂຫຍດທີ່ມາຈາກເສດຖະກິດດີ, ການສຶກສາ ສູງ ຫຼື ຖານະທາງສັງຄົມ. ທ່ານອາດແລກປ່ຽນຄວາມແຕກຕ່າງ ກ່ຽວກັບຄວາມຮຸນແຮງທີ່ໄດ້ນຳ ໃຊ້ໂດຍບຸກຄົນ ໃນກຸ່ມຜູ້ທີ່ມີອຳນາດຫຼາຍ ທຽບໃສ່ກັບຜູ້ຄົນໃນກຸ່ມຜູ້ທີ່ມີອຳນາດໜ້ອຍ.

2 ສະເໜີພວກທີ່ເຂົ້າຮ່ວມກອງປະຊຸມໃຫ້ເວົ້າກ່ຽວກັບວ່າ ພວກເຂົາເໝາະສົມແນວໃດທີ່ເປັນກຸ່ມທີ່ມີ ອຳນາດຫຼາຍ ແລະມີບັນດາອະພິສິດ ຫຼື ບໍ່ມີຜົນປະໂຫຍດທີ່ພວກເຂົາມີປະສົບການ. ປຶກສາສົນທະ ນາ ວ່າແມ່ນບຸກຄົນຝ່າຍໃດໃນຈຳນວນຂອງສອງຝ່າຍຂອງໂຄງສ້າງແຜນວາດນີ້ ທີ່ສາມາດປະຕິບັດ ເພື່ອສ້າງສະຖານະພາບ ແລະອຳນາດລະຫວ່າງກຸ່ມທີ່ແຕກຕ່າງກັນທີ່ມີທ່າອຽງວ່າ ມີຄວາມສະເໝີ ພາບຫຼາຍກວ່າ. (ກິດຈະກຳຕໍ່ໄປນີ້ສາມາດຊ່ວຍໃຫ້ຜູ້ຄົນທີ່ຢູ່ໃນກຸ່ມເຂົ້າໃຈວ່າ ບ່ອນໃດທີ່ເໝາະສົມ ກັບພວກເຂົາໃນການສຳພັນຕໍ່ແຕ່ລະຄົນ)

ພວກຜູ້ຊາຍອື່ນໆ ມາຫາຂ້ອຍ ສຳລັບການແນະນຳ ເພາະວ່າ ຂ້ອຍໄດ້ໄປທ່ອງທ່ຽວ. ແຕ່ວ່າຢູ່ເຮືອນ, ພໍ່ ແລະ ແມ່ຂອງຂ້ອຍຈະບໍ່ອະນຸຍາດ ໃຫ້ຂ້ອຍເລືອກພັນລະຍາ.

ຫົວໜ້າຂອງຂ້ອຍເຮັດໃຫ້ ຂ້ອຍເຮັດວຽກເພີ່ມ ໂດຍ ບໍ່ຈ່າຍເງິນ ແລະຊ່າຍຍິງຂ້ອຍ ຖ້າຂ້ອຍບໍ່ປະຕິບັດຕາມ. ແຕ່ ວ່າເມື່ອຢູ່ເຮືອນ ຂ້ອຍຕ້ອງ ການໃກ້ເມຍຂອງຂ້ອຍ ແລະ ລູກໆ ນັບຖືຂ້ອຍ!

ມັນຍຸຕິທຳບໍ່ທີ່ຈະໃຊ້ ອຳນາດຂອງພວກເຮົາ ເໝືອດຜູ້ອື່ນ ເພື່ອສະ ແດງຄວາມຮູ້ສຶກນັ້ນ ວ່າດີກວ່າ ຜູ້ທີ່ມີອຳ ນາດໜ້ອຍກວ່າ ຢູ່ໃນ ສະຖານະການຕ່າງໆ?

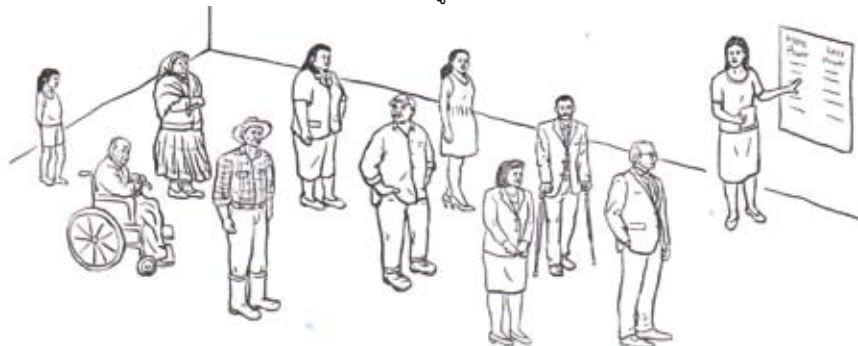

ກິດຈະກຳ.

ການສັບປຽນອຳນາດ

ວິທີທາງໜຶ່ງອີກ ເພື່ອສ້າງອຳນາດ ແລະອະພິສິດ ໂດຍສະເພາະໃຫ້ເປັນກຸ່ມນ້ອຍໜຶ່ງ ເພື່ອໃຫ້ຖາມຜູ້ຄົນເພື່ອເຄື່ອນຍ້າຍຂ້າມໄປອີກຫ້ອງໜຶ່ງ ໂດຍອີງຕາມຊະນິດຂອງອຳນາດທີ່ພວກເຂົາມີ ຫຼື ບໍ່ມີ. ຈົ່ງຮັບຮູ້ໄວ້ວ່າ, ກິດຈະກຳນີ້ອາດເຮັດໃຫ້ຜູ້ເຂົ້າຮ່ວມຝຶກອົບຮົມບໍ່ສະບາຍໃຈ ຫຼື ເຮັດໃຫ້ມີຄວາມຮູ້ສຶກໃຈຮ້າຍຫຼາຍ. ກິດຈະກຳນີ້ ສາມາດປະຕິບັດເປັນສ່ວນໜຶ່ງຂອງ ບາດກ້າວທີ 6 ໃນ ໜ້າ 155.

- 1 ນຳໃຊ້ຄຳເວົ້າມີອຳນາດຫຼາຍກວ່າ (MOREPOWER) ແລະມີອຳນາດຕ່ຳ (LESSPOWER) ຕາມໂຄງສ້າງແຜນຜັງ ຈາກກິດຈະກຳທີ່ຜ່ານມາ, ຫຼື ກະກຽມລາຍຊື່ກິດຈະກຳທີ່ຄ້າຍຄືກັນນີ້ ກ່ອນທີ່ຈະປະຕິບັດໃນບາດກ້າວຕໍ່ໄປ.
- 2 ໃຫ້ຜູ້ເຂົ້າຮ່ວມຝຶກອົບຮົມພວກເຂົາທຸກໆຄົນລຽນແຖວຢູ່ຫ້ອງປະຊຸມ.
- 3 ແລ້ວເວົ້າວ່າ “ໃຫ້ຍ້າຍໄປທາງໜ້າກ້າວໜຶ່ງ ຖ້າຫາກທ່ານບໍ່ເປັນຄົນພິການ” ຫຼື ໃສ່ຊື່ໜຶ່ງໃນບັນດາກຸ່ມທັງຫຼາຍທີ່ມີອຳນາດຫຼາຍກວ່າ. ຈາກນັ້ນໃຫ້ເວົ້າ “ໃຫ້ຍ້າຍໄປທາງໜ້າບາດກ້າວໜຶ່ງ” ແລະໃສ່ຊື່ໜຶ່ງໃນບັນດາກຸ່ມທັງຫຼາຍທີ່ມີອຳນາດຫຼາຍກວ່າ. ສຳລັບກຸ່ມທີ່ມີອຳນາດໜ້ອຍ, ເວົ້າສິ່ງໃດສິ່ງໜຶ່ງເຊັ່ນ “ໃຫ້ຍ້າຍບາດກ້າວໜຶ່ງຖອຍຫຼັງ ຖ້າຫາກວ່າເຈົ້າມີອາຍຸຕ່ຳກວ່າ 25 ປີ” ຫຼັງຈາກຍ້າຍຫຼາຍບາດກ້າວ, ຜູ້ຄົນອາດປະຫຼາດໃຈ ເພື່ອເຫັນວ່າພວກເຂົາຍືນຢູ່ໃສ.

- 4 ເພື່ອສັງລວມ, ທ່ານສາມາດເລີ່ມການສົນທະນາກັນ ໂດຍນຳໃຊ້ບັນດາຄຳຖາມຢູ່ໃນບາດກ້າວທີ 5 ຂອງກິດຈະກຳ ໃນໜ້າທີ່ຜ່ານມາ.

ພວກຜູ້ຊາຍສາມາດຊ່ວຍຢັບຢັ້ງຄວາມຮຸນແຮງໄດ້

ພວກແມ່ຍິງຄົນດຽວບໍ່ສາມາດຢັບຢັ້ງຄວາມຮຸນແຮງຕ້ານກັບພວກນາງໄດ້. ຈະແມ່ນຫຍັງກໍຕາມ ພວກແມ່ຍິງຫຼາຍຄົນລອດພົ້ນຈາກຄວາມຮຸນແຮງທາງເພດສຳພັນ ໂດຍການຊ່ວຍເຫຼືອຊຶ່ງກັນ ແລະກັນ, ຫຼືພະຍາຍາມເພື່ອປ່ຽນແປງກົດໝາຍ, ຄວາມຮຸນແຮງທາງເພດເທົ່ານັ້ນ ທີ່ສາມາດຢັບຢັ້ງໄດ້ໃນເມື່ອຫາກຜູ້ຊາຍຫາກຢັບຢັ້ງ ແລະຊ່ວຍເຫຼືອຊຶ່ງກັນແລະກັນ ໃຫ້ມີການປ່ຽນແປງ. ພວກຜູ້ຊາຍຫຼາຍຄົນສອນພວກເດັກນ້ອຍຜູ້ຊາຍ “ເຮັດແນວໃດເພື່ອຄວາມເປັນຜູ້ຊາຍ” ຫຼາຍກວ່າພວກແມ່ຍິງສອນ. ພວກພໍ່ທັງຫຼາຍ ສະແດງໃຫ້ລູກໆເບິ່ງວ່າ ຄວນເຮັດແນວໃດກັບພວກແມ່ຍິງ ແລະພວກເດັກນ້ອຍຜູ້ຍິງ. ອັນນີ້ກໍເພາະວ່າມາຈາກພວກທີ່ມີອຳນາດ ແລະອິດທິພົນ-ບັນດາຜູ້ພິພາກສາ, ນັກການເມືອງ, ເຈົ້າໜ້າທີ່ຕຳຫຼວດ, ທ່ານໝໍ - ສ່ວນຫຼາຍແມ່ນເປັນຜູ້ຊາຍ. ເມື່ອພວກເຂົາກາຍມາເປັນພັນທະມິດກັນ, ມັນກໍມີຄວາມເປັນໄປໄດ້ເພື່ອປ່ຽນແປງວິທີທາງຂອງພວກຜູ້ຊາຍ ທີ່ໄດ້ຄາດຫວັງເພື່ອສະແດງບົດບາດ ແລະເພື່ອເຮັດໃຫ້ກົດໝາຍ ແລະນະໂຍບາຍຕ່າງໆ ທີ່ປົກປ້ອງແລະສະໜັບສະໜູນພວກແມ່ຍິງໄດ້.

ໃນຄວາມເປັນຈິງແລ້ວ, ພວກຜູ້ຊາຍເກືອບທັງໝົດກໍ່ບໍ່ເຫັນດີຕໍ່ກັບປະຕິຮິຢາຕ່າງໆ ແລະເຊື່ອວ່າການສະໜັບສະໜູນຄວາມຮຸນແຮງທາງເພດ, ຫຼາຍຄົນກໍ່ເຮັດພຽງເລັກໆນ້ອຍໆເພື່ອປ່ຽນແປງ ຫຼື ຍຸຕິຄວາມຮຸນແຮງນັ້ນ. ພວກຜູ້ຊາຍຈຳນວນໜຶ່ງບໍ່ໄດ້ໃຊ້ຄວາມຮຸນແຮງໃນການຮວມເພດສຳພັນ ແລະພວກອື່ນເຮັດວຽກເພື່ອຫຼີກລ່ຽງຄວາມຮຸນແຮງ ແຕ່ວ່າຂາດການສະໜັບສະໜູນ. ມີຫຼາຍໆຄົນທີ່ຢາກເຂົ້າມາມີສ່ວນຮ່ວມ ແຕ່ວ່າບໍ່ຮູ້ຈະເຮັດແນວໃດ. ຫຼາຍເທື່ອພວກຜູ້ຊາຍເອງ ກໍ່ແມ່ນພວກທີ່ລອດຕາຍຈາກຄວາມຮຸນແຮງ. ດັ່ງດຽວກັນກັບພວກແມ່ຍິງ, ໄດ້ຮັບການສະໜັບສະໜູນໜ້ອຍໃນສິ່ງທີ່ພວກນາງຕ້ອງການ ການຊ່ວຍເຫຼືອຮ່ວມຈາກບົດຮຽນຂອງພວກນາງຜ່ານມາ.

ບັນດາບົດຮຽນຂອງໂຄງການຂອງພວກຜູ້ຊາຍ ຈາກເມືອງ ອອກແລນ (Oakland)

ເມື່ອທ່ານໂປນ ກິເວນ ບອກກ່າວເຖິງເລື່ອງລາວກ່ຽວກັບໂຄງການຂອງພວກຜູ້ຊາຍ ເມືອງອອກແລນ ເຂົາໃຫ້ຄວາມໄວ້ວາງໃຈສະເໝີຕໍ່ສິ່ງຊ່ວຍກະຕຸ້ນໃຫ້ພວກແມ່ຍິງພະຍາຍາມສ້າງຈິດສຳນຶກກັບການຂົນສົ່ງ ແລະຄວາມຮຸນແຮງໃນຄອບຄົວ. ທ່ານ ໂປນ ກິເວນ ໄດ້ອະທິບາຍບັນດາເຕັກນິກທີ່ພວກເຂົາໄດ້ດັດແປງໃຫ້ເໝາະສົມ ຈາກກຸ່ມຂອງພວກແມ່ຍິງ:

ກ່ອນອື່ນໝົດ, ພວກເຮົາໄດ້ສ້າງຮູບພາບ ແລະປາຖະກະຖາ ສະແດງໃຫ້ເຫັນໂດຍນຳໃຊ້ຮູບຮ່າງໜ້າຕາຂອງວາລະສານທາງເພດ, ການບັນທຶກຂໍ້ຄວາມໃນໜ້າປົກ, ວາລະສານໂຄສະນາ ແລະປຶ້ມທີ່ມີຄວາມໜ້າຂົບຂັນ. ຮູບແບບຂອງສີ່ເຫຼົ່ານັ້ນ, ສ່ວນຫຼາຍກໍ່ໄດ້ສະແດງອອກເຖິງການລົດກຽດຂອງພວກແມ່ຍິງ, ການທຸບຕີ ຫຼື ການຂົນສົ່ງ. ພວກເຂົາຈຶ່ງຕ້ອງການໃຫ້ພວກຜູ້ຊາຍສະດັງ ແລະໃຈຮ້າຍ ແລະຮູ້ວ່າຄວາມຮຸນແຮງນັ້ນເປັນແນວໃດ. ພວກຜູ້ຊາຍຈຳນວນໜຶ່ງໄດ້ສະດັງຕື່ນ, ຈຳນວນໜຶ່ງບໍ່ມີຄວາມສະດັງ. ການສະແດງນັ້ນ ນ້ອຍໜ້າກໍ່ນ້ອຍໜ້າຈະເຮັດໃຫ້ພວກຜູ້ຊາຍ ໄດ້ສະແດງບົດບາດເພື່ອຍຸຕິຄວາມຮຸນແຮງ. ແລະມັນກໍ່ບໍ່ໄດ້ເຮັດຫຍັງໝົດເພື່ອຊ່ວຍໃຫ້ພວກຜູ້ຊາຍເຂົ້າໃຈ ວ່າລະບົບຂອງຄວາມຮຸນແຮງຂອງຜູ້ຊາຍເຮັດແນວໃດ ແລະມັນອາດເປັນການກະທົບເລື່ອງສ່ວນຕົວຂອງພວກເຂົາ. ພວກເຮົາໄດ້ຮັບປະສົບການຄວາມໃຈຮ້າຍຂອງພວກຜູ້ຊາຍ ທີ່ພວກເຮົາໄດ້ເຄີຍສົນທະນາກັນ. ພວກຜູ້ຊາຍຈຳນວນໜຶ່ງໄດ້ຮູ້ສຶກແລະຕິດຮຸນໂດຍບໍ່ເປັນທຳ.

ພວກເຮົາໄດ້ບອກພວກຜູ້ຊາຍວ່າ ພວກເຂົາເປັນຜູ້ມີອຳນາດແລະມີອະພິສິດຫຼາຍແລະຄວາມຮຸນແຮງເຫຼົ່ານັ້ນຈຶ່ງຕົກເປັນຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງພວກເຂົາ. ພວກຜູ້ຊາຍທີ່ພວກເຮົາໄດ້ເວົ້ານຳໄດ້ບອກພວກເຮົາວ່າ, ຊຶ່ງໃນຄວາມເປັນຈິງແລ້ວ ພວກເຮົາໄດ້ຮູ້ສຶກໂກດເຄືອງ, ເຈັບປວດ, ບາດເຈັບ ແລະດ້ອຍອຳນາດ.

ຈາກນັ້ນ, ພວກເຮົາໄດ້ຈັດຕັ້ງການສຳມະນາທາງດ້ານວິຊາການ ກັບພວກເດັກຊາຍອາຍຸ 13 ແລະ 14 ປີ, ເພື່ອຊ່ວຍພວກເຂົາເຫັນວ່າ ພວກຜູ້ຊາຍເປັນຄົນເຂັ້ມແຂງ ແລະມີອຳນາດຫຼາຍໃນໂລກ ແລະພວກແມ່ຍິງບໍ່ເປັນແນວນັ້ນ. ພວກຊາຍໝູ່ມໄດ້ກ່າວວ່າ ພວກເຂົາໄດ້ພະຍາຍາມໃຫ້ເປັນຄົນທີ່ມີອຳນາດ ແຕ່ວ່າເຮັດບໍ່ໄດ້. ສຸດທ້າຍພວກເຮົາກໍ່ໄດ້ຍົກໃຫ້ເຫັນວ່າ ພວກຊາຍໝູ່ມບໍ່ມີອຳນາດຢູ່ໃນສັງຄົມຂອງພວກເຮົາ. ພວກເຂົາຕົກເປັນຜູ້ເຄາະຮ້າຍ ແລະເປັນຜູ້ລອດຊີວິດຂອງຄອບຄົວ, ຊຸມຊົນ ແລະສະຖາບັນແຫ່ງຄວາມຮຸນແຮງ. ພວກເຮົາກັບມາເບິ່ງຄືນວ່າ ພວກເດັກຊາຍ ແລະເດັກຍິງເຈັບປວດຈາກຄວາມຮຸນແຮງ ໂດຍສ່ວນຫຼາຍຈາກນ້ຳມືຂອງໄວຮຸ່ນຊາຍ. ພວກເດັກຊາຍໄດ້ຖືກສິດສອນຢູ່ເລື້ອຍໆ ເພື່ອສົ່ງຕໍ່ຄວາມຮຸນແຮງໃຫ້ຜູ້ອື່ນ. ພວກເດັກຍິງຄິດວ່າ ພວກນາງຈະກາຍມາເປັນຜູ້ຮັບເຄາະຈາກຄວາມຮຸນແຮງຈາກພວກຜູ້ຊາຍ ສຳລັບສ່ວນທີ່ເຫຼືອຂອງຊີວິດຂອງພວກນາງ.

ພວກເຮົາໄດ້ຮຽນຮູ້ວ່າພວກຜູ້ຊາຍສາມາດປ່ຽນແປງໄດ້ ເມື່ອພວກເຮົາເຂົ້າໃຈວ່າ ພວກເຮົາໄດ້ເກີດມາເປັນເພດຊາຍແນວໃດ ແລະຄວາມເຈັບປວດທີ່ພວກເຮົາໄດ້ຮັບໃນຂະບວນການກະທຳ ແລະທີ່ຍັງບໍ່ທັນໄດ້ພົບວິທີທາງເພື່ອຮັບຜິດຊອບຕໍ່ທຸກໆຄວາມຮຸນແຮງທີ່ພວກເຮົາກະທຳລົງໄປ. ອັນນີ້ໝາຍຄວາມວ່າການເຂົ້າໃຈ ເຖິງສາພົວພັນລະຫວ່າງ ຄວາມຮັບຜິດຊອບສ່ວນບຸກຄົນ ແລະຈະເຮັດແນວໃດໃນຖານະທີ່ພວກເຮົາເປັນຜູ້ຊາຍທີ່ໄດ້ໃຊ້ມີອິດທິພົນ ໂດຍການຄາດຫວັງກ່ຽວກັບຄວາມເປັນຊາຍ. ໃນຖານະທີ່ພວກເຮົາຜູ້ເປັນຜູ້ຊາຍທີ່ໄດ້ໃຊ້ອິດທິພົນ ໂດຍການຄາດຫວັງກ່ຽວກັບຄວາມເປັນຊາຍ.

ການຊ່ວຍເຫຼືອອັນໜຶ່ງທີ່ໄດ້ຮັບຢ່າງເປັນປົກກະຕິ ສາມາດຊ່ວຍພວກຜູ້ຊາຍໃຫ້ພິຈາລະນາວ່າ ພວກຜູ້ຊາຍ, ເພື່ອນຊາຍ, ສາມີ ແລະພໍ້ເປັນຄົນລັກສະນະໃດທີ່ພວກເຂົາຢາກເປັນ, ລວມທັງ ການຮຽນຮູ້ວ່າ ຈະປະຕິເສດ ຫຼື ຫຼີກລ່ຽງຄວາມຮຸນແຮງແນວໃດ.

ບັນດາຄວາມແຕກຕ່າງກັນ, ກຸ່ມຂອງພວກຜູ້ຊາຍກຸ່ມໜຶ່ງຢູ່ເມືອງ Oaxaca, ປະເທດ Mexico ນຳໃຊ້ ບັນດາຄຳຖາມເພື່ອປຶກສາສົນທະນາດັ່ງນີ້:

- ຄວາມຮຸນແຮງໄດ້ກະທົບຕໍ່ຊີວິດແນວໃດ? ທ່ານໄດ້ຮູ້ສຶກວ່າຄວາມຮຸນແຮງ ເມື່ອເວລາທ່ານເປັນ ເດັກຊາຍຜູ້ໜຶ່ງແນວໃດ? ເປັນໄວຮຸ່ນຜູ້ໜຶ່ງແນວໃດ?
- ໃນວິທີທາງໃດ ທ່ານໃຊ້ຄວາມຮຸນແຮງຢູ່ໃນຄອບຄົວຂອງທ່ານ ແລະຊີວິດສ່ວນຕົວຂອງທ່ານ? ຄວາມຮຸນແຮງຊະນິດໃດ? ຖາມໂຕທ່ານເອງເບິ່ງວ່າເປັນຫຍັງຈຶ່ງໃຊ້ຄວາມຮຸນແຮງ. ມີທາງເລືອກອື່ນ ອີກບໍ່?
- ຄວາມຮຸນແຮງທີ່ມີຜົນກະທົບກັບສາຍສຳພັນກັບຄູ່ຮ່ວມເພດຂອງທ່ານ ຫຼື ລູກໆຂອງທ່ານແນວໃດ? ສິ່ງນັ້ນອາດຍົກລະດັບຂຶ້ນ ຖ້າຫາກວ່າບໍ່ມີຄວາມຮຸນແຮງ?
- ພວກເດັກຊາຍ ແລະ ຜູ້ໃຫຍ່ ມີອິທິພົນຕໍ່ກັນ ຫຼືບໍ່ກໍເພື່ອໃຊ້ ຫຼື ຫຼີກເວັ້ນຄວາມຮຸນແຮງແນວໃດ? ທ່ານ ສາມາດໃຊ້ອິດທິພົນຕໍ່ພວກຜູ້ຊາຍ ແລະ ເດັກຊາຍອື່ນແນວໃດ?

ຊ່ວຍເດັກຊາຍຕັ້ງຄຳຖາມ ກ່ຽວກັບຄວາມຮຸນແຮງທາງເພດ

ພວກໄວຮຸ່ນຊາຍ ສ້າງຂະບວນການປະກອບຄວາມຄິດເຫັນຂອງພວກເຂົາ ກ່ຽວກັບ ການກັບກາຍມາ ເປັນພວກຜູ້ຊາຍ, ດັ່ງນັ້ນ ມັນອາດເປັນເວລາທີ່ສຳຄັນ ເພື່ອວາງຮາກຖານສຳລັບຄວາມມີສາຍສຳພັນກັບ ສຸຂະພາບທີ່ດີກັບພວກເດັກສາວ ແລະພວກແມ່ຍິງທັງຫຼາຍ. ນີ້ຄືເລື່ອງລາວອັນໜຶ່ງ ຂອງໂຄງການໜຶ່ງທີ່ໄດ້ ເຮັດວຽກກັບພວກເດັກນ້ອຍຜູ້ຊາຍໄວຮຸ່ນ ຢູ່ໃນພວກກຸ່ມນ້ອຍໜຶ່ງ ທີ່ໃຊ້ເວລາໝົດທັງປີ ແລະບາງເທື່ອອາດ ຈະຍາວກວ່ານັ້ນ. ເປົ້າໝາຍກໍຄື ເພື່ອເຮັດໃຫ້ພວກເດັກຊາຍ ສາມາດວິໄຈເບິ່ງໂລກທີ່ຢູ່ອ້ອມໂຕພວກເຂົາ ແລະພັດທະນາທັດສະນະຂອງພວກເຂົາ ກ່ຽວກັບ ບົດບາດທາງເພດ.

ຊ່ວຍວິກິດການແຫ່ງຄວາມຄິດຂອງພວກເດັກຊາຍ ຕັ້ງຄຳຖາມເຖິງຄວາມຍຸຕິທຳທາງເພດ

ໃນລະຫວ່າງປີ 1995 ແລະ ປີ 2010, ໂຄງການ ສ້າງສະຕິຮັບຜິດຊອບໃຫ້ແກ່ເດັກຊາຍທີ່ຍັງບໍ່ຮູ້ ດຽງສາ (CMA) [ການສ້າງຄວາມມີສະຕິຂອງເພດຊາຍ ແລະໄວຮຸ່ນ ໂຄງການໄດ້ຝຶກອົບຮົມຊາວໜຸ່ມ ຫຼາຍກວ່າ 2,000 ຄົນຢູ່ປະເທດໄນຈີເຣຍ ເພື່ອພິຈາລະນາບັນຫາພື້ນຖານຂອງຄວາມບໍ່ສະເໝີພາບທາງ ເພດ ແລະຄວາມເປັນອັນຕະລາຍທີ່ເປັນສາເຫດຕົ້ນຕໍ. ມີຄວາມສົນໃຈຫຼາຍຢ່າງທີ່ໄດ້ເກີດມີຄວາມຮຸນ ແຮງຕ້ານກັບພວກແມ່ຍິງ ມັນເປັນເລື່ອງປົກກະຕິຢູ່ໃນສັງຄົມຂອງຄົນປະເທດ ໄນຈີເຣຍ

ຄຳຖາມແລະຄຳຕອບຂອງ ໂຄງການ ຊີເອມເອ ໄດ້ຊ່ວຍໃຫ້ພວກເດັກຊາຍພັດທະນາການສື່ສານ ຂອງພວກເຂົາ ແລະການຄິດຂອງພວກເຂົາຢ່າງມີເຫດມີຜົນ ແລະສາມາດ. ນີ້ຄືໂຕຢ່າງອັນໜຶ່ງ ຂອງກຸ່ມ ສົນທະນາໜຶ່ງກ່ຽວກັບການຂົ່ມຂືນ.

ຫົວໜ້າກຸ່ມສົນທະນາເລີ່ມຕົ້ນ ດ້ວຍການຖາມພວກເດັກຊາຍວ່າ ແຟນສາວຂອງພວກເຂົາເວົ້າ ຫຍັງອອກມາໃນເວລາທີ່ມີອາລົມທາງເພດ. ພວກເດັກຊາຍຍົກມືຂຶ້ນຢ່າງກະຕືລືລົ້ນ:

ຄ. ແຟນສາວຂອງເຈົ້າເວົ້າຫຍັງໃນເວລາມີອາລົມທາງເພດ?

ຄ. ແລະພວກເດັກສາວເວົ້າຫຍັງ ເມື່ອພວກນາງບໍ່ຕ້ອງການບໍ່ປາຖະໜາ ເພື່ອຮ່ວມເພດ ໃຊ້ເວລາຢູ່ກັບພວກເດັກຊາຍ?

ຄ. ແລ້ວເປັນຫຍັງ ເດັກຜູ້ຊາຍຈຶ່ງຕີຄວາມໝາຍວ່າແມ່ນ “ຕົກລົງ” ເມື່ອນາງເວົ້າ “ບໍ່”?

ຄ. ແຕ່ວ່າ ຖ້າຫາກເພື່ອນບ້ານຂອງຂ້ອຍ ມາເວົ້າກັບຂ້ອຍ, ນັ້ນໝາຍຄວາມວ່າ ນາງກຽມພ້ອມສຳລັບທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງບໍ່?

ຄ. ກິດຈະກຳເຫຼົ່ານັ້ນມີຫຍັງ?

ຄ. ແລະເມື່ອເວລາທີ່ຂ້ອຍກຳລັງນັ່ງຢູ່ຫ້ອງຮັບແຂກຂອງຂ້ອຍໃນຊຸດກີລາ, ແລະເປີດເສື້ອອອກ, ນັ້ນໝາຍ ຄວາມວ່າຂ້ອຍກຽມພ້ອມສຳລັບການຮ່ວມເພດບໍ່?

ຕ. “ທີ່ຮັກ, ຂ້ອຍຈະຮັກເຈົ້າຕະຫຼອດໄປ”
“ກະລຸນາກອດນ້ອງໄວ້ ແລະ ຢ່າປ່ອຍນ້ອງ”

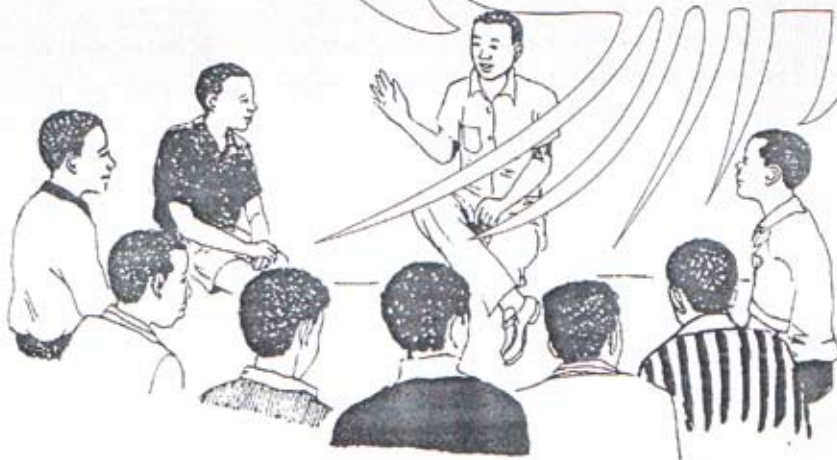
ຕ. “ກະລຸນາປ່ອຍຂ້ອຍ” “ຂ້ອຍບໍ່ມີອາຣົມ”
“ຄວາມຮັກບໍ່ແມ່ນແຕ່ການຮ່ວມເພດ”

ຕ. “ພວກແມ່ຍິງບໍ່ເຄີຍເຫັນວ່າເຈົ້າວ່າ *ຕົກລົງ* ພວກເຂົາຈຶ່ງເວົ້າວ່າ *ບໍ່* ຕະຫຼອດ” “ບໍ່ແມ່ນຄວາມຈິງສະເໝີໄປ, ຜູ້ຍິງສາມາດເວົ້າວ່າ *ຕົກລົງ* ຂ້ອຍຮູ້ວ່າແມ່ນຫຍັງ” “ເມື່ອຍິງສາວຜູ້ໜຶ່ງມາເຮືອນຂ້ອຍ, ບໍ່ແມ່ນໝາຍຄວາມວ່ານາງກຽມພ້ອມແລ້ວສຳລັບທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງບໍ່?”

ຕ. “ບໍ່” “ການສະແດງອອກມີສຽງດັງກວ່າຄຳເວົ້າ”

ຕ. ນຸ່ງຖືສະເກີດສັ້ນ...ນັ່ງໃກ້ກັບຂ້າພະເຈົ້າ

ຕ. “ບໍ່”

ພວກເດັກຜູ້ຊາຍຮັບຮູ້ວ່າທີ່ພວກເດັກຍິງໝາຍຄວາມວ່າ ບໍ່ ເມື່ອພວກນາງເວົ້າວ່າ ບໍ່

ກິດຈະກຳຕໍ່ໄປ ສາມາດນຳໃຊ້ໄດ້ໃນທຸກກຸ່ມ, ແຕ່ວ່າມັນສາມາດຊ່ວຍໃຫ້ພວກຜູ້ຊາຍ ໂດຍສະເພາະ ແລ້ວ ໃຫ້ຄິດກ່ຽວກັບວິທີທາງທີ່ສາມາດຕ້ານຕໍ່ຄວາມຮຸນແຮງທາງເພດ ແລະຫຼີກລ່ຽງມັນໃນສະພາບການ ຂອງຊີວິດຈິງ. ຢູ່ໃນກິດຈະກຳ, ພວກທີ່ເຂົ້າຮ່ວມຝຶກອົບຮົມໃຊ້ຈິນຕະນາການແຫ່ງການເປັນພະຍານຂົ່ມຂູ່ ໂດຍຜູ້ຊາຍໃຊ້ຄວາມຮຸນແຮງກັບແມ່ຍິງຄົນໜຶ່ງ ໂດຍໄດ້ສະແດງຄວາມຮຸນແຮງໃນຊົ່ວຂະນະໜຶ່ງ ຫຼື ລອບ ເຮັດການຂົ່ມຂູ່. ຈາກນັ້ນ ໃຫ້ພວກເຂົາຄິດຫາວິທີທາງທີ່ພວກເຂົາອາດກຽມການມາກ່ອນ ຫຼື ພວມກຳລັງ ເຮັດ ແລະຫຼັງຈາກເຫດການ ຫຼື ບໍ່ກໍແມ່ນການປະເຊີນໜ້າຊາຍຜູ້ໜຶ່ງ ຫຼື ພວກຜູ້ຊາຍ ຫຼື ວິທີການໃດໜຶ່ງ.

ກິດຈະກຳ.

ໃຊ້ບົດບາດເປັນໂຕລະຄອນຫຼນບັນ

- 1 ເພື່ອກະກຽມ, ການລະດົມຄວາມຄິດ ເພື່ອເຮັດລາຍຊື່ຂອງສະຖານະການຕ່າງໆ ທີ່ຜູ້ຄົນອາດເປັນພະ ຍານໃຫ້. ທ່ານສາມາດນຳໃຊ້ສະຖານະການຕ່າງໆ ເໝືອນກັບບົດໜຶ່ງໃນການກະກຽມ ໃຫ້ບົດບາດ ສະແດງອອກ (ໜ້າ 146) ແລະເພີ່ມເຕີມອັນອື່ນເຂົ້າດັ່ງກິດຈະກຳເຫຼົ່ານີ້:
 - ຢູ່ພາຍນອກງານລ້ຽງໜຶ່ງ, ທ່ານເຫັນເດັກຍິງນາໜຶ່ງກຳລັງດື່ມຢູ່. ເດັກຊາຍຄົນໜຶ່ງຄະຍັນຄະຍໍ ນາໜຶ່ງໃຫ້ໄປກັບເຂົາ ແຕ່ວ່ານາໜຶ່ງບໍ່ແນ່ໃຈ.
 - ເດັກຍິງນາໜຶ່ງກຳລັງຢ່າງເຂົ້າໄປໃນທາງທີ່ມີຄົນດຽວ. ກຸ່ມເດັກຊາຍຈູໜຶ່ງຮ້ອງນຳຫຼັງນາໜຶ່ງ, ຜິວ ປາກໃສ່ ແລະສົ່ງສຽງເວົ້າໃນສິ່ງທີ່ຫຍາບຄາຍ ແລະເລີ່ມຕົ້ນຢ່າງຕາມນາໜຶ່ງໄປ.
 - ເຈົ້າໄດ້ຍິນເພື່ອນຄົນໜຶ່ງ ເວົ້າຕະຫຼົກກ່ຽວກັບການຂົ່ມຂູ່.
- 2 ຈັດໃຫ້ຜູ້ເຂົ້າຮ່ວມຝຶກອົບຮົມເປັນຄູ່ກັນ ແລ້ວມອບສະຖານະການໜຶ່ງຂອງບັນດາສະຖານະການຕ່າງໆ ໃຫ້. ຖ້າພວກເຂົາວ່າແມ່ນຫຍັງອາດຈະເກີດຂຶ້ນ ແລະເຮັດບັນຊີອັນໜຶ່ງໂດຍຢ່າງໜ້ອຍມີ 4 ວິທີທາງ ທີ່ພວກເຂົາຈະສະແດງຄືນ. ແນະນຳແນວຄວາມຄິດເຫັນທີ່ພວກເຂົາຈະນຳ ໃຊ້ເປັນບົດບາດ ແລະ ວິທີ ທາງທີ່ພວກເຂົາຈະເວົ້າກັບຜູ້ຊາຍ ຫຼື ແມ່ຍິງ ເພື່ອຫຼີກລ່ຽງ ຫຼື ຍຸຕິຄວາມຮຸນແຮງ. ໃນທຳນອງດຽວກັນ, ແນະນຳໃຫ້ຜູ້ເຂົ້າຮ່ວມຝຶກອົບຮົມ ຄາດຄະເນ ວ່າ ຈຸດໃດຄວນ ປະຕິບັດກ່ອນ, ໃນໄລຍະ ສະແດງ ແລະ ພາຍຫຼັງເຫດການໄດ້ຜ່ານພົ້ນໄປ. ພວກເຂົາສາມາດປະຕິບັດແຕກຕ່າງກັນແນວໃດ?
- 3 ສະເໜີໃຫ້ແຕ່ລະຄູ່ ເພື່ອແລກປ່ຽນສະຖານະການ ແລະ ລາຍຊື່ຂອງການສະແດງນຳກັນ, ອະທິບາຍວ່າ ແມ່ນປະຕິກິລິຍາໃດ ທີ່ຈະເປັນຄວາມເປັນຈິງຫຼາຍກວ່າໝູ່ສຳລັບພວກເຂົາ. ຊ່ວຍໃຫ້ຜູ້ເຂົ້າຮ່ວມຝຶກ ອົບຮົມມີຄວາມຮູ້ສຶກສະບາຍ, ແລກປ່ຽນວ່າແມ່ນຫຍັງຈະເປັນສິ່ງຫຍຸ້ງຍາກແກ່ພວກເຂົາເພື່ອປະຕິບັດ ແລະ ເປັນຫຍັງ.
- 4 ໃຫ້ໂອກາດໃຫ້ທັງໝົດໃນກຸ່ມ ເພື່ອປຶກສາສົນທະນາຄວາມຄິດເຫັນຕ່າງໆ ແລະ ຕົກລົງເອົາຄຳຕອບທີ່ ເປັນຜົນປະໂຫຍດທີ່ສຸດ ເພື່ອຍຸຕິຄວາມຮຸນແຮງ.

ທ່ານອາດສາມາດຢຸດກິດຈະກຳ ເມື່ອໄດ້ເຫັນແນວຄວາມຄິດເຫັນຂອງກຸ່ມ ທີ່ຈະນຳໄປປະຕິບັດ ໄດ້ງ່າຍຂຶ້ນກັບໝູ່ເພື່ອນ, ເພື່ອນບ້ານໃກ້ຄຽງ ແລະຜູ້ສັງເກດການເພື່ອສະແດງການຫຼີກລ່ຽງ ຫຼື ຍຸຕິເຊົາ ການຂົ່ມຂູ່ທີ່ພວກເຂົາເປັນພະຍານ.

ໂດຍສະເພາະ ເມື່ອເວລາປຶກສາຫາລືກັບກຸ່ມຂອງພວກຜູ້ຊາຍ ແລະແມ່ຍິງພ້ອມໆກັນ, ພະຍາຍາມພຽງແຕ່ບໍ່ໃຫ້ຕຳນິພວກຜູ້ຊາຍ. ພວກເຮົາຕ້ອງຫາທາງອອກເລື່ອງ ຄວາມຮັກ ແລະການຍອມຮັບຂອງພວກຜູ້ຊາຍ ໃນຂະນະທີ່ປະຕິເສດ ແລະ ການຂັດຂວາງຄວາມຮຸນແຮງທີ່ພວກຜູ້ຊາຍເຮັດ. ຊ່ວຍພວກຜູ້ຊາຍໃຫ້ເຂົ້າໃຈວ່າການ ຍຸຕິເຊົາຄວາມຮຸນແຮງຕ້ານກັບຜົນປະໂຫຍດຂອງພວກແມ່ຍິງແມ່ນເພື່ອໝົດທຸກຄົນ.

ຂະບວນການກຸ່ມແພພັນຄໍສີຂາວ

ການຂົນຂວາຍກ່ຽວກັບສິດທິມະນຸດ, ສິດທິຂອງພວກແມ່ຍິງ ແລະສິດທິສໍາລັບທຸກໆ ຄົນເພື່ອໃຫ້ມີຊີວິດຢູ່ໂດຍບໍ່ມີຄວາມຮຸນແຮງ ແລະການໃຊ້ອຳນາດບັງຄັບໂດຍບຸກຄົນອື່ນ ແມ່ນຂະບວນການຍຸຕິທຳໃໝ່. ໃນພຽງ 40 ປີຜ່ານມາເທົ່ານັ້ນ, ພວກແມ່ຍິງໃນທົ່ວໂລກໄດ້ຈັດຕັ້ງ ເພື່ອຮຽກຮ້ອງຄວາມສົນໃຈຕໍ່ຄວາມຮຸນແຮງທາງເພດ ຊຶ່ງເປັນສິດທິມະນຸດ ແລະບັນຫາສຸຂະພາບຂອງພວກແມ່ຍິງ. ເມື່ອຜົນສະຫຼຸບອອກມາ, ໄດ້ມີຂະບວນການຂົນຂວາຍລະດັບຊາດ ແລະສາກົນໄດ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນເຖິງຄວາມມຸ່ງໝາຍ ແລະສະແດງອອກເຖິງຄວາມບໍ່ເປັນທຳຂອງຄວາມຮຸນແຮງທາງເພດ ແລະການໄດ້ຮັບການສະໜັບສະໜູນ ເພື່ອປ່ຽນແປງກົດໝາຍ, ປະເພນີ, ແລະເຊື່ອແນວ່າ ມັນຈະຖືກເຫັນດີໃຫ້ຂະບວນການນີ້ເກີດຂຶ້ນ.

ພວກຜູ້ຊາຍຈຳນວນໜຶ່ງໄດ້ປະຕິບັດຕາມການນຳພາຂອງພວກແມ່ຍິງ ແລະໄດ້ຈັດຕັ້ງກັບພວກຜູ້ຊາຍທີ່ຢູ່ໃນຊຸມຊົນຕ່າງໆ ຂອງພວກເຂົາ ເພື່ອຢຸດເຊົາຄວາມຮຸນແຮງທາງເພດ. ພວກຜູ້ຊາຍເຫຼົ່ານີ້ໄດ້ພົບວ່າມັນເປັນປະໂຫຍດເພື່ອເລີ່ມຕົ້ນການສົນທະນາຊັກຖາມຜູ້ຄົນ ເພື່ອສະທ້ອນເຖິງສິດທິຂອງທຸກໆ ຄົນ ເພື່ອມີຊີວິດຢູ່ໂດຍປາສະຈາກຄວາມຮຸນແຮງ ແລະຈາກນັ້ນຖາມຜູ້ເຂົ້າຮ່ວມຝຶກອົບຮົມ ເພື່ອຖາມຄຳຖາມວ່າເປັນຫຍັງສິດທິນີ້ ຈຶ່ງຄວນມີຄວາມແຕກຕ່າງກັນສໍາລັບພວກຜູ້ຊາຍຫຼາຍກວ່າພວກແມ່ຍິງ.

ຂະບວນການຂົນຂວາຍໂດຍການຕິດໂບສີຂາວ ໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນຂຶ້ນ ໂດຍກຸ່ມພວກຜູ້ຊາຍກຸ່ມໜຶ່ງ ຢູ່ປະເທດການາດາ ໃນປີ 1991 ພາຍຫຼັງ ທີ່ພວກນັກສຶກສາຍີ່ 14 ຄົນໄດ້ຖືກຂ້າຕາຍ ໂດຍມີບັນບຸກຕ່ຽວເຂົ້າໄປໃນມະຫາວິທະຍາໄລ ຢູ່ເມືອງ ມົງເຕຣອານ. ການຂົນຂວາຍໄດ້ກະຈາຍໄປຫຼາຍກວ່າ 60 ປະເທດ ປະຈຸບັນນີ້ມັນໄດ້ກາຍມາເປັນຂະບວນໃຫຍ່ຢູ່ໃນໂລກຂອງພວກຜູ້ຊາຍໃນການສະແຫວງຫາເພື່ອຍຸຕິຄວາມຮຸນແຮງທາງເພດກັບພວກແມ່ຍິງ. ໃນທຸກໆປີໃນເດືອນ ພະຈິກ ແລະທັນວາ, ພວກຜູ້ຊາຍໃນທົ່ວໂລກໄດ້ຕິດໂບຂາວ ຊຶ່ງເປັນການໃຫ້ສັນຍາສ່ວນບຸກຄົນ ເພື່ອຕ້ານກັບຄວາມຮຸນແຮງທາງເພດ. ພວກເຂົາຍັງໄດ້ຈັດຕັ້ງກິດຈະກຳການສຶກສາ ແລະສົ່ງເສີມກຸ່ມຕ່າງໆ ແລະນຳໃຊ້ສື່ທຸກຊະນິດ ເພື່ອໃຫ້ເຂົາເຖິງປະຊາຊົນເທົ່າທີ່ຈະເປັນໄປໄດ້. ຖ້າຫາກວ່າກຸ່ມໜຶ່ງໄດ້ເຕົ້າໂຮມໄດ້ຫຼາຍຄົນຢູ່ໃນຊຸມຊົນໜຶ່ງ ເພື່ອເຂົ້າຮ່ວມໃນຂະບວນການຂົນຂວາຍນີ້ ມັນກໍ່ສາມາດນຳໄປສູ່ປຶກສາການສົນທະນາຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ.

ສິລະປະ ແລະສື່ມວນຊົນທຳລາຍຄວາມຮຸນແຮງງຽບງ

ຄວາມງຽບເສີຍກ່ຽວກັບຮູບແບບຄວາມຮຸນແຮງ ເຮັດໃຫ້ພວກ ຜູ້ຊາຍທີ່ມັກຫາລູກ ສວຍໂອກາດກະທຳຄວາມເຈັບປວດແກ່ພວກ ແມ່ຍິງແລະກຸ່ມຄົນ LGBT. ຖ້າຫາກພວກເຮົາບໍ່ລຸກຂຶ້ນມາຕໍ່ສູ້ ແລະ ກ່າວເຖິງຄວາມຮຸນແຮງຕໍ່ພວກແມ່ຍິງແມ່ນບໍ່ຖືກຕ້ອງ, ຈາກນັ້ນ ພວກຄຸກຄາມໄດ້ຮັບຂ່າວສານນີ້ ກໍເຂົ້າໃຈວ່າການກະທຳຂອງ ພວກເຂົາແມ່ນເລື່ອງທຳມະດາ ແລະເປັນເລື່ອງທີ່ຮັບໄດ້. ຄວາມ ງຽບເສີຍຍັງເປັນການຍົບຍື່ນຂ່າວສານໃຫ້ພວກເຄາະຮ້າຍທີ່ບໍ່ມີ ໃຜສົນໃຈກັບພວກເຂົາ ຫຼື ຄວາມເຈັບປວດຂອງພວກເຂົາ. ມີຫຼາຍ ວິທີທາງທີ່ຈະເປີດຕາຜູ້ຄົນ ເພື່ອໃຫ້ເຫັນການກະທຳຄວາມຮຸນແຮງ ຢູ່ໃນຊຸມຊົນ ແລະຄອບຄົວຂອງພວກເຂົາ ແລະເວົ້າວ່າ “ພວກເຮົາ ໃນນາມຊຸມຊົນໜຶ່ງຕໍ່ຕ້ານຄວາມຮຸນແຮງນີ້!”

ເພງຍອດນິຍົມ, ວິທະຍຸ, ໂທລະພາບ ແລະອິນເຕເນັດ ສາມາດ ນຳພາຫຼາຍຄົນດ້ວຍຂ່າວສານ ເພື່ອປູກຈິດສຳນຶກກ່ຽວກັບຄວາມ ຮຸນແຮງ. ຕໍ່ໄປນີ້ຄືໂຕຢ່າງຈຳນວນໜຶ່ງ.

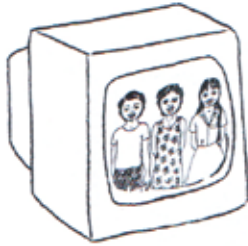
ການເຜີຍແຜ່ຂ່າວສານທີ່ປະເທດອິນເດຍ, ໄດ້ສ້າງຂະບວນການຢ່າງກວ້າງຂວາງ ໂດຍການນຳໃຊ້ ວິທະ ຍຸ, ວິດີໂອ, ແຜ່ນພັບ, ກະດານຂ່າວ ແລະການປະຊຸມຂອງເມືອງ, ນຳເອົາບັນດາຂ່າວສານທີ່ພວກແມ່ຍິງມີສິດ ທີ່ຈະມີອິດສະຫຼະຈາກຄວາມຮຸນແຮງ ໃຫ້ຜູ້ຄົນສະແດງບົດບາດ ເພື່ອຢຸດເຊົາ ຮູບແບບຄວາມຮຸນແຮງທາງ ເພດ. ວິດີໂອ ດົນຕີ ແລະອາລະບຳເພງດັງ ເອີ້ນວ່າ ເມນ ກິ ມັນຈິຣີ “Mann Ke Manjeere” ຫຼື “ຕ້ານຄວາມຮຸນ ແຮງຕໍ່ພວກແມ່ຍິງ”, ໄດ້ເຫັນ ແລະໄດ້ຍິນໂດຍປະຊາຊົນນັບເປັນລ້ານ ແລະມັນກໍເປັນທີ່ນິຍົມຊົມຊອບທຳມ ກາງພວກຊາວໜຸ່ມ. ອາລະບຳເພງດັງ ແລະວິດີໂອ ດົນຕີ ໄດ້ອີງໃສ່ພື້ນຖານເລື່ອງລາວແຫ່ງຄວາມເປັນມາ ຂອງແມ່ຍິງຄົນໜຶ່ງ ຜູ້ທີ່ໄດ້ປະຜົວຜູ້ທີ່ໃຊ້ຄວາມຮຸນແຮງກັບນາງ ແລະໄດ້ກາຍມາເປັນພະນັກງານຂັບລົດ ບັນທຸກເພື່ອລ້ຽງດູລູກໆຂອງນາງ.

“ໃຈຂອງຂ້ອຍເລີ່ມບັນເລງເພງຂອງມັນເອງວັນນີ້ ຕີນທັງສອງ ຂອງຂ້ອຍ, ຍັງນັ່ງທັງຄູ່ ແລະເຕັ້ນລຳໃນວັນນີ້... ທຸກໆ ລົມຫາຍໃຈທີ່ຂ້ອຍສູດເອົາ ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມ ມ່ວນຊື່ນ ຫົວໃຈຂອງຂ້ອຍລຳພັນໄປກັບ ເພງ ແລ້ວຂ້ອຍເລີ່ມຕົ້ນເຊື່ອໝັ້ນໃນຕົວຂອງຕົວເອງ”

ຫຼາຍໆຊຸມຊົນໄດ້ແຕ່ງເພງຂອງພວກເຂົາເອງ ແລະສື່ ສານມວນຊົນອື່ນໆ ແລະໂດຍໃຊ້ຮູບການແບບບໍ່ມີພິທີຕອງ ຊຶ່ງເປັນສ່ວນໜຶ່ງຂອງຂະບວນການຂົນຂວາຍ. ຕົວຢ່າງ; ກຸ່ມ ຂອງໄວຮຸ່ນຊາຍກຸ່ມໜຶ່ງໄດ້ເລືອກເບິ່ງໂທລະພາບທຸກໆຄືນ ຢູ່ເຮືອນ ເພື່ອນບ້ານ ເພື່ອຢຸດເຊົາເຂົາບໍ່ໃຫ້ໃຫ້ຕິພັນລະຍາຂອງເຂົາ.

ທີ່ເມືອງບັນໂຕດ ເດີ ອັນກຸອັນໂຕຣ (Puntos de Encuentro) ທີ່ປະເທດນິກາຣາກົວ, ລາຍການໂທລະພາບໜຶ່ງທີ່ຜະລິດລາຍການເຄິ່ງຊົ່ວໂມງຕໍ່ອາທິດ ຊຶ່ງເປັນລາຍການຊຸດຍາວເອີ້ນວ່າເຊກສະໂຕຊັນຕິໂດ(SextoSentido)ທີ່ສະແດງໃນຮູບລະຄອນອອກອາກາດກ່ຽວກັບການພົວພັນເລື່ອງການຮ່ວມເພດ ແລະວິທີການຮ່ວມເພດ ແລະຄວາມຮຸນແຮງ ແລະການຂົ່ມຂືນ. ການສະແດງແມ່ນການຖ່າຍທອດສົດ ຂອງກຸ່ມພວກຊາວໜຸ່ມ ຊຶ່ງພວກເຂົາມີສ່ວນກ່ຽວຂ້ອງກັບບັນຫາຕ່າງໆ ໃນການພົວພັນທາງເພດຂອງພວກເຂົາ. ເລື່ອງລາວຕ່າງໆ ໄດ້ອະທິບາຍຜ່ານການສະແດງເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາເຫັນຄວາມເປັນຈິງ ແລະຄົບຖ້ວນ ທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມບັນເທີງ ແລະເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມບໍ່ຮູ້ສຶກຕົວ.

ອົງການ ເຊີດຊູ ສຽງ (Raising Voices) ຢູ່ໃນປະເທດ ອູກັນດາ (Uganda) ນຳໃຊ້ວິທະຍຸຊຸມຊົນ ເພື່ອສະໜອງຂໍ້ມູນຂ່າວສານ ແລະສະຖານທີ່ສຳລັບນຳໃຊ້ປຶກສາສົນທະນາກັນກ່ຽວກັບຄວາມຮຸນແຮງຕໍ່ພວກແມ່ຍິງ. ລາຍການຕ່າງໆ ລວມເອົາທັງການແຈ້ງຂ່າວສາທາລະນະ ໃນການສະໜັບສະໜູນການບໍລິການສຳລັບພວກແມ່ຍິງ. ບັນດາຈົດໝາຍຂ່າວ, ເວັບໄຊ ແລະວາລະສານຕ່າງໆ ສາມາດສະແດງໃຫ້ເຫັນບົດບາດຂອງສິລະປະ ແລະກະວີສິນ ເຊັ່ນດຽວກັນກັບແລກປ່ຽນບັນດາປະສົບການ, ແນວຄິດ, ການຈັດຕັ້ງຍຸດທະສາດ ແລະຄຳຖາມຈາກຜູ້ອ່ານທັງຫຼາຍກ່ຽວກັບ ຮູບແບບຄວາມຮຸນແຮງທາງເພດ. ຂ່າວສານໄດ້ແລກປ່ຽນວິທີທາງນີ້ ທີ່ສາມາດຊ່ວຍເຫຼືອແບບສ່ວນຕົວ ແລະຜ່ານບັນດາຊຸມຊົນໃນທົ່ວໂລກ.

ມື້ນີ້ຫົວຂໍ້ແມ່ນ
ຜົນຮ້າຍເກີດຂຶ້ນ
ກັບຄອບຄົວ ຄວາມ
ຮຸນແຮງຕໍ່ພວກແມ່ຍິງ
ແລະເດັກນ້ອຍ

ສິລະປະຂ້າງຖະໜົນ (Street Art) ຊຶ່ງກໍແມ່ນແຜ່ນປ້າຍໂຄສະນາຕິດຝາກຳແພງຂອງຊຸມຊົນ ແລະການສະແດງຢູ່ສະຖານທີ່ສາທາລະນະ, ສາມາດດຶງດູດໃຫ້ຜູ້ຄົນໄດ້ຄິດ ແລະເວົ້າເຖິງຮູບແບບຄວາມຮຸນແຮງທາງເພດ. ໂຄງການສິລະປະໂຄງການໜຶ່ງຢູ່ແມກຊີໂກຊີຕີ ໄດ້ນຳໃຊ້ຫຸ່ນນາງແບບແລະຫຸ່ນນາຍແບບທີ່ໄດ້ນຳໃຊ້ແບບດຽວກັນກັບຢູ່ໃນຮ້ານຂາຍເສື້ອຜ້າ. ຫຸ່ນເຫຼົ່ານີ້ ໄດ້ນຳໄປວາງໄວ້ໃນລັກສະນະສາກການສະແດງຢູ່ໃນສວນສາທາລະນະ ແລະບ່ອນສື່ແຍກໃນໂຕເມືອງ ແລະຂ້າງນອກທາງເຂົ້າສະຖານີລົດໄຟໃຕ້ດິນ. ບັນດາສາກສະແດງທັງຫຼາຍ ໄດ້ສະແດງເຖິງພວກແມ່ຍິງເໝືອນວັດຖຸແຫ່ງຄວາມຮຸນແຮງ ຄຽງຂ້າງກັບຫຸ່ນຂອງພວກຜູ້ຊາຍ ໃນທ່າທີ່ຄຸ້ນເຄີຍໃນບົດຂອງຄວາມເປັນຊາຍ ວາງໄວ້ໃນການກະທຳຄວາມຮຸນແຮງໃນວິທີທີ່ແຕກຕ່າງກັນ.

ບາງຄັ້ງຄາວ ພວກຫຸ່ນທັງຫຼາຍໄດ້ຖືກວາງໄວ້ໃນສະຖານະການທີ່ແນມເຫັນໄດ້ຈັດເຈນ, ເຊັ່ນ ວ່າຊາຍຜູ້ໜຶ່ງກຳລັງທຸບຕີແມ່ຍິງຄົນໜຶ່ງ. ບາງຄັ້ງຄາວ ກໍໄດ້ຖືກວາງໄວ້ເພື່ອໃຫ້ເປັນສັນຍະລັກຕື່ມ. ເຊັ່ນ; ໂຕຢ່າງ, ຫຸ່ນຜູ້ຊາຍໄດ້ປະກົດໂຕເພື່ອຈ້ອງມອງມາຍັງຮ່າງຄົງຂອງຫຸ່ນແມ່ຍິງ ໂດຍໃຊ້ສ້ອມສຽບເອົາອອກເປັນຕ່ອນໆເໝືອນກັບວ່າເຂົາ (ຫຸ່ນ) ກຳລັງກິນສິ່ງທີ່ເຂົາຈ້ອງມອງເບິ່ງ. ປ້າຍໂຄສະນາຈຳນວນໜຶ່ງແມ່ນສະແດງອອກເຖິງຄວາມຄົບຂັນ, ແຕ່ວ່າສ່ວນຫຼວງຫຼາຍແລ້ວແມ່ນໄດ້ເຮັດໃຫ້ເປັນໜ້າຢ້ານກົວ. ເຈ້ຍ ແລະປາກກາ (markers) ແມ່ນມີກຽມພ້ອມວາງໄວ້ເທິງໜ້າໂຕະ ຊຶ່ງໃຫ້ຜູ້ຄົນທີ່ຢ່າງຜ່ານໄປມາສາມາດຂຽນຂໍ້ຄິດເຫັນຂອງພວກເຂົາ ຫຼືວ່າຄວາມຮູ້ສຶກຂອງພວກເຂົາລົງໃສ່ ແລະຫົບເຈ້ຍເຫຼົ່ານັ້ນໄປແຂວນໄວ້ບ່ອນຫ້ອຍເຄື່ອງບ່ອນທີ່ຜູ້ອື່ນໆສາມາດອ່ານ ແລະພິຈາລະນາເບິ່ງກ່ຽວກັບທ່າທາງຂອງຫຸ່ນເຫຼົ່ານັ້ນ.

ແລກປ່ຽນເລື່ອງລາວທີ່ເປັນຄວາມຈິງໂດຍຜ່ານສິລະປະ

ກຸ່ມກິດຈະກຳທັງຫຼາຍໃນທົ່ວໂລກ ນຳໃຊ້ການມີສ່ວນຮ່ວມຂອງລະຄອນ ເພື່ອຮຽກຮ້ອງກ່ຽວກັບຮູບແບບຄວາມຮຸນແຮງທາງເພດ. ຈຳນວນໜຶ່ງໄດ້ໃຫ້ພວກທີ່ລອດພົ້ນຈາກຄວາມຮຸນແຮງສະແດງ ຫຼື ພວກນັກສະແດງ ສະແດງເລື່ອງ-ສະແດງບົດເລື່ອງຕ່າງໆ. ຈາກນັ້ນ ພວກເຂົານຳເອົາຜູ້ຟັງໃຫ້ມາຮ່ວມສົນທະນາກັນກ່ຽວກັບຄວາມຮຸນແຮງ. ກຸ່ມອື່ນໆອະນຸຍາດໃຫ້ເປັນພະຍານຂອງສະຖານະການໜຶ່ງ ທີ່ກ້າວຂຶ້ນມາເປັນຄວາມຮຸນແຮງ ແລະຖາມພວກຜູ້ຟັງໃຫ້ມີຄວາມຄິດເຫັນຕໍ່ການສະແດງ ຫຼື ການປ່ຽນແປງທີ່ພວກເຂົາໄດ້ເຫັນນັ້ນ.

“ລະຄອນກາງແປນ” ຢູ່ອາຟຣິກາໃຕ້ ແລະສະຖານທີ່ອື່ນໆ ປະກອບມີນັກສະແດງ ແລະແມ່ຍິງທີ່ມາຈາກອົງການເຄືອຄ່າຍຄວາມຍຸຕິທຳ ບົດບາດຍິງຊາຍ ຊົນເຜົ່າ (Sonke Gender Justice network) ຜູ້ທີ່ສະແດງອອກໃນສາກທາງອາລົມ ຫຼື ຄວາມຮຸນແຮງທາງວາຈາຢູ່ໃນສະຖານທີ່ສາທາລະນະ, ບ່ອນທີ່ບໍ່ມີຜູ້ໃດສົນໃຈເບິ່ງມັນ. ເມື່ອຝູງຊົນໄດ້ເຂົ້າມາເບິ່ງວ່າມັນມີຫຍັງເກີດຂຶ້ນ, ກຸ່ມສະແດງກໍໃຊ້ໂອກາດນີ້ເພື່ອເວົ້າເຖິງຄວາມຮຸນແຮງ ແລະການຂົ່ມຂືນ. ຈາກນັ້ນ ນັກສະແດງທັງຫຼາຍໄດ້ສະແດງບົດບາດໃນສາກຕໍ່, ການຖາມຜູ້ຊົມເພື່ອຮ້ອງສຽງດັງວ່າ “ຢຸດ” ເມື່ອພວກເຂົາຕ້ອງການເພື່ອແນະນຳບາງສິ່ງບາງຢ່າງທີ່ແຕກຕ່າງກັນ ເພື່ອສົນທະນາ ຫຼື ຫຼຸດຜ່ອນວິທີທາງສະແດງອອກຊຶ່ງຄວາມຮຸນແຮງ.

ແບ່ງປັນເລື່ອງລາວທີ່ເປັນຈິງ ກ່ຽວກັບຄວາມຮຸນແຮງຜ່ານສິລະປະ

ແບ່ງປັນປະສົບການສ່ວນຕົວດ້ວຍຄວາມຮຸນແຮງ ຊ່ວຍເຫຼືອຜູ້ຄົນຕໍ່ສູ້ຕ້ານກັບຕຳນິຕົນເອງ ແລະເຄື່ອງໝາຍແຫ່ງຄວາມຊົ່ວ ເພື່ອໃຫ້ມາເປັນພວກທີ່ລອດຊີວິດແທນທີ່ຈະເປັນຜູ້ປະສົບເຄາະຮ້າຍ. ການໄດ້ເຫັນສິລະປະກ່ຽວກັບຄວາມຮຸນແຮງຍັງສາມາດຊ່ວຍເຫຼືອບັນຫາອື່ນໆ ໄດ້ ຕາມປະສົບການຂອງພວກເຂົາເອງ ແລະ ປົວພັນພວກລອດຊີວິດດ້ວຍຄວາມສົງສານທີ່ສຸດ. ສິລະປະສາມາດເປັນພະລັງອຳນາດ ເພື່ອກະຕຸ້ນຜູ້ຄົນເພື່ອກ່າວອອກຕ້ານກັບຄວາມອະຍຸຕິທຳ.

ການແຂ່ງຂັນປ້າຍໂຄສະນາ, ການແຂ່ງຂັນບົດກະວີ ແລະການວາງສະແດງສິລະປະ ສາມາດເປັນສາເຫດເຮັດໃຫ້ເດັກນ້ອຍ ແລະຜູ້ໃຫຍ່ ເພື່ອແລກປ່ຽນຄວາມຄິດເຫັນຂອງພວກເຂົາກ່ຽວກັບຮູບແບບຄວາມຮຸນແຮງທາງເພດ, ຫຼືບໍ່ພວກເຂົາກໍໄດ້ຍິນກ່ຽວກັບເລື່ອງນີ້, ການໄດ້ເຫັນ, ຫຼື ໃຫ້ປະສົບການແກ່ສິ່ງນັ້ນ. ສິລະປະສາມາດສະແດງອອກ ໂດຍປາສະຈາກລາຍຊື່ຂອງບຸກຄົນໄດ້ຕິດຄັດພ້ອມ ຖ້າຫາກວ່າອັນນີ້ ແມ່ນການສົ່ງເສີມຜູ້ຄົນເພື່ອໃຫ້ເຂົ້າຮ່ວມຫຼາຍຂຶ້ນ.

ປັ້ມຕະຫຼົກ ສາມາດສະແດງໃຫ້ເຫັນສະຖານະການຂອງຊີວິດຈິງທີ່ເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນຄິດກ່ຽວກັບເປັນຫຍັງຄວາມຮຸນແຮງທາງເພດຈຶ່ງເກີດຂຶ້ນ, ຜູ້ຄົນຢູ່ໃນເລື່ອງມີຄວາມຮູ້ສຶກກ່ຽວກັບເລື່ອງນີ້ແນວໃດ ແລະສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ຄວນເປັນສິ່ງທີ່ແຕກຕ່າງ.

“ໂດຍຜ່ານສາຍຕາຂອງພວກເຮົາ” ວິດີໂອກ່ຽວກັບຄວາມຮຸນແຮງ ແລະການຂົ່ມຂືນຢູ່ປະເທດລິເບີເຮຍ

ໃນໄລຍະ 14 ປີແຫ່ງສົງຄາມປະຊາຊົນຢູ່ປະເທດ “ໄລບີເຮຍ” ອາຟຣິກາຕາເວັນຕົກ, ພວກທະຫານ ໃຊ້ຄວາມຮຸນແຮງທາງເພດຕໍ່ພວກແມ່ຍິງ ເພື່ອສົ່ງໃຫ້ໝວດໜຶ່ງຕໍ່ໄປໃຫ້ອີກໝວດໜຶ່ງ. ພວກທະຫານ ໄດ້ຂົ່ມຂືນພວກແມ່ຍິງ ແລະເດັກສາວນັບເປັນພັນໆ ຄົນ. ພາຍຫຼັງສົງຄາມສິ້ນສຸດລົງ ໃນປີ 2003, ຄວາມ ຮຸນແຮງທາງເພດກໍບໍ່ໄດ້ຢຸດເຊົາ. ພວກຍິງສາວໄດ້ຖືກບັງໃຫ້ແຕ່ງງານຕັ້ງແຕ່ຍັງນ້ອຍຫຼາຍ. ພວກຜູ້ຊາຍ ຫຼາຍຄົນເຊື່ອວ່າມັນແມ່ນເລື່ອງຖືກຕ້ອງ ເພື່ອຕີພັນລະຍາຜູ້ໜຶ່ງທີ່ບໍ່ໃຫ້ຄວາມນັບຖືພວກເຂົາ ແລະ ການຂົ່ມຂືນກໍຖືເປັນເລື່ອງທຳມະດາ. ພວກແມ່ຍິງຈຳນວນໜຶ່ງຕ້ອງການຢາກເວົ້າເຖິງ ວ່າຄວນຈະເຮັດ ແນວໃດ ເພື່ອໃຫ້ມີຄວາມປອດໄພຈາກຄວາມຮຸນແຮງທາງເພດ, ແຕ່ວ່າກໍມີຫຼາຍຄົນໄດ້ປະຕິເສດ. ດັ່ງ ນັ້ນ ເລື່ອງນີ້ມັນຈຶ່ງກາຍມາເປັນບັນຫາ.

ເພື່ອເລີ່ມຕົ້ນໃນການສົນທະນາຂອງຊຸມຊົນ ກ່ຽວກັບຄວາມຮຸນແຮງທາງເພດຕໍ່ພວກແມ່ຍິງ ຢູ່ໃນເຂດຕ່າງໆ ທີ່ເກືອບວ່າໄດ້ຖືກຜົນກະທົບ ໂດຍສົງຄາມ, ໂຄງການ “ໂດຍຜ່ານສາຍຕາຂອງພວກ ເຮົາ” ໄດ້ຝຶກອົບຮົມໜ່ວຍງານພວກແມ່ຍິງ ແລະຜູ້ ຊາຍເພື່ອນຳໃຊ້ກ້ອງວິດີທັດ (ວິດີໂອ) ເພື່ອຜະລິດ ຮູບເງົາເລື່ອງສິ້ນກ່ຽວກັບຄວາມຮຸນແຮງທາງເພດ ເຊັ່ນດຽວກັນກໍເປັນການໃຫ້ບໍລິການສຳລັບພວກ

ທີ່ລອດຊີວິດ. ສະມາຊິກໃນຊຸມຊົນໄດ້ກາຍມາເປັນນັກສະແດງຢູ່ໃນວິດີທັດເຫຼົ່ານີ້, ທີ່ໄດ້ສະແດງອອກໃນ ວິທີທາງຕ່າງໆ ຂອງແມ່ຍິງ ແລະເດັກສາວທັງຫຼາຍທີ່ໄດ້ຮັບອັນຕະລາຍ, ລວມທັງວິທີປະຕິບັດຕາມປະ ເພນີ, ການບັງຄັບໃຫ້ແຕ່ງງານໄວ, ການກົດຂີ່ທາງເພດການຂົ່ມຂືນ ແລະຄວາມຮຸນແຮງທາງກາຍ. ເມື່ອ ວິດີທັດເຫຼົ່ານັ້ນໄດ້ອອກສາຍໃນຊຸມຊົນ, ມັນໄດ້ຊ່ວຍໃຫ້ມີການສົນທະນາກັນກ່ຽວກັບບັນຫາຕ່າງໆ ແຕ່ກໍມີໜ້ອຍທີ່ໄດ້ລະບຸໄວ້ໃນການຈັດຢູ່ໃນສະຖານທີ່ສາທາລະນາ. ຫຼັງຈາກນັ້ນບໍ່ດົນ, ແມ່ຍິງ ແລະເດັກ ສາວໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນເພື່ອເຂົ້າຮ່ວມກັນເດີນໜ້າເພື່ອລາຍງານການຂ້າທຳຮ້າຍ ແລະຊອກຫາຜູ້ໃຫ້ຄຳປຶກສາ.

ການກໍ່ຕັ້ງ ຫຼື ບໍ່ກໍແມ່ນການເບິ່ງວິດີທັດ, ປະຈຸບັນນີ້, ພວກແມ່ຍິງທີ່ລອດຊີວິດກ່າວວ່າພວກນາງມີ ຄວາມຮູ້ສຶກປ່ຽວພອຍໜ້ອຍລົງ ແລະການຕຳນິກຳໜ້ອຍລົງ ມັນແມ່ນຫຍັງທີ່ໄດ້ເກີດຂຶ້ນກັບພວກນາງ. ພວກເຂົາເຂົ້າໃຈໃນເລື່ອງໃນສິ່ງທີ່ເປັນທຳມະດາກັບພວກແມ່ຍິງອື່ນໆ ທີ່ຄ້າຍຄືກັນ. ແລະຍ້ອນວ່າມັນມີ ຜົນສຳເລັດຢູ່ໃນປະເທດ “ໄລບີເຮຍ” ຂອງໂຄງການ “ໂດຍຜ່ານສາຍຕາຂອງພວກເຮົາ” ໂດຍວິດີທັດ ຈຶ່ງ ມີການປະຕິບັດຢູ່ໃນປະເທດຕ່າງໆ.

ຈົ່ງເບິ່ງອາຍຸຂອງຂ້ອຍ. ຂ້ອຍແມ່ນ ແມ່ຍິງຜູ້ໜຶ່ງທີ່ບໍ່ໄດ້ຮັບການສຶກສາ, ແຕ່ວ່າ ມື້ນີ້ຂ້ອຍສາມາດໃຊ້ກ້ອງ ວິດີທັດ. ຂ້ອຍສາມາດຖ່າຍຮູບເງົາ. ຂ້ອຍສາມາດເຮັດການຜະລິດໄດ້. ຂ້ອຍ ບໍ່ເຄີຍໄດ້ມີຄວາມຝັນແບບນີ້ມາກ່ອນ.

ຜູ້ທີ່ເຂົ້າຮ່ວມຝຶກອົບຮົມຖ່າຍວິດີທັດ “ຊາວໄລບີເຮຍນາງໜຶ່ງ”

ບັນດາບົດບາດຂອງຊຸມຊົນ ເພື່ອຊ່ວຍພວກຜູ້ຊີວິດ

ຂະບວນການເຄື່ອນໄຫວ ເພື່ອຍຸຕິຄວາມຮຸນແຮງທາງເພດ ຊຶ່ງປົກກະຕິເລີ່ມຂຶ້ນໂດຍວິທີທາງ ເພື່ອຊ່ວຍເຫຼືອພວກລອດຊີວິດ. ຕົວຢ່າງ, ສ້າງທີ່ພັກອາໄສໃຫ້ຜູ້ຄົນ ແລະສູນສຸກເສີນແດ່ຜູ້ຖືກຂົ່ມຂືນ ເພື່ອຊ່ວຍເຫຼືອພວກແມ່ຍິງໃຫ້ອອກຈາກການຖືກຄຸກຄາມ. ບັນດາສະຖານທີ່ດັ່ງກ່າວນີ້ຄືສູນທ່ານນ້ຳໃຈ, (Drop-in Center), ຮ້ານກາເຟ ສາມາດສ້າງຂຶ້ນມາໄດ້ ບ່ອນຊຶ່ງພວກກຸ່ມຄົນ LGBT ສາມາດເຂົ້າໄປໄດ້ ແລະປອດໄພ ຫຼືກລ່ຽງຄວາມຮຸນແຮງ ຫຼື ພຽງແຕ່ຮູ້ສຶກວ່າຖືກຮັບໄດ້. ເມື່ອຜູ້ຄົນໄດ້ເລັ່ງເປົ້າໝາຍວ່າມີຄວາມປອດໄພຈາກຮູບແບບຄວາມຮຸນແຮງທາງເພດ ຈາກການກະທຳຄວາມເປັນອັນຕະລາຍ, ຊຸມຊົນອາດໄປມີສ່ວນຮ່ວມໃນການຊ່ວຍເຫຼືອ ເພື່ອສ້າງແຜນໄລຍະຍາວ ສຳລັບການເດີນໜ້າໃນການປົກປ້ອງ, ການຢຽວຢາ ແລະຄວາມມີເອກະລາດ.

ຊ່ວຍເຫຼືອພວກລອດຊີວິດ ເພື່ອຜ່າຍຈາກຄວາມຮຸນແຮງຂອງຄອບຄົວ

ການຊ່ວຍເຫຼືອແມ່ຍິງ ເພື່ອໃຫ້ຫຼຸດພົ້ນອອກຈາກຄວາມຮຸນແຮງທາງເພດ ໄດ້ຊ່ວຍຊີວິດມາແລ້ວ. ແລກປ່ຽນບາດກ້າວຕ່າງໆ ກັບແມ່ຍິງທຸກຄົນ ແລະແລກປ່ຽນບົດຮຽນກັບແມ່ຍິງອາດຕົກຢູ່ໃນອັນຕະລາຍ:

ກ່ອນໜ້າຄວາມຮຸນແຮງຈະເກີດຂຶ້ນອີກ, ຈົ່ງບອກເລົ່າໃຫ້ໃຜຜູ້ໜຶ່ງທີ່ໃກ້ຊິດກ່ຽວກັບເລື່ອງນີ້. ຖາມວ່າຄົນຜູ້ນັ້ນໄດ້ມາ ຫຼື ເພື່ອຂໍຄວາມຊ່ວຍເຫຼືອ ຖ້າຫາກວ່ານາງໄດ້ຍິນວ່າທ່ານຕົກຢູ່ໃນຄວາມຫຍຸ້ງຍາກ. ບາງເທື່ອເພື່ອນບ້ານຜູ້ໜຶ່ງ, ຍາດທາງຜູ້ຊາຍຄົນໜຶ່ງ ຫຼື ກຸ່ມຂອງພວກແມ່ຍິງ ຫຼື ຜູ້ຊາຍສາມາດມາຮອດກ່ອນທີ່ຈະໄດ້ຮັບບາດເຈັບສາຫັດ. ຈົ່ງຄິດຫາຄຳເວົ້າພິເສດ ຫຼື ສັນຍານທີ່ສາມາດບອກລູກໆຂອງທ່ານໄດ້ ຫຼື ໃຜຜູ້ໜຶ່ງຢູ່ໃນຄອບຄົວຂອງທ່ານເພື່ອຂໍຄວາມຊ່ວຍເຫຼືອ. ຈົ່ງສອນລູກໆຂອງທ່ານໃຫ້ຊອກຫາສະຖານທີ່ໆປອດໄພແນວໃດ.

ເມື່ອຊາຍຄົນໜຶ່ງໄດ້ກາຍມາເປັນຜູ້ໃຊ້ຄວາມຮຸນແຮງ, ພະຍາຍາມຫຼື ຢູ່ໃນບ່ອນທີ່ບໍ່ມີອາວຸດ ຫຼື ສິ່ງຂອງທີ່ສາມາດທຳໃຫ້ຕົນເອງບາດເຈັບໄດ້ ຫຼື ບ່ອນໃດທີ່ທ່ານສາມາດໄປໃຫ້ພົ້ນ. ຈະເຮັດໃນແນວໃດກໍໄດ້ທີ່ທ່ານຕ້ອງການ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ເຂົາໃຈເຢັນລົງ ຊຶ່ງທ່ານ ແລະລູກໆຂອງທ່ານມີຄວາມປອດໄພ. ຖ້າທ່ານຕ້ອງການຢາກໄປໃຫ້ພົ້ນຈາກເຂົາ, ຈົ່ງຄິດຫາວິທີເຮັດແນວໃດທີ່ທ່ານຈະປົບໄປໄດ້. ບ່ອນໃດເປັນບ່ອນທີ່ປອດໄພທີ່ສຸດທີ່ຈະໄປ?

ກຽມພ້ອມທີ່ຈະໄປ, ຈົ່ງປະຢັດເງິນແບບໃດກໍໄດ້ທີ່ທ່ານສາມາດເຮັດໄດ້. ມັຽນເງິນໄວ້ໃນບ່ອນທີ່ປອດໄພທີ່ຫ່າງໄກເຮືອນ. ຖ້າເປັນໄປໄດ້, ເປີດບັນຊີໄວ້ໃນທະນາຄານໃນນາມຊື່ຂອງທ່ານເອງ. ພະຍາມເຮັດໃນສິ່ງອື່ນໆເພື່ອໃຫ້ມີຄວາມເປັນເອກະລາດຫຼາຍຂຶ້ນ, ເຊັ່ນຊອກຫາເພື່ອນ, ຮ່ວມກັບກຸ່ມໜຶ່ງຫຼື ໃຊ້ເວລາຢູ່ກັບຄອບຄົວໃຫ້ຫຼາຍຂຶ້ນ.

ຈົ່ງຊອກຫາ “ທີ່ຢູ່ທີ່ປອດໄພ” ຖ້າຫາກວ່າມີ ຫຼືວ່າສະຖານທີ່ບໍລິການອື່ນໆເພື່ອຊ່ວຍເຫຼືອສຳລັບພວກແມ່ຍິງຜູ້ທີ່ຖືກຄຸກຄາມ. ຄວນຮຽນຮູ້ວ່າ ສະຖານທີ່ບໍລິການນັ້ນໆອາດຈະຊ່ວຍທ່ານໄດ້. ຈົ່ງຖາມເພື່ອນໆ ຫຼື ພວກຍາດພີ່ນ້ອງທີ່ທ່ານໄວ້ໃຈໄດ້ ຖ້າຫາກວ່າພວກເຂົາໃຫ້ທ່ານອາໄສຢູ່ນຳພວກເຂົາໄດ້ ຫຼື ໃຫ້ທ່ານກູ້ຢືມເງິນໄດ້. ເຮັດໃຫ້ແນ່ໃຈວ່າພວກເຂົາຈະບໍ່ບອກຜູ້ທີ່ຄຸກຄາມທ່ານ ທີ່ຈະຖາມເຖິງທ່ານ ຫຼື ວ່າທ່ານໄດ້ໄປບ່ອນໃດແລ້ວ.

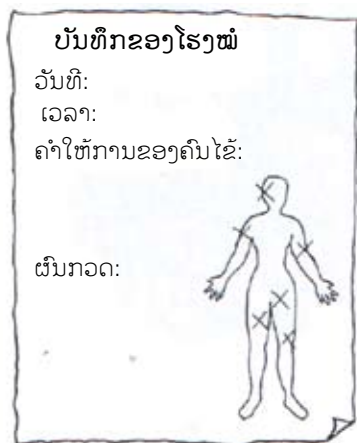
ຈົ່ງນຳເອົາສຳເນົາເອກະສານທີ່ສຳຄັນຕ່າງໆ, ເຊັ່ນຂອງທ່ານເອງ ແລະເອກະສານຫຼັກຖານຕ່າງໆຂອງລູກໆຂອງທ່ານ. ເອົາເງິນໄປຝາກ, ບັນດາສຳເນົາເອກະສານ ແລະເຄື່ອງນຸ່ງພິເສດໄວ້ກັບໃຜຜູ້ໜຶ່ງທີ່ທ່ານໄວ້ໃຈ, ເຮັດແນວນີ້ທ່ານກໍສາມາດໄປໄດ້ຢ່າງໄວວາ. ຖ້າຫາກທ່ານເຮັດໄດ້ມັນກໍມີຄວາມປອດໄພມີຄວາມປອດໄພດີ, ຝຶກແຜນວິທີທີ່ຈະປົບໜີກັບລູກໆຂອງທ່ານເພື່ອເບິ່ງວ່າມັນຈະໃຊ້ໄດ້ຫຼືບໍ່. ເຮັດໃຫ້ແນ່ໃຈວ່າລູກໆຂອງທ່ານຈະບໍ່ບອກໃຜ. (ເບິ່ງບົດບ່ອນທີ່ພວກແມ່ຍິງບໍ່ມີທ່ານໝໍ ໜ້າ 321 ຫາ 325)

ພະນັກງານແພດ ຊ່ວຍເຫຼືອຜູ້ລອດຊີວິດຈາກຄວາມຮຸນແຮງທາງເພດ.

ພະນັກງານແພດສາມາດຈັດຕັ້ງແລະເຂົ້າຮ່ວມໃນທຸກປະເພດກິດຈະກຳເພື່ອຍຸຕິຄວາມຮຸນແຮງ, ແຕ່ວ່າອັນນີ້ແມ່ນຄວາມສຳຄັນພິເສດ ທີ່ພວກເຂົາຊ່ວຍເຫຼືອພວກເຄາະຮ້າຍຈາກຄວາມຮຸນແຮງທາງເພດ, ພວກທີ່ໄດ້ຖືກທຸບຕີ, ຖືກຂົ່ມຂືນ, ຫຼື ຖືກຄຸກຄາມ. ນອກຈາກນີ້ ຍັງອາດຈະຊ່ວຍປົນປົງຈາກການບາດເຈັບ, ພະນັກງານແພດຜູ້ໜຶ່ງສາມາດນຳໃຊ້ຂ່າວຂອງຜູ້ເຄາະຮ້າຍ ເພື່ອໃຫ້ຊຸມຊົນຮັບຊາບນຳ, ເຊັ່ນການຊ່ວຍເຫຼືອກຸ່ມຕ່າງໆ ແລະສະຖານທີ່ພັກພາອາໄສໄດ້.

ແມ່ຍິງຄົນໜຶ່ງ ຜູ້ທີ່ຕ້ອງການແຈ້ງຂ່າວຂໍ້ຫາຄວາມຜິດທັງຫຼາຍຕໍ່ກັບຜູ້ຄຸກຄາມຜູ້ໜຶ່ງ ຫຼື ຜູ້ຖືກຂົ່ມຂືນຜູ້ໜຶ່ງ ຕ້ອງການເອກະສານຢັ້ງຢືນທີ່ຖືກບາດເຈັບ ຫຼື ຄວາມອັນຕະລາຍອື່ນໆ ທີ່ເປັນສາເຫດມາຈາກຄວາມຮຸນແຮງ. ພະນັກງານແພດທັງຫຼາຍຄວນຈະຮູ້ຈັກວ່າຈະເຮັດແນວໃດກັບສິ່ງນີ້, ຕາມແບບວິທີທີ່ແມ່ຍິງຕ້ອງການໃຫ້ປົນປົງສຸຂະພາບ, (ເບິ່ງບົດ ບ່ອນທີ່ພວກແມ່ຍິງບໍ່ມີທ່ານໝໍ ໜ້າ 335 ສຳລັບລາຍລະອຽດເພີ່ມເຕີມ)

ເພື່ອສະໜອງໃຫ້ການເບິ່ງແຍງດ້ວຍຄວາມນັບຖືສູງສຸດ ສຳລັບພວກທີ່ລອດຊີວິດ ຈາກຄວາມຮຸນແຮງທາງເພດດັ່ງນີ້:

- ຖ້າຫາກວ່າຜູ້ເຄາະຮ້າຍເປັນເພດຍິງ, ຕ້ອງແມ່ນພະນັກງານການແພດຍິງເປັນຜູ້ກວດການາງຢ່າງຄັກແນ່.
- ຈົ່ງເກັບຮັກສາຊື່ຂອງຜູ້ເຄາະຮ້າຍ ແລະ ຂໍ້ມູນຂອງພວກເຂົາວ່າເປັນເລື່ອງສ່ວນຕົວ ແລະຍັງຢືນຕົວທ່ານເອງ ຈະບໍ່ບອກຂໍ້ມູນຂອງພວກເຂົາໃຫ້ຄົນອື່ນຮູ້.
- ແນະນຳສະຖານ ໃຫ້ຜູ້ໄດ້ຮັບເຄາະຮ້າຍສາມາດໄປລາຍງານເລື່ອງການຂົ່ມຂືນ ຫຼື ຖືກຄຸກຄາມ ແລະຕ້ອງເອົາອີກເອົາໃຈ ບໍ່ຄວນຕຳນິຕິຕຽນພວກເຂົາສຳລັບຄວາມຮຸນແຮງໃດໆ ທີ່ພວກເຂົາໄດ້ຮັບຄວາມເຈັບປວດ.
- ອະທິບາຍການຄຸມກຳເນີດສຸກເສີນ (EC) ແລະຊ່ວຍແມ່ຍິງໃຫ້ຮູ້ຈັກໃຊ້ ຖ້າຫາກວ່ານາງເລືອກເອົາວິທີນີ້ (ເບິ່ງໜ້າ 194).
- ຖ້າຫາກວ່າມີຄວາມຈຳເປັນ, ໃຫ້ຢາແກ່ເຂົາເພື່ອປ້ອງກັນການຊຶມເຊື້ອຈາກພະຍາດທາງເພດສຳພັນ, ລວມທັງ ເຊື້ອເຮດໄອວີ.

ບາງເທື່ອ ເມື່ອເວລາທ່ານອາດຈະໄດ້ເຮັດວຽກກັບຄົນເຈັບທີ່ຕ່າງເພດ ແລະທ່ານອາດຈະໄດ້ໃຊ້ຄຳແນະນຳເລື່ອງເພດທີ່ແຕກຕ່າງ ກັບທ່ານເຄີຍໄດ້ເຮັດຜ່ານມາ - ຜູ້ຄົນທີ່ເພດອື່ນໄປທາງຍິງ ຫຼື ຊາຍ ທີ່ທ່ານອາດຄິດວ່າຄວນຈະເປັນ ຫຼື ຖ້າຫາກວ່າທ່ານບໍ່ແນ່ໃຈວ່າຄົນໄຂ້ຂອງທ່ານເປັນເພດໃດແທ້ ທ່ານອາດຈະຖາມຢ່າງສຸພາບວ່າເຂົາໃຊ້ຊື່ຫຍັງ ແລະຖ້າຫາກວ່າພວກເຂົາອີງໃສ່ສັບພະນາມ ທີ່ບອກບັງເຄີງວ່າເປັນເພດໃດ ແລະຈົ່ງແນ່ໃຈວ່າເຂົາໃຊ້ແທ້. ຄົນເຮົາທຸກຄົນມີສິດທິ ໃນກຽດສັກສີ, ຄວາມເປັນສ່ວນຕົວ ແລະ ແນວຄວາມຄິດ ທີ່ເປັນຂອງຕົນເອງ.

ສົ່ງເສີມກຸ່ມຜູ້ຊົງຄຸນະວຸດທິ

ພວກຄົນຜູ້ທີ່ລອດຊີວິດຈາກຄວາມຮຸນແຮງ ຫຼື ການຂົ່ມຂືນ ທີ່ຕ້ອງການຄວາມຊ່ວຍເຫຼືອຈາກຄອບຄົວ ແລະຊຸມຊົນຂອງພວກເຂົາ. ແຕ່ກໍໂຊກຮ້າຍ, ພວກລອດຊີວິດຈາກຄວາມຮຸນແຮງ - ໂດຍສະເພາະພວກທີ່ລອດຊີວິດຈາກການຂົ່ມຂືນ - ສ່ວນຫຼວງຫຼາຍໄດ້ປະຕິເສດ ແລະ ມີວິບາກກຳຕິດຕົວ. ຄວາມສາມາດຄືກັບພວກທີ່ໄດ້ມີປະສົບການຈາກຄວາມຮຸນແຮງ ແມ່ນວິທີທາງທີ່ມີອຳນາດ ທີ່ເຮັດໃຫ້ຄວາມອັນຕະລາຍໃຫ້ຫຼຸດຜ່ອນລົງ, ໂດຍສະເພາະ ຜົນກະທົບສຸດທ້າຍຂອງເຂົາ.

ບໍ່ມີໃຜເຂົ້າໃຈການຕໍ່ສູ້ຂອງພວກແມ່ຍິງທີ່ໄດ້ຖືກຄຸກຄາມ ບໍ່ມີໃຜຈັກຄົນທີ່ຈະເຂົ້າໃຈການຕໍ່ສູ້ຂອງພວກແມ່ຍິງທີ່ຖືກຂົ່ມຂືນປະເຊີນໜ້າກັບບັນຫາດີກວ່າພວກລອດຊີວິດອື່ນໆ. ເມື່ອພວກແມ່ຍິງມາເຖົ້າໂຮມກັນພາຍໃຕ້ໂຄງການ “ຄວາມເປີດເຜີຍການຊ່ວຍເຫຼືອກຸ່ມ” ພວກເຂົາຮູ້ສຶກປ່ຽວພອຍໜ້ອຍລົງ. ພວກເຂົາມາດບອກເລົ່າເລື່ອງລາວ ໂດຍປາສະຈາກການຢ້ານກົວການຕັດສິນພິພາກສາ. ພວກເຂົາຍັງສາມາດປຶກສາຫາລືຍຸດທະສາດ ແລະຂໍ້ມູນທັງຫຼາຍກ່ຽວກັບວ່າບ່ອນໃດທີ່ພວກເຂົາຈະໄດ້ຮັບການຊ່ວຍເຫຼືອ.

ດັ່ງດຽວກັນກັບກຸ່ມຄົນ LGBT ຜູ້ທີ່ໄດ້ຖືກທຸບຕີ, ຂົ່ມຂືນ, ຫຼື ຖືກຄຸກຄາມຍ້ອນວ່າ ຄວາມໜ້າພິດສະຫວາດຂອງພວກເຂົາ ຫຼື ຄວາມຜິດປົກກະຕິທາງເພດຂອງພວກເຂົາ. ໂດຍການປະຊຸມກັບພວກອື່ນໆ ພວກທີ່ມີປະສົບການຄ້າຍຄືກັນ, ຜູ້ຄົນທີ່ໄດ້ຮັບຄວາມເຈັບປວດຈາກຄວາມຮຸນແຮງສາມາດເຂົ້າໃຈໄດ້ ວ່າພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ໂດດດ່ຽວ, ຮຽນຮູ້ຊຶ່ງກັນ ແລະກັນ ແລະເພື່ອສະແຫວງຫາຄວາມເຂັ້ມແຂງ ແລະອຳນາດທີ່ພວກເຂົາຕ້ອງການເພື່ອການປົນປົວ.

ການຊ່ວຍເຫຼືອພວກທີ່ລອດຊີວິດ ຈາກຄວາມຂັດແຍ່ງກັນໂດຍອາວຸດ

ຢູ່ໃນສົງຄາມ ແລະຄວາມຂັດແຍ່ງກັນດ້ວຍຄວາມຮຸນແຮງອື່ນໆ, ເມື່ອກຸ່ມຂອງພວກຜູ້ຊາຍແຂ່ງຂັນກັນດ້ວຍອຳນາດຢູ່ເໜືອດິນແດນ, ແຫຼ່ງຊັບພະຍາກອນທັງຫຼາຍ ແລະຮູບແບບຂອງຊັບສົມບັດອື່ນໆ, ພວກແມ່ຍິງ ແລະລູກໆໄດ້ກາຍມາເປັນເປົ້າໝາຍການຄຸກຄາມທາງເພດ. ການເພີ່ມຂຶ້ນ, ທີ່ພວກຜູ້ຊາຍໃຊ້ໃນການຂົ່ມຂືນ ແລະຮູບແບບອື່ນໆຂອງການຄຸກຄາມທາງເພດ ເໝືອນກັນກັບອາວຸດເພື່ອເຮັດໃຫ້ຕົກໃຈຢ້ານ, ເສຍກຽດສັກສີ ແລະຄອບຄອງຂອງກຸ່ມຄົນທີ່ແຂ່ງຂັນກັບອີກກຸ່ມໜຶ່ງ.

ຢູ່ໃນຊຸມຊົນຕ່າງໆໄດ້ທຳລາຍ ໂດຍການຂັດແຍ່ງກັນດ້ວຍອາວຸດ, ພວກແມ່ຍິງ ແມ່ນຖືກປ່ອຍໃຫ້ຕັດສິນໃຈໂດຍລຳພັງແລະວາງແຜນເພື່ອກັບຄືນມາແລະສ້າງແບ່ງປັນຢູ່ອາໄສຄືນໃໝ່ - ໂດຍສະເພາະຖ້າຫາກຜູ້ຄົນຮູ້ວ່າ ພວກເຂົາໄດ້ຖືກຄຸກຄາມທາງເພດໃນໄລຍະຄວາມຂັດແຍ່ງນັ້ນ. ທ່ານສາມາດຊ່ວຍເຫຼືອພວກແມ່ຍິງ ຈົດຕັ້ງ ໂດຍໃຫ້ໂອກາດພວກເຂົາພົບປະຊຶ່ງກັນ ແລະກັນ, ເລົ່າເລື່ອງລາວຕ່າງໆຂອງພວກນາງ, ໄດ້ຮັບການປົນປົວສຸຂະພາບ ແລະເຮັດວຽກຮ່ວມກັນເພື່ອວາງແຜນສຳລັບອະນາຄົດ. ເມື່ອພວກລອດຊີວິດກາຍມາເປັນພວກຜູ້ນຳຊຸມຊົນ, ປະສົບການຂອງພວກເຂົາສາມາດສ້າງຄວາມເຂັ້ມແຂງໄດ້ ເພື່ອຫຼີກເວັ້ນຄວາມຮຸນແຮງໃນຂ້າງໜ້າ.

ຈັດຕັ້ງເພື່ອຫຼີກເວັ້ນຄວາມຮຸນແຮງ

ການຫຼີກລ່ຽງຄວາມຮຸນແຮງ ແມ່ນມີຄວາມສຳເລັດເກືອບທັງໝົດ ເມື່ອພວກເຂົາເຂົ້າມາມີສ່ວນຮ່ວມທັງໝົດຂອງຊຸມຊົນ - ພວກແມ່ຍິງ, ຜູ້ຊາຍ, ຜູ້ອາວຸໂສ ແລະພວກຊາວໜຸ່ມ. ເວົ້າກັບໝົດທຸກຄົນກ່ຽວກັບຜົນປະໂຫຍດຂອງການຢູ່ເຊົ້າທຸກຮູບການຂອງຄວາມຮຸນແຮງທາງເພດ. ເຮັດຢ່າງໂປ່ງໃສຈະແຈ້ງດ້ວຍຄວາມພະຍາຍາມຕ່າງໆ ເພື່ອຢູ່ເຊົ້າຄວາມຮຸນແຮງບໍ່ແມ່ນການຕໍ່ຕ້ານໂດຍກົງກັບພວກຜູ້ຊາຍ, ແຕ່ວ່າ ການເຮັດນີ້ແມ່ນເພື່ອຄວາມເປັນຢູ່ທີ່ດີ ແລະສັກສີຂອງໝົດທຸກຄົນ.

ເຮັດແຜນທີ່ສະຖານທີ່ຕ່າງໆ ທີ່ເປັນອັນຕະລາຍ

ການເຄື່ອນໄຫວເຮັດແຜນທີ່ເປັນວິທີທາງທີ່ດີ ເພື່ອເລີ່ມຕົ້ນການຈັດຕັ້ງຂອງຊຸມຊົນ ເພື່ອປ້ອງກັນຄວາມຮຸນແຮງ. ເຊັ່ນບັນດາຜູ້ນຳຊຸມຊົນ, ເຈົ້າຂອງທຸລະດິດ ແລະພັນທະມິດທັງຫຼາຍ ເພື່ອໃຫ້ເຂົ້າມາຮ່ວມ ແລະເພື່ອຊ່ວຍວາງແຜນ. ນອກນີ້ ກໍຄວນພະຍາຍາມເຮັດໃຫ້ພວກແມ່ຍິງ ແລະເດັກສາວໃຫ້ມີສ່ວນຮ່ວມໂດຍສະເພາະພວກທີ່ອາດໄດ້ຮັບບາດເຈັບໄດ້ຈາກການສ້າງຄວາມຮຸນແຮງ ເພາະວ່າ ຮູ້ບ່ອນຢູ່ພັກເຊົາຂອງພວກເຂົາ, ບ່ອນພວກເຂົາເດີນທາງເພື່ອໄປເຮັດວຽກ ຫຼື ໂຮງຮຽນ ເມື່ອໃດ ແລະຈະຖືກເຮັດແບບໃດ ຫຼື ຍ້ອນວ່າວຽກງານທີ່ພວກເຂົາເຮັດ. ເຮັດໃຫ້ແນ່ໃຈວ່າພວກຄົນ LGBT ຄວນຮູ້ສະຖານທີ່ພັກເຊົາຢູ່ໃນຊຸມຊົນບ່ອນທີ່ພວກເຂົາຮູ້ສຶກວ່າຕົກຢູ່ໃນອັນຕະລາຍໂດຍສະເພາະ. ໃຫ້ໝົດທຸກຄົນຢ່າງເລາະອ້ອມຊຸມຊົນ ແລະບັນທຶກສະຖານທີ່ໆ ມີບັນຫາ, ຈາກນັ້ນ ກໍສ້າງແຜນທີ່ໆ ເປັນອັນຕະລາຍຂຶ້ນ. ກຸ່ມສາມາດສົນທະນາ ແລະສະເໜີໃຫ້ມີການປ່ຽນແປງ, ເຊັ່ນວ່າ ເຮັດໃຫ້ຖະໜົນມີແສງສະຫວ່າງ ຫຼື ໜ່ວຍລາດຕະເວນຂອງຊຸມຊົນ. ຍົກໂຕຢ່າງອັນໜຶ່ງ ເຊັ່ນແຜນທີ່ຂອງຊຸມຊົນ, ເບິ່ງຫົວຂໍ້ແຜນທີ່ເສັ້ນທາງ ໄປເຖິງຄວາມເປັນແມ່ທີ່ປອດໄພ (ໜ້າ 218).

ພວກກຳມະກອນຈັດຕັ້ງ ຖະໜົນປອດໄພ

ພວກແມ່ຍິງເຮັດວຽກຢູ່ໃນໂຮງງານຂອງເຂດການຄ້າເສລີ ຢູ່ປະທດ ສິລັງກາ ຢູ່ໃນຊຸມຊົນໃຫຍ່ແຫ່ງໜຶ່ງ ຊຶ່ງເຊົ້າເຮືອນຢູ່ນອກເຂດໂຮງງານ. ຜູ້ຈັດຕັ້ງກຳມະບານໄດ້ສຳຫຼວດພວກແມ່ຍິງກ່ຽວກັບຄວາມເປັນຫວ່ງ ແລະຮຽນຮູ້ທີ່ພວກແມ່ຍິງຮູ້ສຶກບໍ່ປອດໄພທີ່ເດີນເຂົ້າອອກໂຮງງານໃນເວລາກາງຄືນ ຖືກບັງເອົາເງິນ ແລະຂົ່ມຂຶ້ນຢູ່ໃນບໍລິເວນໂຮງງານ. ຜູ້ຈັດຕັ້ງໄດ້ຊ່ວຍພວກແມ່ຍິງໄດ້ປຶກສາກັນເລື່ອງບັນຫາຈຳນວນໜຶ່ງ ຊຶ່ງສາມາດແກ້ໄຂໄດ້ ແລະການປະຕິບັດທີ່ສາມາດນຳໄປສູ່ການເດີນທາງປອດໄພ. ພວກເຂົາໄດ້ນຳເອົາຂໍ້ສະເໜີຂອງພວກເຂົາໄປຍັງເຈົ້າຂອງໂຮງງານ ແລະໄດ້ຮັບໄຊຊະນະໃນການປ່ຽນແປງຈຳນວນຫຼວງຫຼາຍ, ລວມທັງການບໍລິການໃນລົດເມທ້ອງຖິ່ນ ລະຫວ່າງເຂດການຄ້າເສລີ ແລະເຮືອນເຊົ້າ.

ພວກແມ່ຍິງທີ່ປ່ຽນເພດຕໍ່ສູ້ ເພື່ອຫຼີກລ່ຽງຄວາມຮຸນແຮງຢູ່ປະເທດ ໂກລົມເບຍ

ຢູ່ໃນຫຼາຍໆສະຖານທີ່ພວກກຸ່ມຄົນ LGBT ໂດຍສະເພາະພວກຄົນທີ່ປ່ຽນເພດ ຜູ້ຊຶ້ງມີຊີວິດຢູ່ແບບຄົນຕ່າງເພດຈາກເພດສຳພັນ ໂດຍທາງຊີວະວິທະຍາຂອງພວກເຂົາ, ຊອກຫາວຽກເຮັດງານທຳຍາກ, ການປະກັນໄພສຸຂະພາບ ແລະການເທົາທຽມກັນຂອງພວກເຂົາໃນຮຳຮຽນມີບັນຫາ. ພວກກຸ່ມຄົນ LGBT ທີ່ຢູ່ໃນຊຸມຊົນກໍຄ້າຍຄືກັນ ການຖືກທຳຮ້າຍຮ່າງກາຍເພື່ອການຮ່ວມເພດ ແລະການໃຊ້ຄວາມຮຸນແຮງໃນຊີວິດຂອງພວກເຂົາ. (ຂໍ້ມູນເພີ່ມເຕີມໃນການພິສູດເພດ, ເບິ່ງຢູ່ໜ້າ 80)

ຢູ່ປະເທດ ໂກລົມເບຍ, ການຄຸກຄາມພວກ LGBT ສະເພາະພວກແມ່ຍິງປ່ຽນເພດແມ່ນຖືວ່າເປັນເລື່ອງທຳມະດາ. ໃນປີ 2004, ນາງ ມາເຣຍ ໂປລາ ຊັນຕາມາເຣຍ ໄດ້ຖືກຄຸກຄາມ ແລະໄດ້ເສຍຊີວິດພາຍຫຼັງທີ່ຖືກປະຕິເສດການປົນປົວຈາກໂຮງໝໍຢູ່ເມືອງ ຊັນຕິເອໂກ ເດີ ຄອນ ເພື່ອໃຫ້ກຽດ ແລະເພື່ອຄວາມຊົງຈຳແກ່ນາງ ພວກເພື່ອນຂອງນາງ 4 ຄົນໄດ້ເລີ່ມການສ້າງຕັ້ງມຸນນິທິ ຊັນຕາມາເຣຍ ເພື່ອປ້ອງກັນສິ່ງທີ່ເປັນເຫດຮ້າຍ, ເພື່ອບໍ່ໃຫ້ເກີດຂຶ້ນອີກກັບກຸ່ມພວກແມ່ຍິງປ່ຽນເພດຢູ່ປະເທດ ໂກລົມເບຍ.

ເພື່ອເຮັດແນວນີ້, ພວກເຂົາໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນການພົມຂ່າວສານຂຶ້ນກ່ຽວກັບວ່າ ຈະເຮັດແນວໃດຖ້າຫາກຖືກຄຸກຄາມ ແລະວິທີເກັບກຳຂໍ້ມູນການຄຸກຄາມແນວໃດ. ກຸ່ມຍັງໄດ້ສະໜອງລາງວັນໃນການໃຫ້ຄວາມຊ່ວຍເຫຼືອວ່າ ເຮັດແນວໃດຈະຢູ່ຢ່າງປອດໄພ ແລະໄດ້ແນະນຳພວກແມ່ຍິງໃຫ້ເດີນທາງເປັນກຸ່ມ ແລະຕ້ອງລາຍງານໂດຍໄທລະສັບມິຕິຂອງພວກເຂົາ ເພື່ອແຈ້ງໃຫ້ມຸນນິທິຊາບ ຖ້າຫາກວ່າພວກເຂົາໄດ້ຕົກຢູ່ໃນອັນຕະລາຍ. ການແຈ້ງລາຍລະອຽດທີ່ເຈົ້າໜ້າທີ່ຕຳຫຼວດໄດ້ໃຊ້ຄືນລົບກວນເລື້ອຍໆ, ການຄຸກຄາມທາງເພດ, ແລະທຸບຕີ ພວກຄົນປ່ຽນເພດແທນທີ່ຈະໃຫ້ການຊ່ວຍເຫຼືອພວກເຂົາ, ກຸ່ມຍັງໄດ້ຈັດຕັ້ງແຜນການໜ່ວຍຕິດຕາມກວດກາຊຸມຊົນເພື່ອບັນທຶກເຫດການ ແລະລົງໂທດກ່ຽວກັບຄວາມຮຸນແຮງຂອງຕຳຫຼວດ, ລວມທັງຂໍ້ມູນວ່າ ການຄຸກຄາມນັ້ນເກີດຂຶ້ນເວລາໃດ ແລະ ຢູ່ໃສ.

ເພື່ອປູກຈິດສຳນຶກທົ່ວປວງຊົນວ່າ ດ້ວຍບັນຫາ, ມຸນນິທິ ຊັນຕາມາເຣຍ ຍັງໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນເພື່ອສ້າງຄວາມຊົງຈຳຕ່າງໆ ທີ່ພວກແມ່ຍິງໄດ້ຖືກຄາດຕະກຳ. ການສຳເນົາເອົາແຜນດຳເນີນງານຂອງກະຊວງການສັນຈອນທີ່ໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນ ຊຶ່ງໄດ້ບັນທຶກການເສຍຊີວິດຕ່າງໆ ຈາກອຸປະຕິເຫດຈາກການຈາລະຈອນໂດຍແຕ້ມຮູບດາວດຳໃສ່ເທິງຖະໜົນ, ກຸ່ມໄດ້ວາງດາວສີຂຽວພູໃສ່ບ່ອນທີ່ພວກຄົນປ່ຽນເພດໄດ້ຖືກຄາດຕະກຳ.

ກຸ່ມໄດ້ບັນທຶກຄວາມກົດດັນທີ່ພວກເຂົາປະຕິບັດຕໍ່ກຳລັງຂອງຕຳຫຼວດ ໄດ້ຫຼຸດລົງຈຳນວນຄວາມຮຸນແຮງທຸກຮູບການ, ພວກເຂົາຮູ້ດີວ່າການທຳງານເພີ່ມ ແມ່ນມີຄວາມຕ້ອງການສຳລັບພວກຄົນແບ່ງເພດທີ່ຈະຖືກປະຕິບັດ ນັບຖື, ສັກສີ ເໝືອນກັບປະຊາຊົນອື່ນໆ.

ເຊື່ອມຕໍ່ກັບຂະບວນການຕ່າງໆ ເພື່ອຄວາມຍຸຕິທຳທາງເສດຖະກິດ

ການຮ່ວມສຳພັນຄວາມພະຍາຍາມ ເພື່ອໃຫ້ໄດ້ຮັບໄຊຊະນະຄວາມສະເໝີພາບໃນການໄດ້ຮັບຄ່າແຮງງານສຳລັບພວກແມ່ຍິງ ແລະຮັບປະກັນໃຫ້ໝົດທຸກຄົນໄດ້ຮັບຄ່າແຮງງານ, ໃຫ້ຄວາມເຄົາລົບ ແລະສັກສີໃນວຽກງານແມ່ນໜ້າວຽກອີກອັນໜຶ່ງຂອງຊຸມຊົນ ທີ່ສາມາດປົກປ້ອງຄວາມຮຸນແຮງທາງເພດໄດ້. ເມື່ອພວກແມ່ຍິງໄດ້ຮັບຄຸນວຸດທິທາງດ້ານການເງິນຢ່າງເປັນເອກະລາດ, ພວກເຂົາສາມາດເລືອກທາງອອກສຳລັບພວກເຂົາເອງ ເພື່ອຊ່ວຍເຫຼືອຮັບປະກັນຕໍ່ສຸຂະພາບ ແລະຄວາມປອດໄພຂອງພວກເຂົາ.

ການແກ້ໄຂບັນຫາຄວາມຮຸນແຮງທາງເພດ ຢູ່ໃນໂຮງຮຽນ

ຢູ່ໃນຊຸມຊົນຈຳນວນໜຶ່ງ, ພວກນາຍຄູ, ພະນັກງານຂອງໂຮງຮຽນ, ນັກສຶກສາແລະພໍ່ແມ່ຮ່ວມມືກັນເຮັດໃຫ້ໂຮງຮຽນມີຄວາມປອດໄພ ເພື່ອໝົດທຸກຄົນ. ພວກເຂົາເຮັດດັ່ງນີ້ໂດຍການຕົກລົງໂດຍວິທີທາງ ເພື່ອປະຕິບັດການຕໍ່ຕ້ານກັບຄວາມຮຸນແຮງທຸກຮູບການ - ລວມທັງການຂົ່ມເຫັງ ແລະການຄຸກຄາມທາງເພດ - ແລະການສ້າງຕັ້ງໜ່ວຍງານສະພາບແວດລ້ອມຂອງໂຮງຮຽນ ຊຶ່ງແຕ່ລະຄົນຕ້ອງເປັນແບບຢ່າງໃນການນັບຖື ແລະຊ່ວຍເຫຼືອຊຶ່ງກັນແລະກັນ.

ແຜນການຂອງໂຮງຮຽນ ເພື່ອຍຸຕິວົງຈອນແຫ່ງຄວາມຮຸນແຮງ

ຄຸ້ມກິເບີຣາ ມີປະຊາຊົນໜ້າແທ້ໆທີ່ຕົວເມືອງ ໄນໂຣບີ, ປະເທດເຄນຍາ ພວກຄົນທີ່ອາໄສຢູ່ທີ່ນັ້ນທຸກຍາກຫຼາຍ ແລະຄວາມຮຸນແຮງໃນຄອບຄົວແມ່ນຖືເປັນທຳມະດາ. ກຸ່ມພັດທະນາຊຸມຊົນ ເຣມາຕາ ອານລາ ໄດ້ເຮັດໜ້າທີ່ຂອງຕົນຢູ່ໂຮງຮຽນ ເພື່ອຊ່ວຍໃຫ້ພວກເດັກນ້ອຍໄດ້ເຂົ້າໃຈຄວາມຮຸນແຮງຕໍ່ພວກແມ່ຍິງບໍ່ແມ່ນເລື່ອງທຳມະດາ ແລະກໍສາມາດຍຸຕິໄດ້. ແຜນດຳເນີນງານໂດຍການນຳໃຊ້ບົດບາດການສະແດງເລື່ອງຕະຫຼົກສັ້ນ ແລະກິດຈະກຳອື່ນໆ ເພື່ອສອນພວກເດັກນ້ອຍກ່ຽວກັບວົງຈອນຂອງຄວາມຮຸນແຮງ ແລະເຂົ້າໃຈຄວາມເປັນອັນຕະລາຍຕໍ່ພວກເຂົາ ແລະທັງໝົດຂອງຊຸມຊົນແນວໃດ. ວາລະການສົນທະນາເຮັດໃຫ້ເດັກນ້ອຍສະແດງຄວາມກ້າຫານ ເພື່ອເວົ້າອອກຢ່າງເສລີກ່ຽວກັບສະຖານະການຄວາມຮຸນແຮງຕ່າງໆ ທີ່ພວກເຂົາໄດ້ເຫັນເປັນສັກຂີພະຍານ ຫຼື ປະສົບການ ໂດຍບໍ່ໃຫ້ກ່າວເຖິງຄວາມຮຸນແຮງທີ່ໄດ້ເກີດຂຶ້ນກັບພວກເຂົາ ຫຼື ຄອບຄົວຂອງພວກເຂົາເອງ. ພວກເຂົາຍັງແຕ້ມຮູບສະຖານະການຄວາມຮຸນແຮງນັ້ນອີກ ແລະຈາກນັ້ນ ກໍເວົ້າເຖິງຮູບແຕ້ມເຫຼົ່ານັ້ນວ່າ ມັນສະແດງອອກເຖິງຫຍັງ ແລະພວກເຂົາຮູ້ສຶກແນວໃດກ່ຽວກັບສິ່ງເຫຼົ່ານີ້. ແຜນດຳເນີນງານຊ່ວຍໃຫ້ພວກນາຍຄູຮັບຮູ້ສັນຍະລັກເຄື່ອງໝາຍທີ່ເດັກນ້ອຍຄົນໜຶ່ງ ຫຼື ໃຜຜູ້ໜຶ່ງຢູ່ໃນຄອບຄົວຂອງນາງໄດ້ຖືກຂົ່ມຂຶ້ນ, ດັ່ງນັ້ນ, ພວກເຂົາຈຶ່ງໄດ້ມີການກະກຽມທີ່ດີ ເພື່ອຊ່ວຍເຫຼືອພວກນັກສຶກສາຢູ່ໃນສະຖານະການຕ່າງໆທີ່ຫຍຸ້ງຍາກ.

ເຮັດໃຫ້ລະບົບຍຸຕິທຳເຮັດວຽກເພື່ອຢຸດຢັ້ງຄວາມຮຸນແຮງ

ລະບົບການຍຸຕິທຳທັງຫຼາຍ - ບັນດາກົດໝາຍ, ສານ, ຕຳຫຼວດ ຫຼື ບັນດາເຈົ້າໜ້າທີ່ອື່ນໆ - ມີໜ້າທີ່ປະສານງານຮ່ວມກັນ ເພື່ອສະໜັບສະໜູນສິດທິຂອງພວກແມ່ຍິງ ແລະໝົດທຸກຄົນ ເພື່ອຢູ່ຢ່າງອິດສະຫຼະ ປອດຈາກຄວາມຮຸນແຮງ. ແຕ່ວ່າ ຄວາມເປັນອິດສະຫຼະແມ່ນຫາຍາກ ແລະຄວາມຮຸນແຮງທາງເພດຍັງສືບຕໍ່ທຸກໆຄົນທີ່ຖືວ່າເປັນເລື່ອງທຳມະດາຫຼາຍ. ຫຼາຍໆຄັ້ງກົດໝາຍປົກປ້ອງພວກແມ່ຍິງຍັງບໍ່ທັນໄດ້ຖືກບັງຄັບໃຊ້, ແລະລະບົບກົດໝາຍເຮັດໃຫ້ພວກທີ່ເຄາະຮ້າຍມີຄວາມຮູ້ສຶກວ່າ ຄວາມຮຸນແຮງທີ່ພວກເຂົາໄດ້ຮັບຄວາມເຈັບປວດ ແມ່ນຄວາມຜິດຂອງພວກເຂົາເອງ. ຢູ່ໃນຫຼາຍແຫ່ງ, ກົດໝາຍຕ້ານຄວາມຮຸນແຮງທາງເພດອາດບໍ່ມີ, ຫຼື ພວກເຂົາບໍ່ມີສັກກະຍະພາບພຽງພໍ ແລະທີ່ຕ້ອງການຢາກໃຫ້ມີການຍົກລະດັບຂຶ້ນ.

ຮຽນຮູ້ກ່ຽວກັບການປົກປ້ອງທາງດ້ານກົດໝາຍ

ບັນດາກົດໝາຍ, ສານ, ຕຳຫຼວດ ແລະເຈົ້າໜ້າທີ່ອື່ນໆ ແຕ່ລະຝ່າຍສະແດງບົດບາດຂອງຕົນທີ່ຈຳເປັນອັນໜຶ່ງ ໃນການຄຸ້ມຄອງຄວາມຮຸນແຮງຢູ່ໃນຊຸມຊົນໃດໜຶ່ງ. ແຕ່ວ່າຂໍ້ມູນກ່ຽວກັບລະບົບກົດໝາຍໃນແຕ່ລະພາກທີ່ກ່າວເຖິງຮູບແບບຄວາມຮຸນແຮງທາງເພດ ແມ່ນສັບສົນພໍສົມຄວນ. ເພື່ອເຮັດໃຫ້ການປະຕິບັດກົດໝາຍຢ່າງມີຜົນຕ້ານກັບຮູບແບບຄວາມຮຸນແຮງທາງເພດ, ຜູ້ຄົນຕ້ອງການຮຽນຮູ້ການປ້ອງກັນທາງດ້ານກົດໝາຍທີ່ມີຢູ່ ແລະຊ່ອງຫວ່າງລະຫວ່າງບັນດາກົດໝາຍທີ່ຂຽນຂຶ້ນແນວໃດ ແລະໄດ້ໃຊ້ປະໂຫຍດແນວໃດ. ຈາກນັ້ນພວກເຮົາຈຶ່ງສາມາດເຮັດວຽກໃຫ້ບັນດາກົດໝາຍເຫຼົ່ານັ້ນ ມີຜົນບັງຄັບໃຊ້ຢ່າງຖືກຕ້ອງ ແລະການປ່ຽນແປງທາງທີ່ຕ່າງໆ.

ກຸ່ມໜຶ່ງສາມາດນຳໃຊ້ກິດຈະກຳຕໍ່ໄປນີ້ໄດ້ ເພື່ອຮຽນຮູ້ກ່ຽວກັບບົດບາດ ແລະໜ້າທີ່ຂອງບັນດາເຈົ້າໜ້າທີ່ໆກ່ຽວຂ້ອງ ເພື່ອຊ່ວຍເຫຼືອພວກເຄາະຮ້າຍຂອງຄວາມຮຸນແຮງທາງເພດ.

ກິດຈະກຳ.

ກຸ່ມສືບສວນກ່ຽວກັບພາລະບົດບາດ ແລະໜ້າທີ່ຂອງເຈົ້າໜ້າທີ່ທ້ອງຖິ່ນ.

ກະກຽມເດີນໜ້າຕາຕາຕະລາງເວລາ ໂດຍການຮຽນຮູ້ໃຫ້ຫຼາຍເທົ່າທີ່ຈະຫຼາຍໄດ້ກ່ຽວກັບກິດໝາຍ. ຖ້າເປັນໄປໄດ້ໃຫ້ຊອກຫາໃຜຜູ້ໜຶ່ງ ທີ່ມີຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບລະບົບຍຸຕິທຳ ເພື່ອຊ່ວຍເຫຼືອທ່ານ ແລະເຂົ້າຮ່ວມໃນນາມຄູຝຶກຮັບເຊີນຄົນໜຶ່ງ. ການດຳເນີນງານຕໍ່ໄປຈະເຮັດໃຫ້ດີທີ່ສຸດ ຖ້າຫາກທ່ານສາມາດກຳນົດເອົາບຸກຄົນທີ່ມາຈາກທ້ອງຖິ່ນທີ່ແຕກຕ່າງກັນ ຜູ້ທີ່ຈະເວົ້າກັບກຸ່ມຂອງທ່ານຢ່າງເປີດເຜີຍ.

- 1** ທ່ານຈະເຮັດກັບໃຜ? ເພື່ອເລີ່ມຕົ້ນບົດຮຽນນີ້, ນຳເອົາກຸ່ມມາຮວມກັນ ແລະສະເໜີໃຫ້ກຸ່ມ ເພື່ອສົນທະນາຄຳຖາມນີ້ນຳກັນ: “ແມ່ນໃຜທີ່ທ່ານສາມາດໄປຫາເພື່ອຂໍຄວາມຊ່ວຍເຫຼືອ ຖ້າຫາກວ່າເກີດເຫດຄວາມຮຸນແຮງໜຶ່ງຂຶ້ນຕໍ່ກັບພວກແມ່ຍິງຢູ່ໃນຊຸມຊົນຂອງທ່ານ?”

ເຮັດໂຄງສ້າງອັນໜຶ່ງຢູ່ຂ້າງລຸ່ມນີ້ ໃສ່ໃນເຈ້ຍແຜ່ນໃຫຍ່ແຜ່ນໜຶ່ງທີ່ທຸກໆຄົນສາມາດແນມເຫັນ. ຢູ່ໃນຖິ່ນທຳອິດ, ໃຫ້ຂຽນຊື່ບັນດາເຈົ້າໜ້າທີ່ໆແຕກຕ່າງກັນທີ່ກຸ່ມໄດ້ກຳນົດໄວ້. ສະເໜີໃຫ້ຄູຝຶກຮັບເຊີນຊ່ວຍເພີ່ມເຕີມສິ່ງທີ່ກຸ່ມທີ່ຍັງບໍ່ສາມາດຕື່ມໃສ່

ອົງການ	ບົດບາດ (ພວກເຂົາເຮັດວຽກຫຍັງ?)	ມີຫຍັງທີ່ເຮັດບໍ່ໄດ້/ເປັນຫຍັງບໍ່ເຮັດ ຍ້ອນຫຍັງ?	ມີຫຍັງທີ່ພວກເພີ່ນຄວນເຮັດຕື່ມອີກ
ຕຳຫຼວດ (ເຈົ້າໜ້າທີ່ຕຳຫຼວດ)			
ເຈົ້າແຂວງ ສະພານະຄອນ ສະພາຜູ້ສູງອາຍຸ			
ທ່ານໝໍ ຫຼື ພ/ງແພດອື່ນໆ			
ຜູ້ພິພາກສາ, ຫຼື ພ/ງສານ			
ພ/ງ ກະຊວງທີ່ຮັບຜິດຊອບວຽກແມ່ຍິງ			

- 2** ໃຫ້ອະທິບາຍຈຸດປະສົງຂອງກຸ່ມສືບສວນ ແມ່ນເພື່ອຮຽນຮູ້ວ່າພວກເຈົ້າໜ້າທີ່ແຕ່ລະຄົນ ປະຕິບັດບົດບາດແນວໃດ ເພື່ອຍຸຕິຄວາມຮຸນແຮງທາງເພດ ໂດຍຕອບຄຳຖາມເຫຼົ່ານີ້:

- ເຈົ້າໜ້າທີ່ແຕ່ລະຄົນເຮັດຫຍັງໃນປະຈຸບັນ ເພື່ອສະແດງອອກເຖິງການຕໍ່ຕ້ານຄວາມຮຸນແຮງຕໍ່ກັບພວກແມ່ຍິງ ແລະກຸ່ມພວກຄົນ LGBT?
- ແມ່ນຫຍັງທີ່ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ເຮັດ? ແມ່ນຫຍັງທີ່ພວກເຂົາບໍ່ສາມາດເຮັດໄດ້? ເປັນຫຍັງ?
- ມີສິ່ງອື່ນໃດອີກທີ່ພວກເຂົາຄວນເຮັດ ເພື່ອສະເໜີວິທີການແກ້ໄຂຄວາມຮຸນແຮງທາງເພດນີ້?

ກິດຈະກຳ.**ກຸ່ມສືບສວນກ່ຽວກັບພາລະບົດບາດ ແລະໜ້າທີ່ຂອງເຈົ້າໜ້າທີ່ທ້ອງຖິ່ນ. (ຕໍ່)**

ສະເໜີໃຫ້ກຸ່ມເພື່ອປະກອບເປັນໜ່ວຍປະຕິບັດງານຍ່ອຍ. ອະທິບາຍໃຫ້ຊາບວ່າ ແຕ່ລະໜ່ວຍຈະເປັນ ຜູ້ຮັບຜິດຊອບສຳລັບການຮຽນຮູ້ເພີ່ມເຕີມກ່ຽວກັບບົດບາດ ແລະໜ້າທີ່ຂອງໜຶ່ງໃນຈຳນວນເຈົ້າໜ້າ ທີ່ທັງຫຼາຍ ແລະເກັບກຳຂໍ້ມູນເພື່ອຕອບຄຳຖາມເຫຼົ່ານີ້. ຈາກນັ້ນ ໃຫ້ແບ່ງປັນຂໍ້ມູນນັ້ນໆ ພາຍໃນກຸ່ມ ທັງໝົດ ໃນກອງປະຊຸມຄັ້ງຕໍ່ໄປ.

- 3 ການສືບສວນ! ອາດໄດ້ເຮັດຫຼາຍອາທິດສຳລັບໜ່ວຍປະຕິບັດງານຍ່ອຍ ເພື່ອເກັບກຳຂໍ້ມູນທີ່ພວກເຂົາ ຕ້ອງການ ໂດຍຜ່ານການສຳພາດ ແລະການຊອກຫາຂໍ້ມູນໂດຍວິທີການອື່ນໆ. ຍົກໂຕຢ່າງ, ພວກເຂົາ ເຂົ້າສຳພາດບຸກຄົນພາຍໃນແຕ່ລະສະຖາບັນ ເພື່ອໃຫ້ໄດ້ມາຊຶ່ງຄວາມຄິດເຫັນທີ່ແຕກຕ່າງກັນ. ພວກ ເຂົາຍັງຄວນສຳພາດພວກແມ່ຍິງ ຜູ້ຊຶ່ງໄດ້ໄປພົບກັບເຈົ້າໜ້າທີ່ ຜູ້ທີ່ມີຄວາມຄິດເຫັນແຕກຕ່າງກັນ ສຳລັບການປົກປ້ອງ ແລະໃຫ້ຄວາມເປັນທຳ. ຂ່າວສານໃໝ່ໆ ແລະບັນທຶກຕ່າງໆຂອງສານສາມາດ ອະທິບາຍໄດ້ວ່າ ເຈົ້າໜ້າທີ່ເຮັດຫຍັງ ແລະ ບໍ່ໄດ້ເຮັດຫຍັງແນ່.

- 4 ອີກເທື່ອໜຶ່ງ ເມື່ອພວກກຸ່ມທັງຫຼາຍໄດ້ສຳເລັດການສືບສວນຂອງພວກເຂົາ, ຮຽກເຊີນເຂົ້າປະຊຸມບັນ ດາໜ່ວຍປະຕິບັດງານຍ່ອຍ ເພື່ອລາຍງານຄືນທັງໝົດຂອງກຸ່ມ. ເຮັດໃຫ້ແນ່ໃຈເພື່ອອະນຸຍາດໃຫ້ມີເວ ລາຢ່າງເຕັມສ່ວນຂອງແຕ່ລະໜ່ວຍປະຕິບັດງານຍ່ອຍ ເພື່ອສະເໜີ ແລະສຳລັບໝົດທຸກຄົນໄດ້ຖາມຄຳ ຖາມຕ່າງໆ.

ກຸ່ມຂອງພວກເຮົາໄດ້ຮຽນ ຮູ້ກ່ຽວກັບກົດໝາຍ ເພື່ອປົກ ປ້ອງພວກເຮົາຕ້ານຄວາມຮຸນ ແຮງພາຍໃນຄອບຄົວ. ໃຜຜູ້ ໜຶ່ງຈາກກະຊວງກິດຈະການ ແມ່ຍິງສາມາດນຳເອົາສຳເນົາ ເອກະສານລາຍງານຕໍ່ຕຳ ຫຼວດໄດ້ ສະນັ້ນ ແມ່ຍິງທີ່ຖືກ ຂົ່ມຂືນບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງເຮັດລາຍ ງານນີ້ດ້ວຍຕົນເອງເອງ.

- 5 ເພື່ອສະຫຼຸບສັງລວມ, ສະເໜີໃຫ້ກຸ່ມສະຫຼຸບສິ່ງທີ່ພວກເຂົາໄດ້ຮຽນມາຈາກຂະບວນປະຕິບັດງານ ແລະ ແມ່ນຫຍັງທີ່ອາດເປັນຈຸດເລັ່ງເພື່ອບາດກ້າວຕໍ່ໄປ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ລະບົບຍຸຕິທຳປະຕິບັດຢ່າງເປັນທຳ. ສຳ ລັບໂຕຢ່າງ, ບາງເທື່ອກຸ່ມອາດຕ້ອງການເລັ່ງໃສ່ເປົ້າໝາຍເພື່ອເລັ່ງໃສ່ເຮັດໃຫ້ປະຊາຊົນຮູ້ຈັກໜ້າທີ່ຂອງ ພະນັກງານທ້ອງຖິ່ນ ເພື່ອໃຫ້ຄຳຕອບຕໍ່ກໍລະນີຕ່າງໆຂອງຄວາມຮຸນແຮງຕໍ່ພວກແມ່ຍິງ. ຫຼື ບາງທີພວ ກເຂົາອາດຕ້ອງການເຮັດໃຫ້ມັນງ່າຍຂຶ້ນສຳລັບພວກຄົນ LGBT ເພື່ອລາຍງານຕໍ່ຕຳຫຼວດຄະດີອາຍາ.

ເພື່ອພັດທະນາແຜນການ, ທີ່ອາດຈະເປັນປະໂຫຍດເພື່ອປົກສາສົນທະນານີ້ ໂດຍການເຮັດແຜນ ທີ່ອຳນາດ ຂອງກິດຈະກຳອັນໜຶ່ງຂຶ້ນ (ໜ້າ 284).

ເຮັດວຽກກັບສານທ້ອງຖິ່ນ ແລະຕຳຫຼວດ.

ລະບົບຍຸຕິທຳສາມາດຊ່ວຍພວກແມ່ຍິງຫຼາຍຂຶ້ນ ເມື່ອເວລາພວກພິພາກສາ, ທະນາຍຄວາມ, ເຈົ້າໜ້າທີ່ສານ ແລະເຈົ້າໜ້າທີ່ຕຳຫຼວດຮັບຮູ້ວ່າພວກແມ່ຍິງ ແລະກຸ່ມຄົນ LGBT ບໍ່ໄດ້ຮັບຄວາມຍຸຕິທຳ ແລະບັນດາເຈົ້າໜ້າທີ່ຕ້ອງຊ່ວຍປົກປ້ອງ ແລະປ້ອງກັນສິດທິຕ່າງໆຂອງໝົດທຸກຄົນ. ການມີສ່ວນຮ່ວມຂອງບັນດາເຈົ້າໜ້າທີ່ເຫຼົ່ານັ້ນ ຕ້ອງພະຍາຍາມປັບປຸງຍົກລະດັບລະບົບການຮ້ອງທຸກຢ່າງທັນການຢູ່ສະເໝີ, ໃນການປ່ຽນແປງຍຸດທະສາດໃດໜຶ່ງ ແລະການປະຊຸມຫຼາຍໆເທື່ອ. ທ່ານຄວນເຮັດວຽກກັບບັນດາຜູ້ນຳຊຸມຊົນ ເພື່ອຊອກຫາບຸກຄົນຢູ່ໃນຂະບວນການຍຸຕິທຳ ຜູ້ຊຶ້ງມີທ່າອ່ຽງທີ່ຈະເຫັນດີຮັບຟັງ ແລະສະໜັບສະໜູນຂໍ້ສະເໜີຕ່າງໆຂອງທ່ານ. ທ່ານຄວນຊອກຫາພວກເຈົ້າໜ້າທີ່ຈຳນວນໜຶ່ງຜູ້ທີ່ຈະບໍ່ປ່ຽນແປງຄຳສະເໜີຂອງທ່ານ ແລະທ່ານຕ້ອງໄດ້ໝູນຫຼັງ ບໍ່ໃຫ້ເຂົາໄດ້ຖືກຍົກຍ້າຍຈາກໜ້າທີ່.

ນີ້ຄືໂຕຢ່າງຈຳນວນໜຶ່ງ ຂອງວິທີທາງທີ່ທ່ານສາມາດຍົກລະດັບລະບົບຍຸຕິທຳໄດ້.

ໜ່ວຍຕຳຫຼວດຍິງ. ຫຼາຍຄັ້ງພວກແມ່ຍິງກໍ່ຮູ້ສຶກບໍ່ສະດວກ ຫຼືບໍ່ຢາກເວົ້າກັບເຈົ້າໜ້າທີ່ຕຳຫຼວດເພດຊາຍ ເພື່ອບັນທຶກການຂົ່ມຂືນ ຫຼືຄວາມຮຸນແຮງພາຍໃນຄອບຄົວ. ໃນຊຸມປີ 1980, ອົງການຈັດຕັ້ງຂອງແມ່ຍິງຢູ່ປະເທດບຣາຊິນ ໄດ້ຈັດຕັ້ງໜ່ວຍຕຳຫຼວດອາສາແມ່ຍິງທັງໝົດເປັນແມ່ຍິງລ້ວນໆ. ໜ່ວຍຕຳຫຼວດຍິງລ້ວນຊຸດທຳອິດ ໄດ້ສ້າງຕັ້ງຂຶ້ນໃນປີ 1985 ແລະປະຈຸບັນນີ້ ໄດ້ມີຫຼາຍປະເທດກໍ່ໄດ້ປະຕິບັດເອົາເປັນແບບຢ່າງ. ຫຼາຍຄັ້ງ, ນັກສັງຄົມສົງເຄາະໄດ້ເຮັດວຽກຄຽງຄູ່ກັບຕຳຫຼວດຍິງ ເພື່ອຊ່ວຍພວກແມ່ຍິງໃຫ້ເຂົ້າໃຈໃນສິດທິຂອງຕົນ, ການຕັດສິນໃຈ ແລະຮັບການປົນປົວສຸຂະພາບ ແລະການບໍລິການຕ່າງໆ.

ຕຳຫຼວດໄດ້ຮັບການຝຶກອົບຮົມ ເລື່ອງຄວາມຮຸນແຮງທາງເພດ

ນັກເຄື່ອນໄຫວກິດຈະກຳໃນຊຸມຊົນ ຍັງສາມາດຈັດການຝຶກອົບຮົມ ວ່າດ້ວຍຄວາມຮຸນແຮງທາງເພດ. ເຈົ້າໜ້າທີ່ຕຳຫຼວດບາງທ່ານ ບໍ່ໄດ້ບັງຄັບໃຊ້ບັນດາກົດໝາຍຕາມຄວາມຮຸນແຮງພາຍໃນປະເທດ ຫຼື ພວກເກທີ່ຂີ້ອາຍ. ພວກເຂົາອາດປະຕິເສດວ່າ ນັ້ນບໍ່ແມ່ນຄວາມຮຸນແຮງ ແລະຍ້ອນວ່າພວກຕຳຫຼວດພວກເຂົາເອງອາດຂົ່ມຂືນພວກແມ່ຍິງ ຫຼື ຊູ່ເຂັ້ນ ພວກຄົນເກ. ເພື່ອປ່ຽນແປງການປະພຶດປະຕິບັດ ແລະການລ່າອ່ຽງ ຕ້ອງໄດ້ໃຊ້ເວລານານ, ພວກເຈົ້າໜ້າທີ່ຕຳຫຼວດຕ້ອງໄດ້ຮຽນຮູ້ຈຸດຍືນຂອງຕົນຄືນໃໝ່.

ການຕັດສິນຄະດີຄວາມຮຸນແຮງທາງເພດພາຍໃນຄອບຄົວ.

ຍັງມີບາງຄະດີທີ່ພວກແມ່ຍິງມີຄວາມຢ້ານກົວ ເພື່ອຈະໃຫ້ການວ່າໃຜເປັນຜູ້ຂົ່ມຂືນຕໍ່ເຈົ້າໜ້າທີ່ທັງຫຼາຍ, ເພາະວ່າ ພວກເຂົາອາໄສອາຫານ ແລະທີ່ພັກພາອາໄສນຳຜູ້ຂົ່ມຂືນ ຖ້າຫາກຜູ້ມາຂົ່ມຂືນຖືກຈັບສົ່ງໄປເຂົ້າຄຸກ, ຍິງຄົນນັ້ນອາດບໍ່ມີທີ່ພັກພາອາໄສ ຫຼື ແຫຼ່ງລາຍຮັບຕ່າງໆອີກຕໍ່ໄປ. ຖ້າຫາກວ່າເຂົາບໍ່ຖືກສົ່ງເຂົ້າຄຸກ, ເຂົາອາດທຳຮ້າຍນາໆເພີ່ມຂຶ້ນຫຼາຍກວ່າເກົ່າ. ພວກແມ່ຍິງແມ່ນໄດ້ຖືກກັບດັກໃນສະຖານະການຂອງຄວາມຮຸນແຮງໃນຄອບຄົວ ໃນບາງຄັ້ງ ການລາຍງານຄວາມກົດຂີ່ຂົ່ມເຫັງແລ້ວ ແຕ່ວ່າບໍ່ສາມາດມີອິດສະຫຼະ ແລະຜ່າຍໜີອອກໄປຈາກຄູ່ຮ່ວມເພດໄດ້. ຄະດີນີ້ຄວນນຳໄປຟ້ອງຮ້ອງຕໍ່ສານອີກກໍລະນີ ຍ້ອນວ່າ ຄະດີການທຳລາຍທາງເພດຍັງບໍ່ທັນຢຸດຕິເທື່ອ ຢູ່ປະເທດສະຫະລັດ, ລະບົບຂອງສານທ້ອງຖິ່ນໄດ້ມີການຕອບຮັບ ຄະດີແບບນີ້ ໂດຍຈັດໃຫ້ສານແກ້ໄຂຄວາມຮຸນແຮງຢູ່ພາຍໃນຄອບຄົວ.

ການແກ້ໄຂບັນຫາການຊ່ວຍເຫຼືອໃຫ້ແກ່ສັງຄົມ ເຊັ່ນ: ການຊ່ວຍໃຫ້ມີເຮືອນຢູ່ ແລະການຝຶກວຽກ, ໄວເທົ່າທີ່ຈະໄວໄດ້ ໃນກໍລະນີຂອງແມ່ຍິງຄົນໜຶ່ງ ເພື່ອຈັດເຂົ້າໃນສຳນັກເອກກະສານຂອງສານ. ພວກແມ່ຍິງຍັງໄດ້ຮັບການຝຶກໃນການວາງແຜນສຳລັບຄວາມປອດໄພ ແລະສ້າງຕັ້ງແຜນຫຼັກໜຶ່ງໃນສະຖານະການຄວາມຮຸນແຮງ. (ເບິ່ງໃນໜ້າ 166 ການຊ່ວຍເຫຼືອຜູ້ລອດຊີວິດຈາກຄວາມຮຸນແຮງຂອງຄອບຄົວ). ສານເຫຼົ່ານີ້ ຍັງໄດ້ຊ່ວຍນຳເອົາພວກແມ່ຍິງ ໃຫ້ຢູ່ໃນຄວາມປອດໄພໃນໄລຍະ ແລະຫຼັງຂະບວນການດຳເນີນຂອງສານໂດຍການຕິດຕາມເບິ່ງຄວາມປະພຶດຂອງພວກທີ່ຂົ່ມຂູ່ທັງຫຼາຍ. ການເຂົ້າເຖິງເຫດການເປັນການເລັ່ງໃຫ້ສານໄດ້ນຳເນີນການ ແລະເຮັດໃຫ້ພວກທີ່ລອດຊີວິດໄດ້ໃຫ້ໄວກັບລະບົບຂອງສານ ແລະການຊູ່ເຊີນໃຫ້ມີສາຍສຳພັນຂອງພວກເຂົາໃຫ້ຢູ່ໃນສະຖານະດີ.

ການຮັກສາຄວາມຍຸຕິທຳ. ເມື່ອກຸ່ມປະຕິບັດງານໃນຊຸມຊົນໜຶ່ງຊ່ວຍເຫຼືອຜູ້ທີ່ລອດຊີວິດຈາກຄວາມຮຸນແຮງໃນຄອບຄົວ ຫຼື ພວກເກີດຂຶ້ນເພື່ອປະເຊີນໜ້າ ແລະການເຈລະຈາກັບຜູ້ທີ່ຂົ່ມຂູ່ພວກເຂົາ, ອັນນີ້ເອີ້ນວ່າ “ນຳເອົາຄວາມຍຸຕິທຳຄືນມາ”. ການສ້າງຕັ້ງບັນດາເງື່ອນໄຂຂອງຮູບການຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງຊຸມຊົນຈະໃຊ້ເວລາ ແລະການຝຶກອົບຮົມ. ມັນດຳເນີນໄດ້ດີ ເມື່ອຫາກມີຄວາມຊ່ວຍເຫຼືອຂອງຊຸມຊົນຢ່າງເຂັ້ມແຂງ.

ລະບົບເອກະລາດຂອງສານ. ຢູ່ໃນສີ່ໂຕເມືອງຂອງປະເທດອິນເດຍ, ກຸ່ມແມ່ຍິງກຸ່ມໜຶ່ງທີ່ເອີ້ນຊື່ວ່າ ບາຣາຕີຢາ ມຸດສະລິມ (Bharatiya Muslim Mahila Andolan) ຫຼືຊື່ຫຍໍ້ວ່າ ບີແອມແອມເອ (BMMA) ໄດ້ສ້າງຕັ້ງສານຂອງຕົນເອງຂຶ້ນ ສຳລັບບັນຫາທາງກົດໝາຍຂອງພວກແມ່ຍິງ. ໃນທີ່ຜ່ານມາການຢ່າຮ້າງ ແລະກໍລະນີການດູແລລູກ ໄດ້ເປັນລະບົບຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງລັດຖະບານ ຫຼື ແກ້ໄຂບັນຫາໂດຍຜ່ານ ເທີ ແຊເຣຍ (the Sharia) (ກົດໝາຍອິດສະລາມ) ເປັນສານທີ່ຄຸ້ມຄອງໂດຍພວກຜູ້ຊາຍທັງໝົດ. ສານເຫຼົ່ານີ້ຫາກຍາກທີ່ຈະປະຕິບັດແລະໃຫ້ກຽດພວກແມ່ຍິງ, ຜູ້ທີ່ຖືກປະໂຫຍດໃຫ້ຢູ່ໂດຍປາສະຈາກການຊ່ວຍເຫຼືອທາງດ້ານການເງິນ ແກ່ພວກເຂົາ ແລະລູກຂອງເຂົາ. ກຸ່ມບີແອມແອມເອ (BMMA) ໄດ້ເຮັດວຽກກະກຽມກົດໝາຍແຫ່ງຊາດທີ່ມີຢູ່ໃຫ້ເຂັ້ມແຂງໃນການປົກປ້ອງພວກແມ່ຍິງພາຍໃຕ້ກົດໝາຍອິດສະລາມ ແລະຍັງສະໜອງການຊ່ວຍເຫຼືອທາງດ້ານກົດໝາຍໃຫ້ພວກແມ່ຍິງຜູ້ທີ່ປະສົງຈະນຳໃຊ້ລະບົບສານຂອງລັດຖະບານ.

ການຂົ່ມຂູ່ ແມ່ນເປັນຄະດີອາດຍາຢ່າງດຽວ ຊຶ່ງຜູ້ທີ່ຖືກເຄາະຮ້າຍ ໄດ້ກາຍມາເປັນຜູ້ທີ່ຖືກກ່າວຫາຊຳ.

(Freda Adler, ຜູ້ຊ່ຽວຊານຄະດີອາດຍາ)

ກົດໝາຍສິດທິມະນຸດສາມາດໃຫ້ການຊ່ວຍເຫຼືອ.

ພາຍໃຕ້ກົດໝາຍສາກົນວ່າດ້ວຍສິດທິມະນຸດ, ຄວາມຮຸນແຮງທາງເພດສຳພັນເປັນພາກສ່ວນໜຶ່ງທີ່ຕ້ານກັບຊີວິດຄວາມເປັນປະຊາຊົນພົນລະເຮືອນ, ຄວາມຮຸນແຮງທາງເພດສຳພັນນີ້ ທາງກົດໝາຍໄດ້ຮັບຮອງເອົາວ່າເປັນຄະດີອາດຍາ ຍ້ອນຄວາມຮຸນແຮງທາງເພດແມ່ນຕ້ານກັບຊີວິດຂອງຄວາມເປັນມະນຸດຊາດ. ຄວາມໝາຍຂອງປະໂຫຍກນີ້ ມັນບໍ່ໄດ້ໝາຍເຖິງພຽງແຕ່ເກດຄວາມເປັນອັນຕະລາຍ ແຕ່ກຸ່ມຄົນໃດໜຶ່ງ ແຕ່ຍັງເປັນຄວາມອະຍຸຕິທຳຕໍ່ຄົນທັງໝົດ. ກຸ່ມຄົນຕ່າງໆໄດ້ນຳໃຊ້ກົດໝາຍວ່າດ້ວຍສິດທິມະນຸດ ເມື່ອເວລາພວກເຂົາສົ່ງໃບຮ້ອງທຸກຂໍຄວາມເປັນທຳຈາກສານທ້ອງຖິ່ນ ແລະສານລັດຖະບານ (ສຳລັບລາຍລະອຽດຕື່ມ ເບິ່ງເອກກະສານຊ້ອນທ້າຍ ກ : ການໃຫ້ຄຳປຶກສາ ເພື່ອສິດທິຂອງແມ່ຍິງ ໂດຍນຳໃຊ້ ກົດໝາຍສາກົນ).

ຈັດຕັ້ງນຳເອົາຄວາມຍຸຕິທຳໃຫ້ພວກລອດຊີວິດ.

ເຖິງຢ່າງໃດກໍດີເຖິງແມ່ນວ່າທ່ານຈະສຶກສາອົບຮົມໃຫ້ຕຳຫຼວດຫຼາຍປານໃດກໍຕາມ, ຈັດຕັ້ງບັນດາສານສຳຮອງ ແລະອອກແບບສຳລັບການປັບປຸງຄວາມຍຸຕິທຳ, ທ່ານຈະຍັງຕ້ອງການເພື່ອຂັບເຄື່ອນຄວາມຊ່ວຍເຫຼືອຢູ່ໃນຊຸມຊົນຢູ່. ຖ້າຫາກທ່ານສາມາດຈັດຕັ້ງຊຸມຊົນເພື່ອໃຫ້ເຂົ້າໃຈ ແລະເຮັດໜ້າທີ່ກັບຄວາມຮຸນແຮງທາງເພດ, ທ່ານຈະຕ້ອງໄດ້ມຸ່ງໄປທາງໜ້າໃຫ້ເປັນເຄື່ອງມືເພື່ອນຳເອົາຄວາມເປັນທຳມາໃຫ້ພວກລອດຊີວິດ. ດ້ວຍມືພື້ນຖານຮາກຫຍ້າທີ່ເຂັ້ມແຂງອັນໜຶ່ງ, ທ່ານກໍສາມາດ, ຍົກໂຕຢ່າງ, ສ້າງຂະບວນການລະດົມຂົນຂວາຍຕ້ານກັບພວກພິພາກສາຊຶ່ງສ້າງຄວາມເຫັນແຕກຕ່າງຕ້ານກັບພວກແມ່ຍິງ ແລະກຸ່ມຄົນ LGBT ການກົດດັນໃຫ້ພວກພິພາກສາເຫຼົ່ານັ້ນ ເພື່ອປ່ຽນແປງໄປເທື່ອກ້າວ ຫຼື ລາອອກ. ທ່ານຍັງສາມາດຈັດຕັ້ງຊຸມຊົນຂອງທ່ານ ເພື່ອຊ່ວຍຊຸກຍູ້ໂຮງໝໍ ຫຼືສູນປົນປົວສຸຂະພາບຕ່າງໆ ໃຫ້ປັບປຸງເນື້ອໃນເອກະສານກ່ຽວກັບຄະດີການຂົ່ມຂູ່ໃຫ້ມີເນື້ອໃນໃນແບບທາງການທູດ ໃຫ້ດີຂຶ້ນກວ່າເກົ່າ.

ໃນວັນທີ 14 ກຸມພາ ປີ 2013, ພວກແມ່ຍິງຢູ່ ຮົງກົງ ໄດ້ຮ່ວມກັບຄົນຈຳນວນໜຶ່ງຕື້ ຢູ່ໃນ 207 ປະເທດ ພາກັນ ລຸກຂຶ້ນ ແລະເຕັ້ນລຳ ຮຽກຮ້ອງເພື່ອຍຸຕິຄວາມຮຸນແຮງທາງ ເພດຕໍ່ກັບແມ່ຍິງ ແລະຍິງສາວ. ສຳລັບຂໍ້ມູນເພີ່ມເຕີມ ກ່ຽວກັບ “ໜຶ່ງຕື້ຄົນລຸກຂຶ້ນເພື່ອຄວາມຍຸຕິທຳ” ຈົ່ງເບິ່ງໃນ ເວັບໄຊ: www.onebillionrising.org

ໂດຍການຕິດຕໍ່ພົວພັນກັບຂະບວນການເຄື່ອນໄຫວຂອງໂລກຕ້ານກັບຄວາມຮຸນແຮງ, ທ່ານສາມາດ ເຮັດໃຫ້ອົງການຈັດຕັ້ງຂອງທ່ານເຂັ້ມແຂງໄດ້ ແລະໄດ້ຮັບຊ່າວສານຈາກສື່ມວນຊົນຢ່າງຕັ້ງໜ້າ. ວີ ເດ (V-Day), ແມ່ນນັກເຄື່ອນໄຫວຂອງໂລກທີ່ໃຊ້ຄວາມພະຍາຍາມເຮັດວຽກ ເພື່ອຍຸຕິຄວາມຮຸນແຮງຕໍ່ກັບພວກແມ່ຍິງ ແລະເດັກສາວ, ປູກຈິດສຳນຶກ ແລະຊ່ວຍເຫຼືອດ້ານການເງິນ ແລະຊ່ວຍເພີ່ມພະລັງແຮງໃຫ້ບັນດາອົງການ ຈັດຕັ້ງໃນການຕໍ່ສູ້ກັບຄວາມຮຸນແຮງ. ວັນສາກົນຕ້ານກັບຄວາມກຽດຊັງ ຫຼື ຄວາມຍ້ານກົວການຮັກຮ່ວມ ເພດ (Homophobia) ແມ່ນອີກໂອກາດໜຶ່ງ ເພື່ອຮ່ວມກັນເປັນຂະບວນໃຫຍ່ເປັນຂະບວນການທີ່ດຶງເອົາ ຄວາມສົນໃຈໃຫ້ແກ່ດ້ານສື່ມວນຊົນ. ເປັນການສະເຫຼີມສະຫຼອງໃຫຍ່ຂອງວັນທີ 17 ພຶດສະພາ. ວັນກຳເນີດ ແມ່ນໃນປີ 1990 ທີ່ອົງການອະນາໄມໂລກໄດ້ປ່ຽນຈາກ “ການຮັກຮ່ວມເພດ” ຈາກບັນຊີລາຍຊື່ການເຈັບປ່ວຍ ຂອງພະຍາດແນວຄິດ - ກິດຈະກຳນີ້ໄດ້ຊ່ວຍເຫຼືອໃຫ້ຜູ້ຄົນປູກຈິດສຳນຶກບັນຫາຂອງພວກ LGBT ຢູ່ໃນ ບັນດາຊຸມຊົນ, ສະຖານທີ່ເຮັດວຽກ, ແລະ ຢູ່ໃນຄອບຄົວຂອງພວກເຂົາ.

ການປະທ້ວງ ໃນປະເທດອິນເດຍ ຮຽກຮ້ອງໃຫ້ຍຸຕິຄວາມຮຸນແຮງຕໍ່ພວກແມ່ຍິງ.

ໃນເດືອນທັນວາ 2012, ຍິງນາງໜຶ່ງອາຍຸ 23 ປີ ໄດ້ຖືກຈູໂຈມ ແລະໄດ້ຖືກຂົ່ມຂືນໂດຍພວກຜູ້ຊາຍ 6 ຄົນຢູ່ໃນລົດເມຄັນໜຶ່ງຢູ່ກຸງນິວເດນລີ (New Delhi) ປະເທດອິນເດຍ. ເພື່ອນຊາຍຄົນໜຶ່ງໄດ້ພະຍາຍາມ ເພື່ອປ້ອງກັນນາງ ໄດ້ຖືກທູບຕີຢ່າງທາລຸນກ່ອນທີ່ເຂົາ ແລະນາງຈະຖືກໂຍນລົງຈາກລົດເມ. ຊາວຕ່າງ ປະເທດໄດ້ພົບເຫັນພວກເຂົາຢູ່ຂ້າງຖະໜົນ ແລະໄດ້ນຳສົ່ງພວກເຂົາໄປໂຮງໝໍ. ແມ່ຍິງໄດ້ເສຍຊີວິດໃນ 2 ອາທິດຕໍ່ມາຈາກການບາດເຈັບຂອງນາງ. ຂ່າວເລື່ອງການຈູໂຈມນີ້ໄດ້ກະຈາຍໄປຢ່າງໄວວາໃນທົ່ວໂຕ ເມືອງໃຫຍ່ ແລະທົ່ວປະເທດ. ສອງສາມວັນຕໍ່ມາ, ມີພວກປະທ້ວງນັບພັນຄົນໄດ້ເຂົ້າໄປຍັງກຸງ ນິວເດນລີ ແລະໂຕເມືອງຕ່າງໆ ເພື່ອປະທ້ວງລັດຖະບານທີ່ເຮັດວຽກຊັກຊ້າໃນການໃຫ້ຄຳຕອບຕໍ່ເຫດການໆ ຂົ່ມ ຂືນຢ່າງໂຫດຮ້າຍປາເຖື່ອນ ເພື່ອຮຽກຮ້ອງໃຫ້ຍຸຕິຄວາມຮຸນແຮງທາງເພດບໍ່ໃຫ້ແຜ່ຜາຍຢູ່ໃນປະເທດ ອິນເດຍ.

ກຸ່ມແມ່ຍິງ ແລະອົງການຈັດຕັ້ງຕ່າງໆຢູ່ໃນປະເທດອິນເດຍ ໄດ້ປ່າວປະກາດເວລານານເປັນ ປີ ຕ້ານກັບການຂົ່ມຂືນ ແລະຕ້ານຄວາມຮຸນແຮງຕໍ່ພວກແມ່ຍິງໃນທຸກຮູບແບບ. ແຕ່ວ່າມວນຊົນທີ່ມາປະ ທ້ວງ - ແລະຕຳຫຼວດໄດ້ກົດດັນພວກເຂົາຄືນ - ດຶງເອົາຄວາມສົນໃຈຂອງສື່ສານມວນຊົນໃຫ້ເຫັນບັນຫາ ນີ້ທີ່ບໍ່ເຄີຍເກີດຄວາມຮຸນແຮງທາງເພດແບບນີ້ກ່ອນໜ້ານີ້ຈັກເທື່ອ. ມີພວກເດີນຂະບວນປະທ້ວງຫຼາຍຄົນ ໄດ້ລາຍງານເລື່ອງສ່ວນຕົວ ແລະປະສົບການຄຸກຄາມທາງເພດ ແລະການຂົ່ມຂືນໃນຄອບຄົວຂອງຕົນ. ພວກເຂົາໄດ້ມີຄວາມໂກດແຄ້ນໃສ່ເຈົ້າໜ້າທີ່ຕຳຫຼວດ ແລະພວກພະນັກງານທີ່ປ່ອຍປະລະເລີຍ ເລື່ອງ ການຮ້ອງທຸກຂອງພວກເຂົາ ແລະບໍ່ລົງໂທດພວກບ້າກາມ, ແຕ່ສຳລັບພວກບ້າກາມເຫຼົ່ານັ້ນ ພວກເຂົາ ບໍ່ຮູ້ສຶກຕົນເລີຍວ່າ ພວກເຂົາຄວນທີ່ຈະເວົ້າເລື່ອງຄວາມຮຸນແຮງທາງເພດອອກມາ ຫຼື ເພື່ອຮຽກຮ້ອງຂໍ ຄວາມເປັນທຳເລີຍ.

ທັງສອງຝ່າຍລວມທັງພວກຜູ້ຊາຍ ແລະພວກແມ່ຍິງ ໄດ້ຮ່ວມກັນເດີນປະທ້ວງ ເພື່ອປະນາມແນວຄວາມຄິດເດີມ ທີ່ຝັງໄວ້ໃນຄວາມຄິດທີ່ວ່າພວກແມ່ຍິງແມ່ນຊັບສົມບັດ ຂອງພວກຜູ້ຊາຍ ທີ່ຈະຕ້ອງນຳໃຊ້ຕາມທີ່ພວກເຂົາ ປາຖະໜາ. ພວກປະທ້ວງໄດ້ສະແດງທ່າທີ ທີ່ຈະແຈ້ງວ່າພວກແມ່ຍິງບໍ່ໄດ້ຖືກຕຳນິ ສຳລັບ ການຄຸກຄາມ ແລະຄວາມຮຸນແຮງຕໍ່ພວກເຂົາ. ກຸ່ມຂອງພວກຜູ້ຊາຍກຸ່ມໜຶ່ງຢູ່ເມືອງ ເດນລີ Delhi ໄດ້ສະແດງຄວາມສາມັກຄີປອງດອງກັບ ພວກແມ່ຍິງ ໂດຍການສວມໃສ່ຊຸດແມ່ຍິງໃນມື້ໜຶ່ງ ເພື່ອຮຽກຮ້ອງຄວາມສົນໃຈ ຕາມວິທີທາງທີ່ພວກ ແມ່ຍິງໄດ້ຖືກບັງຄັບໃນທີ່ສາທາລະນະ.

ຜູ້ຄົນໃນທົ່ວໂລກໄດ້ຍິນສຽງຮຽກຮ້ອງຂອງພວກປະທ້ວງ. ພວກເຂົາໄດ້ຮຽກຮ້ອງໃຫ້ຈັບກຸມໂດຍໄວ ແລະນຳຂຶ້ນສານສຳລັບກໍລະນີທີ່ພວກຂົ່ມຂືນ ແລະລ່ວງເກີນທາງເພດ, ມີກົດໝາຍທີ່ເຂັ້ມງວດ ແລະບັງ ຄັບໃຊ້ຄະດີອາຍາການລ່ວງລະເມີດທາງເພດ ແລະໃຫ້ມີຄວາມປອດໄພໃນການຂຶ້ນສົ່ງສາທາລະນະ ສຳລັບພວກແມ່ຍິງທັງຫຼາຍ.

ການລະວັງໄພສາກົນຮ່ວມກັນກັບການປະຕິບັດບົດບາດຂອງທ້ອງຖິ່ນໄດ້ສ້າງຄວາມກົດດັນເພື່ອ ການປ່ຽນແປງ. ບັນດາລັດທັງຫຼາຍຂອງລັດຖະບານໄດ້ສ້າງຄວາມເຂັ້ມງວດໃຊ້ກົດໝາຍການຂົ່ມຂືນ ແລະໃຫ້ຄຳໝັ້ນສັນຍາຈະໃຫ້ການບໍລິການຕ່າງໆ. ລັດຖະບານກາງໄດ້ແຕ່ງຕັ້ງຄະນະກຳມາທິການຂັ້ນສູງ ເພື່ອຮັບຮອງເອົາການປ່ຽນແປງທັງຫຼາຍເພື່ອເປັນກົດໝາຍ. ກຸ່ມພວກແມ່ຍິງໄດ້ຕັ້ງຄວາມຫ້ວງເມື່ອການ ຮັບຮອງຕ່າງໆຂອງພວກເຂົາ ເພື່ອລາຍງານຕໍ່ຄະນະກຳມາທິການໄດ້ນຳເອົາເຂົ້າໃນບົດລາຍງານສຸດ ທ້າຍ. ແຕ່ວ່າບໍ່ດົນກໍເກີດການທົດຖອຍ ເມື່ອລັດຖະບານໄດ້ຜ່ານຄຳສັ່ງສະບັບໜຶ່ງທີ່ເມີນເສີຍຕໍ່ບົດລາຍ ງານ ແລະກໍຕົກໄປ ເພື່ອຕັດສິນບັນຫາຄວາມຮຸນແຮງທາງເພດ. ຄຳສັ່ງນັ້ນໄດ້ຕີຄວາມໝາຍເພື່ອໃຫ້ການ ປະທ້ວງສະຫງົບລົງ, ແຕ່ວ່າແທນທີ່ຈະຍຸຕິມັນໄດ້ປະທຸຂຶ້ນມາຮອບໃໝ່ຂອງການເດີນປະທ້ວງ ແລະການ ຊຸມນຸມຕ່າງໆ.

ປະຊາຊົນໃນປະເທດອິນເດຍສືບຕໍ່ ກະຈາຍຂ່າວກ່ຽວກັບຄວາມຮຸນແຮງທາງເພດ. ສົມວນຊົນທັງ ພາຍໃນ ແລະສາກົນບັດນີ້ໄດ້ລາຍງານກໍລະນີຂອງການຂົ່ມຂືນ ແລະການຄຸກຄາມຕ່າງໆ. ກຸ່ມທີ່ໄດ້ຖືກ ຈັດຕັ້ງຂຶ້ນສືບຕໍ່ກົດດັນລັດຖະບານໃຫ້ເຂັ້ມງວດ, ອອກກົດໝາຍຕ້ານກັບການຂົ່ມຂືນແລະເພີ່ມບົດບັງຄັບ ການນຳໃຊ້ຂອງພວກເຂົາ. ບົດບາດເຫຼົ່ານີ້ໄດ້ເປັນໂຕແທນໃຫ້ສຽງຮຽກຮ້ອງເພື່ອທຳການປ່ຽນແປງ.

ການນຳເອົາຄວາມສົນໃຈຕໍ່ຄວາມຮຸນແຮງທາງເພດ ເປັນວຽກທີ່ຫຍຸ້ງຍາກສົມຄວນ ໂດຍສະເພາະຢູ່ ໃນສະຖານທີ່ທີ່ໄດ້ມີຄວາມໂຫດຮ້າຍທາລຸນກັນມາເປັນເວລາຍາວນານທີ່ບໍ່ມີໃຜສາມາດຈື່ຈຳໄດ້. ແຕ່ວ່າ ເມື່ອມີປະຊາຊົນນັບເປັນພັນໆຄົນໄດ້ພາກັນອອກມາສູ່ຖະໜົນເພື່ອປະນາມການຂົ່ມຂືນ ແລະຄວາມຮຸນ ແຮງທາງເພດ, ມັນໄດ້ກາຍມາເປັນບັນຫາອັນໜຶ່ງຕໍ່ກັບທົ່ວໂລກ, ຂອບໃຈນຳໂທລະພາບ, ອິນເຕີເນັດ, ແລະ ການສື່ສານໂດຍໂທລະສັບມືຖື. ເຖິງແມ່ນວ່າເມື່ອການລາຍງານຂ່າວບໍ່ໄດ້ຄົບຖ້ວນກໍຕາມ ຫຼື ການເຮັດແຕ່ ຝ່າຍດຽວ, ພວກເຂົາກໍສາມາດປູກຈິດສຳນຶກ ແລະສ້າງຕັ້ງໂອກາດອັນໜຶ່ງ ເພື່ອປົກສາຫາລື ແລະຖືກຖຽງ ກັນເຖິງຄວາມຮຸນແຮງທາງເພດແມ່ນຫຍັງ ເປັນແນວໃດ, ຮູ້ຈັກວິທີການແກ້ໄຂພາຍໃນລະດັບທ້ອງຖິ່ນ ແລະ ລະດັບຊາດໄດ້ຮັບຊາບ.